

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” และ “คำนาม+คำวิเศษณ์”
ในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย

นางสาววิลาสิณี จันทรสว่าง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A COMPARATIVE STUDY OF THE “ADVERB+NOUN” AND “NOUN+ADVERB”
STRUCTURES IN CHINESE AND THEIR THAI EQUIVALENTS

Miss Wilasinee Chansawang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Program Chinese
Department of Eastern Languages
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้าง
“คำวิเศษณ์+คำนาม” และ “คำนาม+คำวิเศษณ์”
ในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกัน
ในภาษาไทย

โดย

นางสาววิลาสิณี จันทร์สว่าง

สาขาวิชา

ภาษาจีน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์ ชุณหะเรืองเดช

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย์ ชุณหะเรืองเดช)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.หทัย แซ่เจี๋ย)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ธีรวัฒน์ ธีรพจน์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(Professor. Qingguo Hu, Ph.D.)

วิลาสิณี จันท์สว่าง : การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” และ “คำนาม+คำวิเศษณ์” ในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย (A COMPARATIVE STUDY OF THE “ADVERB+NOUN” AND “NOUN+ADVERB” STRUCTURES IN CHINESE AND THEIR THAI EQUIVALENTS) อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร.สุรีย์ ชุณหะรุ่งเรืองเดช, 142 หน้า.

การศึกษาวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” และ “คำนาม+คำวิเศษณ์” ในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย รวมทั้งเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามดังกล่าวในภาษาทั้งสอง

ผลการวิจัยพบว่า ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและในภาษาไทย มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ประกอบด้วย คำวิเศษณ์บอกระดับ คำวิเศษณ์บอกขอบเขต คำวิเศษณ์บอกเวลา คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ ส่วนชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและในภาษาไทย ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันเช่นเดียวกัน ประกอบด้วย คำนามที่เป็นนามธรรม คำนามที่เป็นรูปธรรม คำนามบอกเวลา คำนามบอกสถานที่

เมื่อเปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามทั่วไปที่ใช้ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย จะแบ่งเป็น 3 กรณี ได้แก่ 1) ใช้คำที่เหมือนกัน และมีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ 2) ใช้คำที่เหมือนกัน แต่มีความหมายโดยนัยแตกต่างกัน และ 3) ใช้คำที่ต่างกัน แต่มีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ ส่วนความหมายโดยนัยของคำนามเฉพาะที่ใช้ในโครงสร้างลักษณะเดียวกันนั้น จะแบ่งเป็น 2 กรณี ได้แก่ 1) เป็นคำนามเฉพาะที่รู้จักกันภายในแต่ละสังคมหรือวัฒนธรรม และ 2) เป็นคำนามเฉพาะที่มีลักษณะข้ามวัฒนธรรมหรือเป็นที่รู้จักกันในระดับสากล นอกจากนี้ ยังพบว่าโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาทั้งสอง มีบริบทการใช้ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่น่าสนใจในหลายลักษณะ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับเพศสภาพ อายุ เชื้อชาติ อาชีพการงาน

ภาควิชา : ภาษาตะวันออก ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา: ภาษาจีน ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา ..2557.....

5480177322 : MAJOR CHINESE

KEYWORDS : “ADVERB+NOUN” STRUCTURE / “NOUN+ADVERB” STRUCTURE

WILASINEE CHANSAWANG: A COMPARATIVE STUDY OF THE
 “ADVERB+NOUN” AND “NOUN+ADVERB” STRUCTURES IN CHINESE AND
 THEIR THAI EQUIVALENTS. ADVISOR: ASST. PROF. SUREE CHOONHARUANGDEJ,
 Ph.D. 142 pp.

The purpose of this study is to analyze and compare types and characteristics of adverb and noun found in the “adverb+noun” and “noun+adverb” structures in Chinese and their Thai equivalents. It will also compare the meaning and contexts used in such structures in both languages.

The research reveals that the types and characteristics of adverb found in the so-called “adverb modifying noun” structures in both Chinese and Thai are similar, and can be listed as adverb of degree, adverb of scope, adverb of time, and adverb of negation. Likewise, the types and characteristics of noun found in the same kind of structures in both languages are also similar, and can be listed as abstract noun, concrete noun, time word, and place word.

When comparing the meaning and connotation of “common nouns” used in the above mentioned structures in both languages, we can further divide into 3 cases namely, 1) using the same words with more or less the same meaning and connotation, 2) using the same words with different meaning and connotation, and 3) using different words with more or less the same meaning and connotation. As for the meaning and connotation of “proper nouns”, it can be divided into 2 cases, namely, 1) those meaning and connotation being well-known within the realm of each society or culture, and 2) those meaning and connotation being well-known cross-culturally or at the international level. In addition, we find that the contexts used in those “adverb modifying noun” structures in both Chinese and Thai might reflect many interesting attitudes and viewpoints concerning gender, age, race and nationality, as well as occupation.

Department : Eastern Languages..... Student’s Signature

Field of Study : Chinese..... Advisor’s Signature

Academic Year : 2014.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย หุณหะเรืองเดช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้เสียสละเวลา ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนพิจารณาตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความอดทนอย่างสูงตลอดมา ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.หทัย แซ่เจ็ย อาจารย์ ดร.ธีรวัฒน์ ธีรพจน์ และ Professor. Hu Qingguo, Ph.D. กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ตลอดจน Associate Professor. Wan Yiling, Ph.D. ที่เป็นผู้คอยแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

นอกจากนี้ ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศศรัภษ์ เพชรเชิดชูและอาจารย์อภิรดี เจริญเสนีย์ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ คอยให้คำปรึกษาและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมถึงคณาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน และอาจารย์ทุกท่านที่เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จของผู้วิจัยในวันนี้

ผู้วิจัยยังขอกราบขอบพระคุณสมาคมตระกูลชื่อแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนทุนการทำวิจัยในครั้งนี้ด้วย

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าในพระคุณความรักและเมตตาของพระองค์ ขอขอบคุณบิดามารดาและครอบครัว และขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 สมมติฐานในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.5 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	3
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.8 ระบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์.....	4
1.9 คำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวิทยานิพนธ์.....	6
2. ปรัชญาหรือทฤษฎี	
2.1 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง.....	8
2.1.1 กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์ไม่สามารถขยายคำนามได้.....	8
2.1.2 กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถขยายคำนามได้.....	12
2.2 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย.....	15
2.3 สรุปผลการปรัชญาหรือทฤษฎี.....	17
3. ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามใน ภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	19
3.1 คำวิเศษณ์ในภาษาจีนกลาง.....	19
3.2 ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามใน ภาษาจีนกลาง.....	22

3.2.1	คำวิเศษณ์บอกระดับ.....	22
3.2.2	คำวิเศษณ์บอกขอบเขต.....	28
3.2.3	คำวิเศษณ์บอกเวลา.....	31
3.2.4	คำวิเศษณ์บอกความถี่.....	32
3.2.5	คำวิเศษณ์บอกการประมาณ.....	34
3.2.6	คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ.....	34
3.3	คำวิเศษณ์ในภาษาไทย.....	36
3.4	ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย.....	40
3.4.1	กาลวิเศษณ์.....	40
3.4.2	ประมาณวิเศษณ์.....	41
3.4.3	นิยมวิเศษณ์.....	43
3.4.4	ประติเชษฐวิเศษณ์.....	44
4.	ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	48
4.1	คำนามในภาษาจีนกลาง.....	48
4.2	ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง.....	52
4.2.1	คำนามที่เป็นนามธรรม.....	52
4.2.2	คำนามที่เป็นรูปธรรม.....	56
4.2.3	คำนามบอกสถานที่.....	64
4.2.4	คำนามบอกเวลา.....	66
4.2.5	คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง.....	68
4.3	คำนามในภาษาไทย.....	68
4.4	ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย.....	71
4.4.1	คำนามที่เป็นนามธรรม.....	71
4.4.2	คำนามที่เป็นรูปธรรม.....	71
4.4.3	คำนามบอกสถานที่.....	75
4.4.4	คำนามบอกเวลา.....	75

5. การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	79
5.1 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย: การศึกษาเปรียบเทียบความหมายโดยนัย.....	79
5.1.1 เปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามทั่วไปที่พบใน โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและ ภาษาไทย.....	79
5.1.2 เปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามเฉพาะที่พบใน โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและ ภาษาไทย.....	83
5.2 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย: การศึกษาเปรียบเทียบบริบทการใช้.....	85
6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	89
6.1 ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามใน ภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	89
6.2 ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามใน ภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	90
6.3 การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้โครงสร้างที่มีคำ วิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย.....	91
6.4 ข้อเสนอแนะ.....	91
รายการอ้างอิง.....	92
ภาคผนวก.....	95
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	142

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการศึกษาชนิดและลักษณะของคำชนิดต่างๆ ตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง พบว่าคำวิเศษณ์สามารถขยายได้เพียงคำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ด้วยกันเท่านั้น ไม่สามารถขยายคำนามได้ แต่กลับพบการใช้โครงสร้างคำวิเศษณ์บอกระดับ (程度副詞 chéngdù fúcí) ขยายคำนาม (名詞 míngcí) ในภาษาพูด¹ รวมไปถึงบทความและวารสารภาษาจีนจำนวนมาก จึงกล่าวได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่สอดคล้องตามหลักไวยากรณ์ ตัวอย่างเช่น

他已經變得很中國了。²

Tā yǐjīng biànde hěn Zhōngguó le.

เขากลายเป็นจีนมากไปแล้ว

他也太阿 Q了。

Tā yě tài ā Q le.

เขาก็อาคิวเหลือเกิน

他是一個特別陽光的男孩子。(黃冰 2010:15)

Tā shì yí gè tèbié yángguāng de nán hái zi.

เขาเป็นเด็กหนุ่มที่สดใสมาก

¹ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะให้ภาษาไทย พร้อมด้วยอักษรจีนและเสียงอ่านในระบบ Hànyǔ Pīnyīn ครบทั้งสามอย่างเมื่อปรากฏใช้ในครั้งแรกเท่านั้น

² ตัวอย่างโครงสร้างคำวิเศษณ์ขยายคำนามในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หากเป็นคำวิเศษณ์ (副詞 fúcí) ใช้ขีดเส้นใต้ 1 เส้น ส่วนคำนาม (名詞 míngcí) ใช้ขีดเส้นใต้ 2 เส้น ในส่วนที่เป็นตัวอย่างภาษาจีนในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หากมิได้ระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในวงเล็บที่วางไว้ด้านหลังตัวอย่างนั้นๆ หมายถึงเป็นตัวอย่างที่ได้มาจากแหล่งข้อมูลใน 北大語料庫 เป็นสำคัญ

นอกจากคำวิเศษณ์บอกระดับแล้ว ยังพบว่ามีการใช้คำวิเศษณ์ชนิดอื่นๆ ขยายคำนาม อีกด้วย ตัวอย่างเช่น

這本書一共三百頁，三天之內你能翻譯完嗎？（王云昫 2006:8）

Zhè běn shū yìgòng sānbǎi yè, sān tiān zhī nèi nǐ néng fānyì wán ma?
หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 300 หน้า เธอสามารถแปลเสร็จภายในสามวันได้หรือไม่

僅僅包裝紙，一年計算下來也不少錢。（徐杏雨 2007:15）

Jǐnjǐn bāozhuāng zhǐ, yī nián jìsuàn xiàláiyě bù shǎo qián.
แค่กระดาษห่อผลิตภัณฑ์ ปีหนึ่งคำนวณออกมาก็เป็นเงินไม่น้อย

時間過得真快，眨眼間大雪小雪又一年了。（王云昫 2006:8）

Shíjiān guòde zhēn kuài, zhǎyǎn jiān dàxuě xiǎoxuě yòu yīnián le.
เวลาผ่านไปเร็วมาก ในชั่วเวลาพริบตาเดียวผ่านช่วงฤดูกาล Daxue และ
Xiaoxue ไปอีกปีหนึ่งแล้ว

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่า น่าจะศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม ในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างในภาษาไทยที่มีลักษณะเดียวกัน โดยศึกษาทั้งชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนาม รวมไปถึงความหมาย บริบทการใช้ของโครงสร้างนี้ เพื่อให้ผู้เรียนชาวไทยสามารถเข้าใจการใช้โครงสร้างลักษณะนี้ในภาษาจีนกลางมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ

1. ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย
2. ความหมาย บริบท และวิธีการใช้ของโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับความหมาย บริบท และวิธีการใช้ของโครงสร้างในภาษาไทยที่มีลักษณะเดียวกัน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. ชนิดและลักษณะของคำนามและคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางคล้ายคลึงกับชนิดและลักษณะของคำนามและคำวิเศษณ์ในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย
2. โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทยมีความหมายโดยนัยและบริบทการใช้ที่คล้ายคลึงกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางปัจจุบัน

1.5 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำวิจัยในครั้งนี้ที่ผู้วิจัยได้รวบรวมและนำมาศึกษา มีดังนี้

1. งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม
2. หนังสือไวยากรณ์ที่กล่าวถึงลักษณะที่คล้ายคลึงกับโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม
3. ตัวอย่างประโยคจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น 北大語料庫 (Běidà yǔliàokù) รวมไปถึงหนังสือพิมพ์จีนและไทย
4. ตัวอย่างประโยคจากวิทยานิพนธ์ต่างๆ เช่น 關春芳 (Guān Chūnfāng), 黃冰 (Huáng Bīng), 王雲昀 (Wáng Yúnyún) และ 朱小麗 (Zhū Xiǎoli)

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้วิธีการดำเนินการวิจัยและเสนอผลการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. สืบค้นเอกสาร วารสาร หนังสือ งานวิจัยต่างๆ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
2. คัดเลือก รวบรวม และบันทึกข้อมูลที่หาได้จากห้องสมุดและคอมพิวเตอร์ตามขอบเขตการวิจัยที่กำหนด

3. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์
4. สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย
2. สามารถเปรียบเทียบความหมาย บริบทและวิธีการใช้ของโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับความหมาย บริบทและวิธีการใช้ของโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาอื่นๆ

1.8 ระบบสัทอักษรที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ถอดเสียงตัวอักษรจีนด้วยระบบสัทอักษร 漢語拼音 (Hànyǔ Pīnyīn) ตามหนังสือไวยากรณ์จีนกลางของรองศาสตราจารย์ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ (2541) ซึ่งสรุปโดยสังเขป ดังนี้

สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะ 24 เสียง

b (ป) ³	p (ผ, พ)	m (ม)	f (ฝ, ฟ)
d (ต)	t (ถ, ท)	n (น)	l (ล)
z (จ)	c (ช, ฉ)	s (ส, ซ)	
zh (จ)	ch (ช, ฉ)	sh (ฉ, ช)	r (ร)
j (จ)	q (ช, ฉ)	x (ซ)	
g (ก)	k (ข, ค)	h (ห)	

³ อักษรในวงเล็บคือเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทยที่เทียบได้กับเสียงของสัทอักษรในระบบ Hànyǔ Pīnyīn

ng (ง) y (ย, อ) w (ว, อ)

สัทอักษรแทนเสียงสระ 25 เสียง

1. สัทอักษรสระเดี่ยว 9 เสียง

a (อา) o (อัว+โอะ) e (เออ) i (อี, อิ / อี๋อ)

u (อุ) ü (อุ+อี) er (เออร์) e (เอะ)

2. สัทอักษรแทนเสียงสระผสม 16 เสียง

ai (ไอ, อาย) ei (ไเอ+อาย) ao (ไอ+อาย) ou (ไอ+อาย)

ia (อี+อา) ie (อี+เอะ) io (อี+โอ) ua (อัว+อา)

uo (อัว+โอ) ue (อุ+อี+อา) ua (อุ+อี+อา) ue (อุ+อี+เอะ)

iao (อี+อา+โอ) iou (อี+โอ+อุ) uai (อุ+อา+อี) uei (อุ+เอ+อี)

เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

- เสียงหนึ่ง (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงตรีในภาษาไทย)
- ˊ เสียงสอง (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงจัตวาในภาษาไทย)
- ˇ เสียงสาม (ออกเสียงไม่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ไทยเสียงใดเลย โดยออกเสียงต่ำในตอนแรก แล้วผันเป็นเสียงสูงในตอนท้าย)
- ` เสียงสี่ (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงโทในภาษาไทย)

หมายเหตุ

การแสดงผลเครื่องหมายแทนวรรณยุกต์ในระบบถอดเสียงภาษาจีนกลางนี้ จะต้องเขียนเครื่องหมายไว้เหนือรูปสระ หากสระนั้นเป็นสระผสมก็จะเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระที่เป็นสระหลัก

เสียง sh ออกเสียงคล้าย sh ในภาษาอังกฤษ ในที่นี้จะใช้อักษรตัว ฉ แทนเสียง sh แต่ในกรณีที่ไม่สามารถผันเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ตัว ฉ ได้ ก็จะใช้ตัว ช แทน โดยมีจุดใต้ตัว ช เป็นเครื่องหมายสังเกตดังนี้ คือ ชุ

เสียงพยัญชนะ ng ในภาษาจีนกลางใช้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น ส่วนเสียง y และ w เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระใช้เขียนแทนเสียงสระ i และ u ตามลำดับเมื่อเป็นเสียงสระผสม ซึ่งอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ และจะใช้เขียนไว้หน้าสระเดี่ยว i และ u ตามลำดับ เมื่อไม่ได้ปรากฏ

ร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น นอกจากนี้ ยังเขียน y ไว้หน้าสระ u ทั้งที่เป็นสระเดี่ยวและผสม เมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น

เสียงสระผสม iou และ uei ตามระบบการเขียนสัทอักษร กำหนดให้เขียนเป็น iu และ ui ตามลำดับ เมื่อปรากฏร่วมกับพยัญชนะอื่น

1.9 คำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคำศัพท์เฉพาะซึ่งแปลมาจากคำศัพท์ทางไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง ดังจะแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
名詞	Míngcí	คำนาม
形容詞	Xíngróngcí	คำคุณศัพท์
量詞	Liàngcí	คำลักษณนาม
動詞	Dòngcí	คำกริยา
副詞	Fùcí	คำวิเศษณ์
程度副詞	chéngdù fùcí	คำวิเศษณ์บอกระดับ
範圍副詞	fànwéi fùcí	คำวิเศษณ์บอกขอบเขต
時間副詞	shíjiān fùcí	คำวิเศษณ์บอกเวลา
頻率副詞	pínǜ fùcí	คำวิเศษณ์บอกความถี่
估量副詞	gūliàng fùcí	คำวิเศษณ์บอกการประมาณ
否定副詞	fǒudìng fùcí	คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ
副名結構	fùmíng jiégòu	โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยาย คำนาม

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
主語	Zhǔyǔ	ภาคประธาน
謂語	Wèiyǔ	ภาคแสดง
主謂謂語	zhǔwèi wèiyǔ	ภาคแสดงที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง

บทที่ 2

ปริทัศน์วรรณกรรม

โครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์มาขยายคำนามแทนการใช้ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ด้วยกันในภาษาจีนกลางและภาษาไทย แม้ว่าจะไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทั่วไปของภาษาทั้งสอง แต่ก็พบว่ามีการใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน นักวิชาการหลายๆ ท่านได้ให้ความสนใจศึกษาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้น ซึ่งงานศึกษาวิจัยที่แต่ละท่านนำเสนอในเรื่องดังกล่าวมีทั้งที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน ในบทนี้จะกล่าวสรุปถึงผลการศึกษาต่างๆ เกี่ยวกับโครงสร้างข้างต้นที่มีมาแต่ในอดีต ดังนี้

2.1 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง

โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางที่จะกล่าวถึงในที่นี้ แบ่งความเห็นของนักวิชาการออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ 1) กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์ไม่สามารถขยายคำนามได้ และ 2) กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถขยายคำนามได้

2.1.1 กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์ไม่สามารถขยายคำนามได้

มีนักวิชาการส่วนหนึ่งที่มีความเห็นว่า แท้จริงแล้วคำวิเศษณ์ไม่สามารถขยายคำนามได้ ส่วนโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ที่ปรากฏใช้แพร่หลายมากขึ้นในปัจจุบัน อาจเนื่องมาจากหลายๆ สาเหตุ เช่น 黎錦熙 Lǐ Jīnxī (2000:20) ได้ศึกษาวิจัยโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” และสรุปว่าคำวิเศษณ์คือคำที่ใช้บอกลักษณะความเป็นไปของเหตุการณ์หรือเรื่องราว เพื่อบอกความแตกต่างหรือขอบเขตของสิ่งนั้น ดังนั้น จึงต้องประกอบเข้ากับคำกริยา คำคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ด้วยกันเท่านั้น

ในหนังสือ語法修辭講話 Yǔfǎ Xiūcí Jiǎnghuà โดย 呂叔湘 Lǚ Shūxiāng และ 朱德熙 Zhū Déxī (2002:9) รวมทั้งหนังสือ現代漢語語法 Xiàndài Hànyǔ Yǔfǎ โดย ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (1987:9-10,14) ก็ได้ให้คำจำกัดความและลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์ของคำนามและคำวิเศษณ์ไว้ว่า คำนาม คือ คำที่ใช้แสดงชื่อของ

คนหรือสิ่งต่างๆ มีลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์ คือสามารถขยายด้วยตัวเลข คำบอกจำนวน¹ คำลักษณนาม และคำคุณศัพท์ได้ แต่ไม่สามารถขยายด้วยคำวิเศษณ์ เช่น

一本書	美人
Yī běn shū	Měi rén
หนังสือ 1 เล่ม	คนสวย

ส่วนคำวิเศษณ์จะไม่วางไว้หน้าคำนาม แต่จะใช้อยู่ข้างหน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์นั้นๆ เช่น

非常美麗	不去
fēicháng měilì	bú qù
สวยงามเหลือเกิน	ไม่ไป
*很人 ²	*不人
hěn rén	bù rén
*最阿姨	*都書
zuì āyí	dōu shū

于根元 Yú Gēnyuán (1991:19-22) ได้กล่าวว่า โครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” นั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพียงลำพัง แต่เกิดเนื่องมาจากประโยคเกิดการละคำกริยาหลักของประโยค เช่นเดียวกับ Zhāng Guó’ān (張國安 1995:61-64) ก็เห็นว่า เมื่อโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค คำกริยาของประโยคมักจะถูกละไป แต่คำวิเศษณ์ในประโยคนั้นยังคงทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่ถูกละไปเช่นเดิม ส่วน 任景文 Rèn Jǐngwén (2008:35,135) ได้กล่าวไว้ใน 比較漢語語法 Bǐjiào Hànyǔ Yǔfǎ โดยสรุปว่า ปกติคำกริยา

¹ ในภาษาไทยจะเรียกคำบอกจำนวน (數詞 shùcí) เช่นนี้ว่า “คำสังขยาวิเศษณ์” แต่หากเป็นการใช้จำนวนเลขธรรมดาเพื่อขยายหรือประกอบคำนาม จะเรียกว่า “ปกติสังขยา” (พระยาอุปกิตศิลปสาร 2546: 90-91)

² ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เครื่องหมาย * เมื่อวางไว้หน้าตัวอย่างที่เป็นคำ วลี หรือประโยคในภาษาไทยและภาษาจีน หมายความว่า คำ วลี หรือประโยคดังกล่าวไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในแต่ละภาษา

วิเศษณ์ไม่ขยายคำสรรพนาม คำนาม หรือนามวลี ยกเว้นคำหรือวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นบทกริยาในประโยค กรณีนี้สามารถละคำกริยาในประโยคดังกล่าวได้ เช่น

那家公司僅僅（有）十几个職員。

Nà jiā gōngsī jǐnjǐn (yǒu) shíjǐ ge zhíyuan.

บริษัทนั้นมีพนักงานแค่สิบกกว่าคนเท่านั้น

人家都（長成）大姑娘了，你還把人家當小孩。

Rénjiā dōu (zhǎngchéng) dà gūniang le, nǐ hái bǎ rénjiā dāng xiǎohái.

เขาโตเป็นสาวแล้ว คุณยังปฏิบัติต่อเขาเหมือนเด็กอีก

現在她已經（成）那樣了，你還這樣（做/說），太狠心了！

Xiànzài tā yǐjīng (chéng) nà yàng le, nǐ hái zhè yàng (zuò/shuō), tài hěnxīn

le.

ตอนนี้เขาเป็นแบบนี้แล้ว คุณยังทำ/พูดแบบนี้ ใจร้ายเหลือเกิน

ทั้งนี้ ตามปกติแล้วคำนามจะไม่ใช้เป็นบทกริยาโดยลำพัง ยกเว้นคำนามแสดงเวลาหรือชื่อเฉพาะ (ภูมิลำเนา) โดยมากมักจะคำว่า 是 (shì เป็น อยู่ คือ) หรือ 到 (dào ถึง) เช่น

今天（是）星期二。

Jīntiān (shì) xīngqī'èr.

วันนี้ (เป็น) วันอังคาร

那時已經（是/到）秋天了。

Nàshí yǐjīng (shì/dào) qiūtiān le.

ตอนนั้น (เป็น/ถึง) ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

胡裕樹 Hú Yùshù (1981), 黃伯榮 Huáng Bóróng และ 廖序東 Liào Xùdōng (1991) ต่างเห็นว่าหน้าที่หลักทางไวยากรณ์ของคำวิเศษณ์คือ ขยายคำกริยาและคำคุณศัพท์ แต่ไม่สามารถขยายคำนามได้ นั่นหมายความว่าถ้าคำนามนั้นๆ จะใช้คำวิเศษณ์ขยายได้ คำนามนั้นต้องทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ 鄒韶華 Zōu Sháohuá (1990: 21-26) ที่เห็นว่า แม้คำนามในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” จะแสดงออกด้วยเอกลักษณ์ของคำนามเป็นส่วนใหญ่ แต่ทว่าบางครั้งคำนามก็สามารถใช้เป็นคำคุณศัพท์หรือแสดง

ลักษณะพิเศษบางส่วนของคำคุณศัพท์ได้ เช่นนี้เรียกว่า “คำนามที่มีคุณสมบัติเป็นคำคุณศัพท์” เช่น

很青春。

Hěn qīngchūn

วัยหนุ่มสาวมาก

別太近視眼了。

Bié tài jìnshìyǎn le

อย่ามองอะไรสั้นๆ เกินไป

ทั้ง 青春 (qīngchūn) “วัยหนุ่มสาว” และ 近視眼 (jìnshìyǎn) “สายตาสั้น” ต่างเป็นคำนาม แต่ในตัวอย่างข้างต้นทำหน้าที่อย่างคำคุณศัพท์ โดยมี 很 (hěn) และ 太 (tài) เป็นคำวิเศษณ์บอกระดับขยายอยู่ข้างหน้าคำนามแต่ละคำตามลำดับ

ส่วน 邵敬敏 Shào Jìngmǐn (2001) และ 胡明揚 Hú Míngyáng (1992:35) ต่างคิดว่า คำนามในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” เป็นชนิดของคำที่ไม่ตายตัว มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำชั่วคราว กล่าวคือ เป็นการนำคำนามมาใช้ในลักษณะของคำคุณศัพท์ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการถ่ายทอดความหมายเชิงวรรณศิลป์ เช่น

确实十分堂·吉訶德的了。

Quèshí shífēn Táng Jíhēdé de le

แท้จริงแล้ว ดอนกิโฆเต้อย่างยิ่ง

比阿 Q 還阿 Q。

Bǐ ā Q hái ā Q

อาคิวยิ่งกว่าอาคิว

ทั้ง Táng Jíhēdé (堂·吉訶德) และ ā Q (阿 Q) ต่างเป็นคำนามเฉพาะซึ่งนำมาใช้ในลักษณะของคำคุณศัพท์ จึงสามารถใช้คำวิเศษณ์ 确实 (quèshí) และ 還 (hái) มาขยายคำนามแต่ละคำได้ตามลำดับ

อนึ่ง ยังมีนักวิชาการหลายท่าน เช่น 趙元任 Zhào Yuánrèn (1979) ที่เห็นว่า โครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ซึ่งดูเหมือนมีคำวิเศษณ์มาขยายคำนามนั้น อาจมองว่าแท้จริงแล้วเป็นการนำคำวิเศษณ์ไปขยายคำนามหรือนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงหรือภาคประธานของประโยคก็ได้ เช่น

這個消息只我們班學生知道。

Zhège xiāoxi zhǐ wǒmen bān xuéshēng zhīdao.

ข่าวนี้รู้กันแต่นักเรียนห้องเราเท่านั้น

家里只我一個人，你來玩吧。

Jiālǐ zhǐ wǒ yíge rén, nǐ lái wán ba.

บ้านฉันมีแต่ฉันคนเดียว เธอมาเที่ยวซี

อาจดูว่าคำ 只 (zhǐ) ในตัวอย่างทั้งสองข้างต้นขยาย 我們班學生 (wǒmen bān xuéshēng) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคประธานของประโยค 我們班學生知道 และขยาย 我一個人 (wǒ yíge rén) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค 家里只我一個人

2.1.2 กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถขยายคำนามได้

มีนักวิชาการจำนวนมากสนใจศึกษาวิจัยว่า คำวิเศษณ์นอกจากสามารถขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ด้วยกันได้แล้ว ยังสามารถขยายคำนามได้หรือไม่ เช่น 張靜 Zhāng Jìng (1960) เห็นว่า การขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ ไม่ใช่คุณสมบัติเด่นที่สุดของคำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์เป็นคำที่สามารถวางไว้เดี่ยวๆ ได้ แตกต่างจากชนิดของคำชนิดอื่นๆ ที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นภาคประธานหรือภาคแสดง แต่สามารถทำหน้าที่ช่วยขยายได้ มักใช้ขยายคำนาม คำสรรพนาม คำบุพบท หรือคำวิเศษณ์อื่นๆ และยังสามารถใช้ขยายประโยคหรือโครงสร้างที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดงที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้น การใช้คำวิเศษณ์ขยายคำนาม จึงไม่ใช่ปรากฏการณ์พิเศษแต่อย่างใด แต่เป็นลักษณะทั่วไปเช่นเดียวกับการใช้คำวิเศษณ์ขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์

ส่วน 邢福義 (Xíng Fúyì 1962) เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถใช้ขยายคำนามได้ แต่ก็บอกว่าไม่ใช่คำนามทั่วไปทั้งหมดที่จะสามารถใช้คำวิเศษณ์มาขยายได้ ดังนั้นเมื่อนำมา

เปรียบเทียบกับการใช้คำวิเศษณ์ขยายคำกริยาและคำคุณศัพท์แล้ว โครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ก็ยังถือว่าเป็นปรากฏการณ์พิเศษ ตัวอย่างเช่น

非常理智。

Fēicháng lǐzhì

(มี) ปัญญาเป็นอย่างยิ่ง

很模范。

Hěn mófàn

แบบอย่างมาก

最營養。

Zuì yíngyǎng

มีคุณค่าทางอาหารที่สุด

張誼生 (Zhāng Yìshēng 1996,1997) ได้วิเคราะห์และอธิบายปรากฏการณ์ที่คำวิเศษณ์ขยายคำนามแต่ละชนิด และเห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถใช้ขยายคำนามในภาษาจีนกลางปัจจุบันได้ การที่คำวิเศษณ์สามารถขยายคำนามได้ แท้จริงแล้วไม่ใช่อยู่ที่คำวิเศษณ์เท่านั้น แต่ส่วนสำคัญอยู่ที่คำนามที่ถูกขยายด้วย โดยประเด็นสำคัญอยู่ที่พื้นฐานความหมายของคำนามเป็นหลักรวมกับความสามารถในการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำนามนั้นๆ และในปัจจุบันพบเห็นการใช้คำวิเศษณ์ขยายคำนามมากขึ้น

ส่วน 祁淑玲 Qí Shūlíng และ 勞麗蕊 Láo Lǐruǐ (2004) เห็นว่าการเกิดโครงสร้างคำวิเศษณ์บอกระดับขยายคำนามสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางภาษา เป็นพัฒนาการที่แฝงอยู่จนกลายเป็นความคุ้นเคยและใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ 桂詩春 Guì Shīchūn (1995:24-28) ที่อธิบายเรื่องปรากฏการณ์ที่แสดงถึงพัฒนาการทางภาษาว่า เนื่องจากเวลาที่มนุษย์ใช้ภาษา ไม่เพียงแต่ต้องใช้ให้เป็นไปตามข้อกฏเกณฑ์ของภาษาเท่านั้น แต่กฏเกณฑ์การใช้ยังอาจมีความยืดหยุ่นเพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการในการสื่อความหมายของการสนทนา จนกระทั่งอาจทำลายกฏเกณฑ์บางส่วนไป มนุษย์จะอ้างอิงความรู้ทางภาษาของตนเพื่อที่จะสามารถเข้าใจประโยคที่มีความไม่สมบูรณ์ของหลักภาษาแต่มีความหมาย เช่น

很郊区。

Hěn jiāoqū

ชานเมืองมาก

นอกจากมุมมองความคิดเห็นของนักวิชาการ 2 กลุ่มใหญ่ที่มีต่อโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ข้างต้นแล้ว ยังมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้างดังกล่าวในประเด็นปลีกย่อยอื่นๆ อาทิเช่น 王雲昀 Wáng Yúnyún (2006:4-13) ได้เสนอว่า ชนิดของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” สามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ 1. คำวิเศษณ์บอกระดับ 2. คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ (否定副詞 fǒuding fùcí) และ 3. คำวิเศษณ์ที่ไม่ใช่คำวิเศษณ์บอกระดับ (非程度副詞 fēi chéngdù fùcí) ซึ่งแบ่งย่อยได้เป็น 4 ประเภท คือ 1) คำวิเศษณ์บอกขอบเขต (範圍副詞 fànwéi fùcí) 2) คำวิเศษณ์บอกความถี่ (頻率副詞 pínlǜ fùcí) 3) คำวิเศษณ์บอกเวลา (時間副詞 shíjiān fùcí) และ 4) คำวิเศษณ์บอกการประมาณ (估量副詞 gūliàng fùcí) ส่วนชนิดของคำนามที่พบในโครงสร้างดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ 1. คำนามที่เป็นนามธรรม (抽象名詞 chōuxiàng míngcí) และ 2. คำนามที่เป็นรูปธรรม (具體名詞 jùtǐ míngcí)

ทั้งนี้ ในการศึกษาโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามเท่าที่รวบรวมมา นักวิชาการส่วนใหญ่มักจำกัดขอบเขตการศึกษาอยู่ที่โครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนาม เนื่องจากต้องการมุ่งเน้นศึกษาคำนามที่พบในโครงสร้างนี้มากกว่า เช่น 劉麗 Liú Lì (2010:9-12) ได้แบ่งชนิดของคำนามที่พบในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนาม เป็น 3 ชนิด ได้แก่ 1. คำนามทั่วไป (一般名詞 yībān míngcí) ซึ่งประกอบด้วยคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ (專有名詞 zhuānyōu míngcí) คำนามที่เป็นชื่อทั่วไป (普通名詞 pǔtōng míngcí) คำนามที่เป็นรูปธรรม และคำนามที่เป็นนามธรรม 2. คำนามบอกเวลา (時間名詞 shíjiān míngcí) และ 3. คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง และคำนามบอกสถานที่ (方位、處所名詞 fāngwèi, chùsuǒ míngcí)

ส่วน 關春芳 Guān Chūnfāng (2003:4-8) ได้แบ่งชนิดของคำนามที่พบในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนาม เป็น 5 ชนิด ได้แก่ 1. คำนามที่เป็นนามธรรม 2. คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน (指人名詞 zhǐrén míngcí) 3. คำนามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของ (指物名詞 zhǐwù míngcí) 4. คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ และ 5. คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง (方位名詞 fāngwèi míngcí) ในขณะที่ 朱小麗 Zhū Xiǎoli (2008: 14-17) ได้แบ่งชนิดของคำนามที่พบในโครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนาม เป็น 6 ชนิด ได้แก่ 1. คำนามที่เป็นนามธรรม 2. คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน (表人名詞 biǎo rén míngcí) 3. คำนามที่เกี่ยวข้อง

กับสิ่งของ (表物名詞 biǎo wù míngcí) 4. คำนามบอกเวลา 5. คำนามบอกสถานที่ (處所名詞 chùsuǒ míngcí) และ 6. คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง ตัวอย่างเช่น

他長就一張很西藏的臉。 (余純順《走出阿里》)

Tā zhǎng jiù yī zhāng hěn Xīzàng de liǎn.

เขาหน้าตาเป็นทิเบตมาก

這樣答問題，太公式了吧！ (陳浩泉《選美前後》)

Zhèyàng dá wèntí, tài gōngshì le ba!

ตอบคำถามอย่างนี้ เป็นสูตรเกินไปกระมัง

今天已經星期天了。 (劉麗 2010:13)

Jīntiān yǐjīng xīngqītiān le.

วันนี้วันอาทิตย์แล้ว

2.2 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย

ในภาษาไทยไม่มีการศึกษาโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามอย่างเด่นชัด แต่เนื่องจากมีนักวิชาการบางท่าน เช่น พระยาอุปกิตศิลปสาร ไม่ได้แบ่งคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ในภาษาไทยออกจากกัน แต่เรียกรวมกันเป็น “คำวิเศษณ์”³ จึงอาจทำให้กล่าวได้ว่า คำวิเศษณ์ในภาษาไทยสามารถใช้ขยายคำนามได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546:87-88) ได้ให้คำจำกัดความ “คำวิเศษณ์” ไว้ว่า คำวิเศษณ์คือ คำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป ได้แก่คำว่า ดี ชั่ว ขาว ดำ ต่ำ สูง เร็ว ช้า เป็นต้น สำหรับประกอบคำอื่น คือ ประกอบนาม, ประกอบสรรพนาม, ประกอบกริยา และประกอบวิเศษณ์

³ “คำวิเศษณ์นี้ ภาษาฝรั่งเช่น อังกฤษ ฯลฯ เขามีเป็น 2 รูป คือ รูปหนึ่งใช้ประกอบนามและสรรพนาม เราเรียกว่า ‘คุณศัพท์’ และอีกรูปหนึ่งใช้ประกอบกริยา คุณศัพท์ และประกอบวิเศษณ์ด้วยกันอีกชั้นหนึ่ง เราเรียกว่า ‘กริยวิเศษณ์’ เพราะในภาษาเขามีรูปต่างกัน ส่วนในภาษาไทยมีรูปร่างเหมือนกันหมดเพื่อสะดวกแก่การศึกษา จึงเรียกว่า ‘วิเศษณ์’ ทั่วไป” (พระยาอุปกิตศิลปสาร 2546:87-88)

ตัวอย่างการใช้คำวิเศษณ์ประกอบคำนาม เช่น

- (1) กาลวิเศษณ์ เช่น คนโบราณ คนภายหลัง เวลาเช้า เวลานาน
- (2) สถานวิเศษณ์ เช่น บ้านใกล้ บ้านไกล สัตว์บก สัตว์น้ำ
- (3) ประมาณวิเศษณ์ เช่น คนมาก คนหมด ปวงคน บางคน น้อยคน
- (4) นิยมวิเศษณ์ เช่น คนนี้ คนเหล่านี้ ฉันเอง
- (5) ประดิษฐานวิเศษณ์ เช่น ใช้กิจของนักเรียน

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าคำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างที่ (1), (2) และ (4) มีลักษณะคล้ายคำคุณศัพท์ ส่วนคำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างที่ (3) และ (5) มีลักษณะคล้ายคำวิเศษณ์

ส่วนกำซัย ทองหล่อ (2550:246) ได้ให้นิยามของ “คำวิเศษณ์” ว่าเป็น คำที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ด้วยกันให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้น

- (1) คนอ้วนเป็นเพื่อนกับคนผอม
- (2) คนโบราณไม่ชอบทำงานเวลากลางคืน
- (3) ร่างกายนี้ ใช้สัตว์ ใช้บุคคล ใช้ตัวตนเราเขา

จะสังเกตได้ว่า “อ้วน” และ “ผอม” ในตัวอย่างที่ (1) เป็นลักษณวิเศษณ์ขยายคำว่า “คน” ซึ่งลักษณวิเศษณ์นี้เทียบได้กับคำคุณศัพท์ ส่วน “โบราณ” และ “กลางคืน” ในตัวอย่างที่ (2) เป็นกาลวิเศษณ์ ซึ่งกาลวิเศษณ์ในลักษณะนี้ก็เทียบได้กับคำคุณศัพท์เช่นกัน สำหรับ “ใช้” ในตัวอย่างที่ (3) มีความหมายว่า “ไม่” ซึ่งเป็นคำประดิษฐานวิเศษณ์ (หรือก็คือ คำวิเศษณ์แสดงความปฏิเสธ เพื่อเป็นคำบอกห้าม หรือบอกปฏิเสธ) และในที่นี้ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ “สัตว์”, “บุคคล”, “ตัวตน”

ในหนังสือระบบคำภาษาไทย สุนันท์ อัญชลีนุกูล (2546: 121-123) กล่าวถึงนิยามของคำวิเศษณ์ว่า เป็นคำที่ใช้ขยายคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ด้วยกันให้มีเนื้อความแปลกออกไป หรือให้มีเนื้อความมากขึ้นเกี่ยวกับลักษณะ เวลา สถานที่ ดังตัวอย่าง

- (1) วัวแก่อยากกินหญ้าอ่อน
- (2) ห้องเรียนชั้นบนใหญ่กว่าห้องเรียนชั้นล่าง
- (3) งานวันนี้ผู้คนล้มหลาม
- (4) เขาชอบสวนนี้มากกว่าสวนนั้น

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าคำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่าง (1), (2) และ (4) มีลักษณะคล้ายกับคำคุณศัพท์ ส่วนคำที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่าง (3) มีลักษณะคล้ายกับคำวิเศษณ์

นววรรณ พันธุเมธา (2553:6-7, 62) ได้ให้คำนิยามของ “คำนาม” ว่าเป็น คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ 1. คำนามสามัญ คือ คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ โดยทั่วไป เช่น คน จิตใจ ความรัก และ 2. คำนามวิสามัญ คือ คำที่หมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น กาญจนบุรี รักเร่ ตูบ และให้คำนิยามของ “คำพิเศษณ์”⁴ ว่าเป็น คำที่ช่วยแสดงคุณสมบัติของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำกริยาที่ใช้คำพิเศษณ์ขยายอาจเป็นคำกริยาที่แสดงอาการ แสดงสภาพ หรือแสดงการประสม ดังตัวอย่าง

- (1) ตาสุขดีใจหัวเราะร่า
- (2) กางเกงเขาใหม่เอี่ยมแต่สั้นเต๋อ
- (3) เขาเย็นวาบที่ปลายเท้า

จะสังเกตว่า “ร่า” ในตัวอย่างที่ (1) เป็นคำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงอาการ ส่วน “เต๋อ” ในตัวอย่างที่ (2) เป็นคำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงสภาพ สำหรับ “วาบ” ในตัวอย่างที่ (3) เป็นคำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงการประสม

2.3 สรุปปริทัศน์วรรณกรรม

จากการศึกษาบททวนผลงานในอดีตเกี่ยวกับโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง พบว่าวงวิชาการจีนมีความคิดเห็นที่ต่างกันและเหมือนกันในบางมุมมอง สามารถแบ่งได้เป็น 2 ความคิดเห็นหลัก คือ 1) กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์ไม่สามารถขยายคำนามได้และ 2) กลุ่มที่เห็นว่าคำวิเศษณ์สามารถขยายคำนามได้

ส่วนผลงานในอดีตเกี่ยวกับโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทยนั้น ไม่มีการศึกษาอย่างเด่นชัด เนื่องจากในภาษาไทยมีการนับรวมคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์เข้า

⁴ คำพิเศษณ์ (ในที่นี้ก็เทียบได้กับ “คำวิเศษณ์” นั่นเอง) เนื่องจากในภาษาบาลีสามารถแปลง ว เป็น พ (ได้) ใช้ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ด้วยกัน แต่ไม่สามารถใช้ขยายคำนามได้

ด้วยกัน โดยเรียกชื่อรวมว่า คำวิเศษณ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการรวบรวมและศึกษาวิเคราะห์ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทยโดยละเอียด เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการศึกษาเปรียบเทียบกับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาจีนกลาง

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการบางส่วนที่ศึกษาโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม โดยเน้นไปที่การศึกษาชนิดของคำวิเศษณ์และคำนามที่พบในโครงสร้างดังกล่าว เนื่องจากการศึกษาโครงสร้างดังกล่าวของจีนส่วนใหญ่ มักจะจำกัดขอบเขตอยู่ที่โครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนาม ผู้วิจัยจึงต้องการขยายขอบเขตการศึกษาคำวิเศษณ์และคำนามเพื่อต้องการดูว่ายังมีชนิดของคำวิเศษณ์และคำนามในภาษาจีนกลางอื่นใดหรือไม่ที่สามารถปรากฏใช้ในโครงสร้างดังกล่าวข้างต้นได้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้อ้างอิง 王雲昀 Wáng Yúnyún เป็นแนวทางในการแบ่งชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ และได้อ้างอิง 朱小麗 Zhū Xiǎoli เป็นแนวทางในการแบ่งชนิดและลักษณะของคำนาม เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าเป็นความคิดเห็นที่ครอบคลุมที่สุด และมีหลักการนำเสนอที่ค่อนข้างเข้าใจง่าย

บทที่ 3

ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์

ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

บทนี้จะกล่าวถึงชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง กับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย เพื่อจะได้เรียนรู้และเข้าใจการใช้โครงสร้างนี้มากขึ้น

3.1 คำวิเศษณ์ในภาษาจีนกลาง

ในหนังสือ 現代漢語 Xiàndài Hànyǔ โดย 黃伯榮 Huáng Bóróng และ 廖序東 Liào Xùdōng (1999:23-24) ได้กล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ขยายความหมายของคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อทำให้ความหมายชัดเจนยิ่งขึ้นหรือต่างออกไป สามารถแบ่งได้เป็น 7 กลุ่มดังนี้

1. คำวิเศษณ์บอกระดับ ใช้แสดงคุณสมบัติ สภาวะหรือระดับความเข้มข้นของกริยาหรือสภาพนั้นๆ ว่ามากน้อยเพียงไร เช่น 比較 (bǐjiào ค่อนข้าง), 頂 (dǐng อย่างยิ่ง), 非常 (fēicháng อย่างยิ่ง), 更 (gèng กว่า), 怪 (guài เหลือเกิน), 很 (hěn มาก), 極 (jí สุด), 稍 (shāo นิดหน่อย), 十分 (shífēn อย่างยิ่ง), 太 (tài เกินไป), 特別 (tèbié เป็นพิเศษ), 最 (zuì ที่สุด) เป็นต้น
2. คำวิเศษณ์บอกขอบเขต ใช้แสดงขอบเขตของกริยาหรือสภาพหนึ่งๆ เช่น 單 (dān เพียงสิ่งเดียว), 都 (dōu ล้วน), 共 (gòng รวมทั้งหมด), 光 (guāng แค่), 淨 (jìng จนหมด), 全 (quán ทั้งหมด), 統統 (tǒngtǒng ทั้งหมด), 唯獨 (wéidú มีเพียง...สิ่งเดียว), 一共 (yìgòng รวมทั้งสิ้น), 一起 (yìqǐ ด้วยกัน), 只 (zhǐ เพียง), 總共 (zǒnggòng รวมทั้งสิ้น) เป็นต้น
3. คำวิเศษณ์บอกเวลา ใช้แสดงเวลาที่เกิดกริยาหรือสภาพนั้นๆ เช่น 頓時 (dùnshí ฉับพลันทันที), 剛 (gāng เมื่อสักครู่), 將 (jiāng กำลังจะ), 就 (jiù ใกล้เคียง), 一時 (yìshí ชั่วประเดี๋ยวเดียว), 一直 (yìzhí ตลอด), 已 (yǐ ...แล้ว), 已經 (yǐjīng ...แล้ว), 正 (zhèng กำลัง) เป็นต้น

4. คำวิเศษณ์บอกความถี่ ใช้แสดงความถี่หรือการต่อเนื่องของเหตุการณ์ หรือการกระทำ เพื่อบอกว่า ทำกริยาอย่างหนึ่งหรือมีสภาพอย่างหนึ่งบ่อยเพียงไร เช่น 不斷 (búduàn ไม่หยุด), 常常 (chángcháng เสมอ), 反复 (fǎnfù ครั้งแล้วครั้งเล่า), 還 (hái ยัง), 經常 (jīngcháng เป็นประจำ), 老是 (lǎoshì มักจะ), 屢次 (lǚcì ครั้งแล้วครั้งเล่า, เสมอ), 往往 (wǎngwǎng บ่อยๆ), 也 (yě อีก), 又 (yòu อีก), 再 (zài อีก), 總是 (zǒngshì เป็นประจำ) เป็นต้น
5. คำวิเศษณ์แสดงความหมายจากน้ำเสียง (語氣副詞 yǔqì fùcí) ใช้แสดงน้ำเสียงในการเน้นย้ำ ยืนยัน ต้องการ สอบถาม คาดเดา ฯลฯ เช่น 大約 (dàyuē โดยประมาณ), 到底 (dàodǐ ในที่สุด), 反正 (fǎnzhèng อย่างเด็ดขาด), 簡直 (jiǎnzhí โดยสิ้นเชิง), 究竟 (jiūjìng ถึงอย่างไรก็..., ในที่สุด), 居然 (jūrán ใช้เสริมน้ำเสียงแสดงการเกินความคาดหมาย), 可 (kě ใช้เสริมน้ำเสียงแสดงความเป็นไปได้), 難道 (nándào ใช้เสริมน้ำเสียงแสดงความย้อนถาม), 却 (què กลับ), 幸亏 (xìngkuī ใช้แสดงถึงสภาพที่เอื้ออำนวยประโยชน์ที่ได้อาศัยให้รอดพ้นจากอุปสรรคไปได้), 也許 (yěxǔ ไม่ยืนยัน) เป็นต้น
6. คำวิเศษณ์บอกลักษณะกริยาอาการและสภาพการณ์ (情狀副詞 qíngzhuàng fùcí) ใช้แสดงท่าทางท่าทีและความรู้สึก เช่น 互相 (hùxiāng ซึ่งกันและกัน), 仍然 (réngrán เหมือนเดิม, ไม่เปลี่ยนแปลง), 依然 (yīrán ยังคง...เช่นเดิม), 毅然 (yìrán อย่างเด็ดเดี่ยว, อย่างแน่วแน่), 逐步 (zhúbù ตามลำดับ, ทีละขั้น), 逐漸 (zhújiàn ค่อยๆ) เป็นต้น
7. คำวิเศษณ์บอกการยืนยันหรือปฏิเสธ (肯定、否定副詞 kěndìng, fǒudìng fùcí) ใช้แสดงความยอมรับหรือปฏิเสธต่อความหมายของคำกริยา หรือสภาพหนึ่งๆ เช่น 不 (bù ไม่), 沒 (méi ไม่), 沒有 (méiyǒu ไม่), 未必 (wèibì อาจจะไม่, ยังไม่แน่นอน), 未定 (wèidìng ยังไม่แน่นอน), 一定 (yídìng แน่แน่นอน), 准 (zhǔn จะต้อง...อย่างแน่นอน) เป็นต้น

ลักษณะโดยทั่วไปของคำวิเศษณ์ในภาษาจีน (任景文 2008:134-138) มีดังนี้

1. ทำหน้าที่ขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เป็นหลัก เช่น 常來 (cháng lái มาบ่อย), 總是遲到 (zǒngshì chídào มักจะมาสาย)

2. ไม่สามารถทำหน้าที่ขยายคำนามได้ เช่น *不錢 (bù qián), *很曼谷 (hěn Màngǔ)

3. ใช้เป็นคำเชื่อมระหว่างคำกริยา คำคุณศัพท์ วลี และอนุประโยคได้ เช่น

說幹就幹。

Shuō gàn jiù gàn

พอว่าจะทำก็ทำเลย

(jiù เป็นคำเชื่อมระหว่างคำกริยา)

死也不投降。

Sǐ yě bù tóuxiáng.

ถึงตายก็ไม่ยอมจำนน

(yě เป็นคำเชื่อมระหว่างคำคุณศัพท์)

再困難他也不怕。

Zài kùnnán tā yě bú pà.

ถึงลำบากอย่างไรเขาก็ไม่กลัว

(zài และ yě เป็นคำเชื่อมระหว่างวลี)

如果你想事業成功，就得努力奮鬥。

Rúguǒ nǐ xiǎng shìyè chénggōng, jiù dé nǔlì fèndòu.

ถ้าคุณอยากประสบความสำเร็จในอาชีพการงานก็ต้องพยายามบากบั่นต่อสู้

(jiù เป็นคำเชื่อมระหว่างอนุประโยค)

4. มีคำวิเศษณ์ไม่กี่คำที่สามารถใช้ตอบคำถามตามลำพังได้ เช่น 不(bù), 沒有(méiyǒu), 也許(yěxǔ), 有点儿(yǒudiǎnr) เป็นต้น นอกจากนั้นต้องตอบร่วมกับบทกริยาที่ ถูกขยาย เช่น

他喜歡游泳嗎？不。

Tā xǐhuān yóuyǒng ma? Bù.

เขาชอบว่ายน้ำไหม？ไม่

你去過上海嗎？沒有。
Nǐ qùguò shànghǎi ma? Méiyǒu.
คุณเคยไปเซี่ยงไฮ้ไหม? ไม่เคย

5. มีคำวิเศษณ์ไม่กี่คำที่สามารถใช้ตั้งคำถามได้ เช่น 多 (duō) และสามารถใช้ในการ
ย้อนถามได้ เช่น 難道 (nándào), 何必 (hébi), 豈 (qǐ) เป็นต้น เช่น

他今年多大?
Tā jīnnián duōdà?
ปีนี้เขาอายุเท่าไร?

都 9 點了，難道你今天不上班?
Dōu 9 diǎn le, nándào nǐ jīntiān bù shàngbān?
9 โมงแล้ว หรือว่าวันนี้ไม่ต้องไปทำงาน?

3.2 ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง

จากการศึกษาวิจัยที่อ้างอิงตามแนวทางการแบ่งชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์โดย 王
雲昀 Wáng Yúnyún (2006:4-9) พบว่าสามารถแบ่งชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบใน
โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง ออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

3.2.1 คำวิเศษณ์บอกระดับ (程度副詞 chéngdù fùcí)

คำวิเศษณ์บอกระดับในภาษาจีนกลางมีจำนวนไม่มาก แต่ความหมายและวิธีการใช้ล้วน
มีความเฉพาะตัวแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

畢業時，她已經變得非常城市了。（《語文學習》1998年第6期38頁）

Bìyè shí, tā yǐjīng biànde fēicháng chéngshì le.

ตอนที่จบการศึกษา เธอได้กลายเป็นคนเมืองเต็มตัวแล้ว

二叔跑去理了發，又換了一件新罩衫，看上去顯得格外青春。(徐杏雨 2007:14)

Èrshū pǎoqù lǐ le fā, yòu huàn le yījiàn xīn zhàoshān, kàn shangqu xiǎn de géwài qīngchūn.

คุณอารองไปทำผม แล้วยังใส่เสื้อนอกตัวใหม่ ดูแล้ววัยรุ่นมากเป็นพิเศษ

中央政策不許可？他們覺得自己就夠中央。(徐杏雨 2007:14)

Zhōngyāng zhèngcè bù xǔkě? Tāmen juéde zìjǐ jiù gòu zhōngyāng.

หากนโยบายของส่วนกลางไม่อนุญาตนะหรือ? พวกเขารู้สึกที่ว่าตัวเองก็เป็นส่วนกลางมากพอแล้ว

โครงสร้าง “คำวิเศษณ์บอกระดับ” ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง เป็นโครงสร้างที่มีการใช้ที่พบได้บ่อยโครงสร้างหนึ่ง สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1) คำวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์ (絕對程度副詞 juéduì chéngdù fùcí)

ลักษณะเด่นของคำวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์ คือ ใช้บอกระดับของสิ่งๆ หนึ่งอย่างชัดเจนเพียงสิ่งเดียว โดยกล่าวถึงระดับทั่วไปเท่านั้น ไม่สามารถแสดงถึงการเปรียบเทียบกันได้ จึงไม่มีการเปรียบเทียบระดับกับสิ่งอื่น แบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

ก) ระดับเกินความพอดี

คำวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ คือ 過 (guò มาก), 過分 (guòfèn มาก), 過于 (guòyú มาก), 極 (jí ที่สุด), 極其 (jíqí ที่สุด), 極為 (jíwéi ที่สุด), 簡直 (jiǎnzhí โดยสิ้นเชิง), 絕對 (juéduì แน่นนอน), 太 (tài เกินไป) และ 至 (zhì อย่างยิ่ง) เช่น

極其規律。

Jíqí guīlǜ

กฎเกณฑ์สุดๆ

絕對專業。

Juéduì zhuānyè

มืออาชีพแน่นอน

太女人。

Tài nǚrén

ผู้หญิงเกินไป

ข) ระดับสูง

คำวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ คือ 多 (duō มาก), 多么 (duōme มากจริงๆ), 非常 (fēicháng อย่างยิ่ง), 格外 (géwài เป็นพิเศษ), 够 (gòu เพียงพอ), 好 (hǎo มาก), 好不 (hǎobù มาก), 何等 (héděng ช่าง...เสียนี่กระไร), 很 (hěn มาก), 十分 (shífēn อย่างยิ่ง), 特 (tè เป็นพิเศษ), 特别 (tèbié เป็นพิเศษ), 挺 (tǐng อย่างยิ่ง), 相当 (xiāngdāng ค่อนข้าง) และ 尤其 (yóuqí โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) เช่น

非常逻辑。

Fēicháng luójí

เหตุผลเป็นอย่างยิ่ง

格外淑女。

Géwài shūnǚ

กุลสตรีเป็นพิเศษ

很当代。

Hěn dāngdài

ยุคร่วมสมัยมาก

ค) ระดับต่ำ

คำวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ คือ 不大 (búdà ไม่ค่อย), 不太 (bútài ไม่ค่อย), 有点 (yǒudiǎn นิดหน่อย) และ 有些 (yǒuxiē บ้าง) เช่น

不大专业。

Búdà zhuānyè

ไม่ค่อยมืออาชีพ

不太狀態。

Bútài zhuàngtài

ไม่ค่อยสบาย

有點市儈。

Yǒudiǎn shikuài

พอค้ำหน้าเลือดนิดหน่อย

2) คำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์ (相對程度副詞 xiāngduì chéngdù fùcí)

ลักษณะเด่นของคำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์ คือ ใช้แสดงการเปรียบเทียบระดับของสิ่งต่างๆ ตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไป คำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์พยางค์เดียวและสองพยางค์ที่พบบ่อยในภาษาจีนกลาง สามารถแบ่งตามลักษณะการเปรียบเทียบได้เป็น 2 ลักษณะ¹ ดังนี้

ก) ชั้นสูงสุด (Superlative)

คำวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ คือ 頂 (dǐng ที่สุด) และ 最 (zuì ที่สุด) ตัวอย่างเช่น

頂上頭。

Dǐng shàngtóu

ข้างบนที่สุด

最前面。

Zuì qiánmiàn

ด้านหน้าที่สุด

他在紐約可算得上是一個“最中國”的留學生。(徐杏雨2007:14)

Tā zài Niūyuē kěsuàn de shang shì yíge “zuì Zhōngguó” de liúxuéshēng.

อาจถือได้ว่าเขาเป็นนักเรียนนอกที่มีความเป็นจีนที่สุดในนิวยอร์ก

¹ ในที่นี้ Wáng Yúnyún (2006:5) ได้แบ่งคำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์เป็น 2 ลักษณะโดยอิงตามภาษาอังกฤษที่แบ่งออกเป็นชั้นสูงสุด (Superlative) และชั้นกว่า (Comparative)

ข) ชั้นเปรียบเทียบ (Comparative)

คำวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ คือ 比較 (bǐjiào ค่อนข้าง), 更 (gèng กว่า), 更加 (gèngjiā กว่า), 更為 (gèngwéi กว่า), 稍微 (shāowēi นิดหน่อย), 越发 (yuèfā ยิ่ง) ตัวอย่างเช่น

更青春。

Gèng qīngchūn

หนุ่มสาวกว่า

稍微孩子气。

Shāowēi háiziqì

นิสัยเป็นเด็กนิดหน่อย

他為人處世比較女性。(徐杏雨 2007:14)

Tā wéi rén chǔshì bǐjiào nǚxìng.

เขาปฏิบัติต่อคนอื่นและจัดการเรื่องราวต่างๆ ค่อนข้างเป็นแบบผู้หญิง

这儿的清晨，煙霧瀰漫，更詩情畫意，你若能來跟我共進早餐的話，就是太好了，我們還有很多很多話沒說。(徐杏雨2007:14)

Zhèr de qīngchén, yān wù mí mǎn, gèng shīqíng huàyì, nǐ ruò néng lái gòngjìn zǎocān de huà, jiùshì tài hǎo le, wǒmen hái yǒu hěn duō hěn duō huà méi shuō.

ยามเช้าของที่นี่ ปกคลุมไปด้วยหมอก ยิ่งทิวทัศน์ก็วิเศษและภาพวาด หากคุณสามารถมาร่วมรับประทานอาหารเข้ากับฉันได้ก็จะเยี่ยมเลย เพราะเรามีเรื่องราวมากมายที่ยังไม่ได้คุยกัน

王雲昀 (2006:5-6) ยังได้กล่าวอีกว่า ในภาษาจีนกลาง นอกจากคำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์พยางค์เดียวหรือสองพยางค์ที่แสดงการเปรียบเทียบกันแล้ว ยังพบโครงสร้างที่แสดงการเปรียบเทียบด้วยเช่นกัน ดังนี้

1) โครงสร้าง 比 (bǐ)

คำวิเศษณ์ 還 (hái) และ 更 (gèng) พบได้บ่อยในโครงสร้างแสดงการเปรียบเทียบ “比 (bǐ)..... 還 (hái)” หรือ “比 (bǐ)..... 更 (gèng)” ใช้เพื่อเปรียบเทียบระดับของของ 2 สิ่งขึ้นไป โดย bǐ ใช้บอกเป้าหมายที่ทำการเปรียบเทียบ ส่วน hái หรือ gèng ใช้เพิ่มระดับของคุณสมบัตินั้นๆ ตัวอย่างเช่น

比集中營還集中營，比希特勒還希特勒！（王雲昀 2006:6）

Bǐ jízhōngyíng hái jízhōngyíng, bǐ Xītèlè hái Xītèlè!

เป็นค่ายก็กักรั้งกว่าค่ายก็กักรั้ง เป็นฮิตเลอร์ยิ่งกว่าฮิตเลอร์

比明星更明星。

Bǐ míngxīng gèng míngxīng

เป็นดารายิ่งกว่าดารา

2) โครงสร้าง 越來越 (yuè lái yuè)

โครงสร้าง “yuè lái yuè” เป็นโครงสร้างที่เน้นระดับที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้น วิธีการพูดเช่นนี้แสดงถึงการพัฒนาของสิ่งหนึ่งๆ อย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น

你的作風怎麼越來越流氓？

Nǐ de zuòfēng zěnmē yuè lái yuè liúmáng?

ลักษณะท่าทีของเธอเนี่ยวันๆ จะยิ่งนักเลงอันธพาลขึ้นทุกที

這個時代的汽車美學，為什麼越來越女氣？（何山，騰訊汽車 2006 年 5 月 9 日）

Zhège shídài de qìchē měixué, wèishénme yuè lái yuè nǚqì?

ความงามของยานยนต์ในยุคนี้ ทำไมเนี่ยวันๆ ยิ่งมีความเป็นผู้หญิงเพิ่มขึ้น

ความแตกต่างของคำวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์และคำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์ คือ คำวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์ไม่สามารถใช้วางหน้าคำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง (方位名

詞 fāngwèi míngcí) ได้ แต่คำวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์สามารถพบเห็นการใช้ได้อย่างแพร่หลาย คำที่พบบ่อย ได้แก่ 最 (zuì ที่สุด), 頂 (dǐng ที่สุด) เช่น

<u>最后邊</u>	* <u>很后邊</u>
Zuì hòubiān	Hěn hòubiān
ด้านหลังที่สุด	
<u>頂上頭</u>	* <u>很上頭</u>
Dǐng shàngtōu	Hěn shàngtōu
ด้านบนที่สุด	

3.2.2 คำวิเศษณ์บอกขอบเขต (範圍副詞 fànwéi fùcí)

คำวิเศษณ์บอกขอบเขต มักใช้วางด้านหน้าคำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคประธานเพื่อเน้นหรือจำกัดขอบเขตของสิ่งของนั้น แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) แสดงความหมายหนึ่งเดียว (唯一性副詞 wéiyī xìng fùcí)

คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงความหมายหนึ่งเดียว คือ 才 (cái แค), 單 (dān เพียงสิ่งเดียว), 單單 (dāndān เพียงสิ่งเดียว), 光 (guāng แค), 僅 (jǐn เพียง), 僅僅 (jǐnjǐn เพียงแค), 就 (jiù แค), 唯 (wéi มีเพียง...สิ่งเดียว), 唯獨 (wéidú มีเพียง...สิ่งเดียว) และ 只 (zhǐ เพียง) ตัวอย่างเช่น

光官司就打了三五年，這几年地里收成不好，現在的日子真是難熬啊！（王雲昀 2006:7）

Guāng gūansi jiù dǎle sān wǔ nián, zhè jǐ nián dì lǐ shōucheng bùhǎo, xiànzài de rìzi zhēn shì nán-áo a.

แค่คดีก็ฟ้องร้องกันสามปีห้าปี ช่วงสามสี่ปีมานี้การเก็บเกี่ยวก็ไม่ดี การดำเนินชีวิตทุกวันนี้ช่างยากลำบากเสียจริง

僅僅包裝紙，一年算計下來也不少錢。(徐杏雨 2007:15)

Jǐnjǐn bāozhuāng zhǐ, yī nián suàn jìxiàláiyě bù shǎo qián.

เพียงแค่กระดาษห่อผลิตภัณฑ์ ปีหนึ่งคำนวณออกมาก็เป็นเงินไม่น้อย

我游覽過許多名勝古跡，唯長城最難忘。(徐杏雨 2007:15)

Wǒ yóulǎnguò xǔduō míngshèng gǔjì, wéi chángchéng zuì nánwàng.

ฉันได้เที่ยวชมสถานที่โบราณที่มีชื่อเสียงมากมาย มีเพียงกำแพงเมืองจีน
เท่านั้นที่ยากจะลืมเลือนที่สุด

คำวิเศษณ์บอกขอบเขตที่แสดงความหมายหนึ่งเดียว ยังสามารถวางไว้หน้าคำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง เพื่อเป็นการเน้นให้ความหมายนั้นๆ มีน้ำหนักขึ้น (Wáng Yúnyún, 2006:5) ตัวอย่างเช่น

每到春天刮沙塵暴的時候，大家都不敢出門，一出門就身上臉上淨土。(王雲昀 2006:8)

Měi dào chūntiān guā shāchén bào de shíhòu, dàjiā dōu bùgǎn chū mén, yī chū mén jiù shēnshàng liǎnshàng jìng tǔ.

ทุกครั้งเมื่อถึงช่วงพายุทรายในฤดูใบไม้ผลิ ทุกคนล้วนไม่กล้าออกจากบ้าน
ทันทีที่ออกจากบ้านทั้งตัวและหน้ามีแต่ดินทั้งนั้น

锅里光肉，放点青菜吧，你现在高血脂不能吃那么多肉。。(王雲昀 2006:8)

Guō lǐ guāng ròu, fàng diǎn qīngcài ba, nǐ xiànzài gāo xiě zhī bùnéng chī nàme duōròu.

หม้อไฟมีแต่เนื้อ ใส่ผักลงไปหน่อยสิ เธอตอนนี้มีภาวะไขมันในเลือดสูง กินเนื้อ
เยอะไม่ได้

2) แสดงความหมายโดยสรุป (統括性副詞 tǒngkuò xìng fùcí)

คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงความหมายโดยสรุป คือ 都 (dōu ล้วน), 凡 (fán ล้วน), 凡是 (fánshì ล้วนแต่), 共 (gòng รวมทั้งหมด), 淨 (jìng จนหมด), 全 (quán ทั้งหมด), 統共 (tǒnggòng รวมทั้งสิ้น), 統統 (tǒngtǒng ทั้งหมดทั้งสิ้น), 一律 (yīlǜ เหมือนกันหมด), 一共

(yígòng รวมทั้งสิ้น), 一總 (yīzǒng รวมทั้งหมด) และ 總共 (zǒnggòng รวมทั้งสิ้น) ตัวอย่างเช่น

凡是黨員都要交黨費，你也沒有什麼例外的。（王雲昀 2006:7）
Fānshì dǎngyuán dōu yào jiāo dǎngfèi, nǐ yě méiyǒu shénme lìwài de.
สมาชิกพรรคทุกคนต้องจ่ายค่าธรรมเนียม คุณก็ไม่มีข้อยกเว้น

我們教研室全副教授了。（徐杏雨 2007:15）
Wǒmen jiàoyánshì quán fù jiàoshòu le
ภาควิชาของพวกเราเป็นรองศาสตราจารย์ทั้งหมดแล้ว

這裡清一色男人，而且統統單身漢。（徐杏雨 2007:15）
Zhèlǐ qīng yī sè nánrén, érqiě tǒngtǒng dānshēnhàn.
ที่นี่มีแต่ผู้ชายล้วนๆ และก็ยังเป็นโสดกันหมด

คำวิเศษณ์บอกขอบเขตที่แสดงความหมายโดยสรุปก็สามารถวางไว้หน้าคำนามที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง เพื่อแสดงขอบเขตหรือปริมาณของสิ่งหนึ่งๆ ได้เช่นกัน (Wáng Yúnyún, 2006: 8) ตัวอย่างเช่น

今年整個經濟形勢走勢十分好，年底實現利稅總共十個億。（王雲昀 2006:8）

Jīnnián zhěngge jīngjì xíngshì zǒushì shífēn hǎo, niándǐ shíxiàn lìshuì zǒnggòng shí ge yì.
ปีนี้แนวโน้มของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจโดยรวมดีมาก ผลกำไรรวมปลายปี คิดเป็นพันล้านบาท

這本書一共三百頁，三天之內你能翻譯完嗎？（王雲昀 2006:8）
Zhè běn shū yígòng sānbǎi yè, sāntiān zhī nèi nǐ néng fānyì wán ma?
หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 300 หน้า เธอสามารถแปลเสร็จภายในสามวันได้หรือไม่

3.2.3 คำวิเศษณ์บอกเวลา (時間副詞 shíjiān fùcí)

คำวิเศษณ์บอกเวลาใช้บรรยายสถานการณ์ที่ต้องการบ่งเวลาเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่จึงมักใช้ขยายคำนามบอกเวลา แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) แสดงจุดเวลา (時點 shídiǎn)

คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงจุดเวลา คือ 才 (cái เพิ่ง, แล), 剛 (gāng เพิ่ง), 剛剛 (gānggāng เพิ่ง), 即將 (jíjiāng กำลังจะ), 將 (jiāng กำลังจะ), 快 (kuài ไกล้ว), 快要 (kuàiyào ไกล้วจะ), 馬上 (mǎshàng ทันที) และ 先 (xiān ก่อน) ตัวอย่างเช่น

快要冬天了，該儲冬白菜了。（王雲昀 2006:8）

Kuàiyào dōngtiān le, gāi chǔ dōng báicài le.

ใกล้ฤดูหนาวแล้ว ควรเก็บผักกาดขาวหน้าหนาวแล้ว

時將盛夏，望各部門做好防暑降溫工作。（徐杏雨 2007:13）

Shí jiāng shèngxià, wàng gè bùmén zuò hǎo fángshǔ jiàngwēn gōngzuò.

ใกล้จะกลางฤดูร้อนแล้ว หวังว่าแต่ละฝ่ายจะเตรียมงานลดอุณหภูมิป้องกันความร้อน

他進廠剛剛三年。（徐杏雨 2007:13）

Tā jìn chǎng gānggāng sān nián

เขาอยู่โรงงานนี้มาสามปีพอดี

2) แสดงระยะเวลา (時段 shíduàn)

คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงระยะเวลา คือ 从此 (cóngcǐ จากนี้), 新近 (xīnjìn เมื่อเร็วๆ นี้, เมื่อไม่นานมานี้), 先后 (xiānhòu ก่อนหลัง), 業已 (yèyǐ ...แล้ว), 已 (yǐ ...แล้ว) และ 已經 (yǐjīng ...แล้ว) ตัวอย่างเช่น

他已七十多了，身體還那麼硬朗。（徐杏雨 2007:13）

Tā yǐ qīshí duō le, shēntǐ hái nàme yìnglǎng.

เขาเจ็ดสิบกว่าแล้ว สุขภาพยังแข็งแรงขนาดนี้

新近 5 年，桂林的文化藝術創作和表演，在省級以上評選中得獎 226 項。(徐杏雨 2007:13)

Xīnjìn 5 nián, guīlín de wénhuà yìshù chuàngzuò hé biǎoyǎn, zài shěng jí yǐshàng píngxuǎn zhōng dé jiǎng 226 xiàng.

ในช่วง 5 ปีมานี้ ผลงานและการแสดงศิลปะวัฒนธรรมของก๊วยหลิน ได้รับรางวัล ในการคัดเลือกระดับมณฑลขึ้นไปมากถึง 226 รางวัล

已經四月天了，還這麼冷，東北的冬天真長啊。(王雲昀 2006:8)

Yǐjīng sì yuè tiān le, hái zhème lěng, dōngběi de dōngtiān zhēn cháng a.

เป็นอากาศช่วงเดือนเมษายนแล้ว ยังเย็นถึงขนาดนี้ หน้าหนาวของทาง ตะวันออกเฉียงเหนือช่างยาวนานจริงๆ

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าคำวิเศษณ์บอกเวลามักเกิดคู่กับคำนามบอกเวลา แต่เมื่อพิจารณาตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาจีนแล้ว ก็อาจมองว่าโครงสร้างที่แท้จริงของการ ใช้คำวิเศษณ์บอกเวลาขยายคำนามมีคำกริยาซ่อนอยู่ด้วย (Wáng Yúnyún, 2006: 8-9) เช่น

快要(到)冬天了。

Kuàiyào (dào) dōngtiān le.

ใกล้ถึงฤดูหนาวแล้ว

已經(是)四月天了。

Yǐjīng (shì) sì yuè tiān le.

ถึงเดือนเมษายนแล้ว

3.2.4 คำวิเศษณ์บอกความถี่ (頻率副詞 pínlǜ fùcí)

คำวิเศษณ์บอกความถี่ใช้บอกความถี่หรือจำนวนครั้งที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ถูก) กระทำอย่างต่อเนื่อง คำนามที่พบบ่อยมักเป็นคำนามบอกเวลาหรือคำนามบอกสถานที่ เพราะคำนามสองชนิดนี้มักมีความหมายและลักษณะการใช้ที่สอดคล้องกับความหมายและคุณสมบัติของคำวิเศษณ์บอกความถี่ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) แสดงความถี่ (頻率 pínlǜ) บอกความถี่หรือจำนวนครั้งที่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างต่อเนื่อง คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงความถี่ คือ 老是 (lǎoshì มักจะ), 偶尔 (ǒu'ěr บางครั้ง), 通常 (tōngcháng ตามปกติ) และ 一連 (yīlián ต่อเนื่องกัน) ตัวอย่างเช่น

通常 7 時或 7 時半，他因飢餓醒來，要一杯薄荷茶，再吃午餐。

(徐杏雨 2007:13)

Tōngcháng qī shí huò qī shí bàn, tā yīn jī'è xǐng lái, yào yībēi bóhé chá, zài chī wǔcān.

โดยปกติแล้ว 7 โมงหรือ 7 โมงครึ่ง เขาจะตื่นขึ้นมาเพราะความหิว ต้องดื่มชามินท์สักแก้ว แล้วค่อยรับประทานอาหารกลางวัน

偶尔一件大善 (比如捐款 1 亿元)，并不能使社会整个变得美妙起来。(徐杏雨 2007:13)

ǒu'ěr yī jiàn dàshàn (bǐrú juān kuǎn 1 yì yuán), bìng bù néng shǐ shèhuì zhěnggè biàn dé měimào qǐlái.

บางครั้งการทำบุญครั้งใหญ่ (เช่น การบริจาค 100 ล้านบาท) ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเปลี่ยนสังคมให้สวยงามขึ้นมาได้

2) แสดงการซ้ำ (重复 chóngfù) เน้นว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก คำวิเศษณ์ในลักษณะที่แสดงการซ้ำ คือ 也 (yě อีก) และ 又 (yòu อีก) ตัวอย่างเช่น

又中秋了，時間過得真快，不過今年不比往年人丁興旺啦。(王雲昀 2006:8)

Yòu zhōngqiū le, shíjiān guò de zhēn kuài, búguò jīnnián bù bǐ wǎng nián rén dīng xīngwàng la.

ถึงเทศกาลไหว้พระจันทร์อีกแล้ว เวลาช่างผ่านไปเร็วจริงๆ แต่ว่าปีนี้คนในครอบครัวไม่ได้มากเท่าปีที่แล้ว

轉眼又星期一。(徐杏雨 2007:16)

Zhuǎnyǎn yòu xīngqīyī.

แค่พรืดตาเดียววันจันทร์อีกแล้ว

3.2.5 คำวิเศษณ์บอกการประมาณ (估量副詞 gūliàng fùcí)

คำวิเศษณ์บอกการประมาณ ส่วนใหญ่มักขยายคำนามเพื่อแสดงการคาดคะเนหรือประมาณการ ใช้บอกถึงการประเมินหรือการคาดเดาของผู้พูด ไม่ได้บอกถึงการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำนาม คำวิเศษณ์ในลักษณะที่บอกการประมาณ คือ 大概 (dàgài โดยประมาณ), 大約 (dàyuē โดยประมาณ), 頂多 (dǐngduō มากที่สุด), 多半 (duōbàn มากกว่าครึ่ง), 將近 (jiāngjìn ใกล้เคียงกับ), 可能 (kěnéng เป็นไปได้), 恐怕 (kǒngpà เกรงว่า), 起碼 (qǐmǎ อย่างน้อยที่สุด), 至多 (zhìduō อย่างมากที่สุด/ไม่เกิน), 至少 (zhìshǎo อย่างน้อยที่สุด/ไม่ต่ำกว่า), 足足 (zú zú เต็มที่), 最多 (zuìduō มากที่สุด) และ 最少 (zuìshǎo น้อยที่สุด) ตัวอย่างเช่น

大概山东人吧, 听口音有点像。(王雲昀 2006:9)

Dàgài Shāndōng rén ba, tīng kǒuyīn yǒudiǎn xiàng.

อาจจะคนซานตงกรรมัง ฟังสำเนียงดูคล้ายๆ

看这厚度, 这本书至少五百页, 要在三天之内看完有点困难。

(王雲昀 2006:9)

Kàn zhè hòudù, zhè běn shū zhìshǎo wǔbǎi yè, yáo zài sāntiān zhī nèi kàn wán yǒu diǎn kùnnan.

หากดูความหนา หนังสือเล่มนี้ไม่ต่ำกว่า 500 หน้า ถ้าจะอ่านให้จบภายใน 3 วันก็ยากพอควร

這一箱起碼一百公斤。(徐杏雨 2007:16)

Zhè yī xiāng qǐmǎ yībǎi gōngjīn.

กล่องใบนี้อย่างน้อยที่สุดต้องหนัก 100 กิโลกรัม

3.2.6 คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ (否定副詞 fǒuding fùcí)

คำวิเศษณ์ในลักษณะบอกความปฏิเสธ คือ 甬 (béng ไม่ต้อง), 別 (bié อย่า), 不 (bù ไม่) และ 無須 (wúxū ไม่จำเป็นต้อง) (Xú Xingyǔ, 2007: 12-13) ตัวอย่างเช่น

甬廢話，來幫把手。

Béng fèihuà, lái bāng bǎshǒu.

ไม่ต้องพูดไร้สาระ มาช่วยอีกมือหนึ่ง

別五塊了，兩塊吧。

Bié wǔ kuàile, liǎng kuài ba

อย่า 5 บาทเลย 2 บาทแล้วกัน

這不人情，太不人情。

Zhè bù rénqíng, tài bù rénqíng.

แบบนี้ไม่สนใจความรู้สึกของคนเลย ไม่สนใจความรู้สึกของคนเอาเสียเลย

無須十分鐘，機器就可以修好。

Wúxū shí fēnzhōng, jīqì jiù kěyǐ xiūhǎo.

ไม่ต้องถึงสิบนาที ก็สามารถซ่อมเครื่องจักรได้เสร็จ

นอกจากนี้ คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ 不 (bù) ยังพบบ่อยในลักษณะการนำสิ่งตรงกันข้ามกันมาเปรียบคู่กันด้วย (Wáng Yúnyún, 2006: 6) เช่น เมื่อนำ bù มาวางขยายคำนามบอกสถานที่ที่เป็นคำพยางค์เดียวที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็น 不前不后 Bù qián bú hòu ไม่หน้าไม่หลัง, 不上不下 Bú shàng bú xià ไม่บนไม่ล่าง, 不左不右 Bù zuǒ bú yòu ไม่ซ้ายไม่ขวา หรือกรณีที่มีการนำคำปฏิเสธ 不 ไปวางขยายหน้าคำนามอื่นๆ ในลักษณะ “不+名詞” ที่วางขนานกันเป็นคู่ หรือในรูป “名詞+不+名詞” เช่น

為了躲避薩達姆的政治迫害，他每天在狹窄的夾牆里不人不鬼地生活了二十年。（王雲昀 2006:6）

Wèile duǒbì Sàdámǔ de zhèngzhì pòhài, tā měitiān zài xiázhǎi de jiā qiánglǐ bù rén bù guǐ de shēnghuó le èrshí nián.

เพื่อจะหลบหนีการประหัตประหารทางการเมืองของซัดดัม เขาใช้ชีวิตอย่างครึ่งผีครึ่งคนทุกวันอยู่ในช่องแคบๆ ของผนังมา 20 ปีแล้ว

什麼假日不假日的，需要我就去吧。

Shénme jiàrì bù jiàrì de, xūyào wǒ jiù qù ba.

จะมาวันหยุดหรือไม่ใช่วันหยุดอะไรกัน ถ้าจำเป็นฉันก็จะไปละกัน

逃避不是辦法，你不能再這樣人不人、鬼不鬼地活下去了，應該勇敢地站出來去迎接挑戰。（王雲昀 2006:6）

Táobì búshì bànfǎ, nǐ bù néng zài zhè yàng rén bù rén, guǐ bù guǐ de huó xià qù le, yīnggāi yǒnggǎn gǎn de zhàn chū lái qù yíngjiē tiǎozhàn.

การหลบหนีไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหา เธอไม่ควรใช้ชีวิตแบบนี้อีกต่อไปแล้วนะ คนก็ไม่ใช่ ผีก็ไม่เชิง เธอควรจะยืนขึ้นมาด้วยความกล้าหาญไปรับความท้าทาย

3.3 คำวิเศษณ์ในภาษาไทย

พระยาอุปกิตติศิลปสาร (2546:87-88) ได้กล่าวไว้ว่า คำวิเศษณ์ คือ คำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป ได้แก่คำว่า ดี ชั่ว ขาว ดำ ต่ำ สูง เร็ว ช้า เป็นต้น สำหรับประกอบคำอื่น คือ

1. ประกอบคำนาม เช่น 'ม้าเร็ว'
2. ประกอบคำสรรพนาม เช่น 'ใครบ้าง'
3. ประกอบคำกริยา เช่น 'เดินช้า'
4. ประกอบคำวิเศษณ์ เช่น 'เร็วมาก' ฯลฯ

คำวิเศษณ์ซึ่งรวมทั้งพวกประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และประกอบคำวิเศษณ์ด้วยกันสามารถจำแนกออกเป็น 10 ชนิด (อุปกิตติศิลปสาร, พระยา 2546:88) ได้แก่

1. ลักษณะวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกลักษณะต่างๆ สามารถแบ่งเป็นชนิดต่างๆ ได้ เช่น บอกชนิด, บอกสี, บอกสัญญาณ, บอกขนาด, บอกเสียง, บอกอาการ, บอกกลิ่น, บอกรส, บอกสัมผัสและความรู้สึก
2. กาลวิเศษณ์ คือคำวิเศษณ์บอกเวลา หมายความว่าคำวิเศษณ์ที่แสดงเวลาภายนอกหน้า ภายหลัง หรือเวลาปัจจุบัน หรือเวลาเร็ว ช้า ก่อน หลัง ฯลฯ เช่น เข้า สาย บ่าย เที่ยง เย็น คำ อดีต ปัจจุบัน อนาคต
3. สถานที่วิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์บอกสถานที่ แสดงที่อยู่หรือระยะที่ตั้งอยู่ เช่น บน ล่าง เหนือ ใต้ ไกล ใกล้ บก หน้า ป่า บ้าน ฯลฯ

4. ประมาณวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกจำนวน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่
 - 1) บอกจำนวนไม่มีจำกัด คือมิได้บอกลงไปชัดว่าเท่านั้นเท่านี้ เป็นแต่บอกคร่าวๆ ซึ่งไม่รู้จำนวนได้ชัดเจน เช่น มาก น้อย หลาย ทั้งหลาย กัน
 - 2) บอกจำนวนจำกัด คือ บอกกำหนดขีดขั้นให้รู้ได้ว่าเพียงนั้นเพียงนี้ เช่น หมด ทั้งหมด ปวง ทั้งปวง ผอง ทุก บรรดา ฯลฯ
 - 3) บอกจำนวนแบ่งแยก คือ แสดงจำนวนแยกออกเป็นพวกๆ เช่นคำ บาง บ้าง ต่าง ต่างๆ ฯลฯ และแสดงจำนวนเป็นรายตัว เช่น คนละ ละคน สิ่งละ ละสิ่ง ฯลฯ
 - 4) บอกจำนวนนับ คือ จำนวนที่กำหนดชัดเจนลงไปว่าเท่านั้นเท่านี้ เช่น หนึ่ง สอง ที่หนึ่ง ที่สอง ฯลฯ

5. นิยมวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่บอกความชี้เฉพาะ บอกกำหนดขอบเขตของความหมายชัดเจน จำกัดลงไปว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้นหรือสิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่แปรปรวนเป็นสิ่งอื่น แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่
 - 1) บอกกำหนดแน่นอนเกี่ยวกับสถานที่ เช่น นี้ นั้น โนน
 - 2) บอกกำหนดแน่นอนเกี่ยวกับความหมาย เช่น เอง ดอก และคำวิเศษณ์ที่แสดงความหมายมีกำหนดแน่นอน เช่น เทียว ที่เดียว เจียว แน่นอน แท้จริง แน่แท้ ฯลฯ

6. อนิยมวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกความไม่ชี้เฉพาะหรือไม่จำกัดลงไปว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้นหรือสิ่งนั้นสิ่งนี้ แบ่งเป็น 2 ชนิด ได้แก่
 - 1) พวกตรงข้ามนิยมวิเศษณ์ เช่น อื่น อื่นๆ เหล่าอื่น อย่างอื่น พวกอื่น
 - 2) พวกที่บอกความไม่แน่นอน ซึ่งไม่ใช่บอกความสงสัยหรือใช้เป็นคำถามแต่นำมาใช้ในความไม่กำหนด เช่นคำ ไต ไตๆ อะไร ใดๆ ไหน ไหนๆ ใจน ทำไม ฯลฯ

7. ปฤจฉาวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่ใช้ในคำถามหรือแสดงความสงสัย เช่นคำ ไต อะไร ไหน ไย ทำไม ก็คน อย่างไร เหตุไร ฯลฯ

8. ประดิษฐวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่แสดงการรับรองในเรื่องเรียกขานและโต้ตอบกัน เช่น จำ ขอรับ เว้ย โว้ย โว้ย ฯลฯ

9. ประดิษฐ์วิเศษณ์ คือคำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกความปฏิเสธหรือไม่ยอมรับ เช่น ไม่ มิใช่ ไม่ใช่ บ่ บ่มิ บ่มี มิได้ ไม่ได้ หาไม่ หาไม่ ห้ามมิได้ ฯลฯ
10. ประพันธ์วิเศษณ์ คือ คำประพันธ์สรรพนามที่เอามาใช้เป็นคำวิเศษณ์ ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน ฯลฯ

ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะลักษณะของคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทยซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับคำวิเศษณ์ในภาษาจีน ไม่รวมถึงคำวิเศษณ์ในภาษาไทยที่เกิดร่วมกับคำนามโดยปกติ² ซึ่งจะมีลักษณะเดียวกันกับคำคุณศัพท์ในภาษาจีน ดังนี้

1. ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์

1.1 ปรากฏหน้าคำกริยาหลักของประโยค ตัวอย่างเช่น

เขาไม่สบายใจ

1.2 ปรากฏหลังคำกริยาหลักของประโยค

วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543:63) กล่าวว่าในกรณีที่คำวิเศษณ์ปรากฏหลังกริยา คำวิเศษณ์นั้นจะต้องตั้งอยู่ในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบ “นาม กริยากรรม³ ____ “ โดยมีเงื่อนไขว่า คำที่ปรากฏในตำแหน่งดังกล่าวจะต้องไม่ใช่คำกริยา คำช่วยหลังกริยา คำลงท้าย จึงจะถือว่าเป็นคำวิเศษณ์ ตัวอย่างเช่น

- (1) เธอ สวย เหลือเกิน
- (2) เพื่อน มา ก่อน
- (3) เขา ไป อีก

² วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543:36) กล่าวถึงคำคุณศัพท์ว่า “เป็นองค์ประกอบของนามวลี ซึ่งปรากฏตามลำพังได้และอาจประกอบด้วยคำคุณศัพท์คำเดียวหรือมีคำลักษณะนามอยู่ด้วย คำคุณศัพท์และคำกริยากรรมย่อยอาจเป็นคำคำเดียวกัน แต่มีหน้าที่ต่างกัน คือคำคุณศัพท์มีหน้าที่ขยายคำนาม”

³ กริยากรรม หรือกรรมกริยา คือคำกริยาที่มีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง โดยไม่ต้องมีกรรมมารับ

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า “เธอ”, “เพื่อน” และ “เขา” เป็นคำนาม “สวย”, “มา” และ “ไป” เป็นกริยากรรม ดังนั้น “เหลือเกิน”, “ก่อน” และ “อีก” จึงนับเป็นคำวิเศษณ์

2. สิ่งที่คำกริยาวิเศษณ์สามารถขยายได้

คำกริยาวิเศษณ์โดยทั่วไปแล้วไม่สามารถทำหน้าที่ขยายคำนามได้ เช่น *ไฟ มาก *ไม่คน คำกริยาวิเศษณ์บางคำยังไม่สามารถขยายได้ทั่วไป แต่ขยายได้เฉพาะคำกริยาบางประเภทเท่านั้น⁴ ซึ่งสามารถแบ่งย่อยได้ดังนี้

- 1) คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำกริยากรรมบอกสี เช่น แดงกว่า เหลืองอ้อย ดำปี้
- 2) คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำกริยากรรมบอกรส เช่น เป็รียาจี๊ด หวานจ้อย เค็มปี้
- 3) คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำกริยาบอกลักษณะ เช่น สว่างจ้า สูงปรืด สวยแซ่
- 4) คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำกริยากรรมบอกอาการ เช่น ร้องจ้าก หมุนตุ้ว ผอมโซ
- 5) คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำกริยากรรมบอกกลิ่น เช่น หอมฟุ้งเหม็นคูล้ง

3. ความสามารถในการใช้ตอบคำถามตามลำพัง

มีคำกริยาวิเศษณ์ไม่กี่คำที่สามารถใช้ตอบคำถามตามลำพังได้ เช่น ไม่ นิด น้อย แน่นอน เป็นต้น นอกจากนั้นต้องตอบร่วมกับบทกริยาที่ถูกขยาย ตัวอย่างเช่น

เธอหิวข้าวไหม?	<u>นิดน้อย</u>
คุณพ่อของเธอสบายดีไหม?	<u>แน่นอน</u>

⁴ คำกริยาวิเศษณ์ซึ่งทำหน้าที่ขยายได้เฉพาะกริยาบางประเภทเหล่านี้ จะเน้นความหมายว่า “มาก” หรือ “น้อย” และใช้เป็นคำขยายได้อย่างเดียว จะนำมาใช้เป็นคำกริยาหรือคำนามโดยเติม “การ” หรือ “ความ” ไม่ได้ (สุนันท์ อัญชลินกุล, 2546:159-161)

3.4 ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย

จากการศึกษาวิจัย พบว่าสามารถแบ่งชนิดของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย ออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

3.4.1 กาลวิเศษณ์

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2546:89) กล่าวถึงกาลวิเศษณ์ ว่าเป็น คำวิเศษณ์ที่ใช้แสดงเวลา ภายหน้า ภายหลัง ปัจจุบัน เร็วช้า หรือก่อนหลัง และมักใช้ขยายคำนามบอกเวลา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1) แสดงเวลา โดยมากมักจะเป็นคำวิเศษณ์เพื่อแสดงจุดเวลา อาจวางได้ทั้งด้านหน้า และด้านหลังคำนาม เช่น เพิ่ง จวน เกือบ ตัวอย่างเช่น

เพิ่งตื่นเดือน เงินเดือนของเขาก็เกือบหมดแล้ว

พ่อเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนกับพ่อแต่ก่อน

- จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า “เพิ่ง” “เดี๋ยวนี้” และ “แต่ก่อน” เป็นกาลวิเศษณ์ แสดงเวลา ขยาย “ตื่นเดือน” ซึ่งเป็นคำนามบอกเวลา และ “พ่อ” ซึ่งเป็นคำนามทั่วไป

- 2) แสดงความถี่ ใช้บอกการเกิดซ้ำของคำนามบอกเวลานั้นๆ ว่ามากน้อยเพียงใดใน ระยะเวลาหนึ่ง โดยมักวางไว้ด้านหลังคำนาม เช่น เรื่อย บ่อย เสมอ อีกล้ำ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

ฤดูฝนอีกล้ำแล้ว เวลาช่างผ่านไปไวเหลือเกิน

เปลอพักเดี่ยว วันจันทร์อีกล้ำแล้ว

- จากตัวอย่างข้างต้น “อีกล้ำ” เป็นกาลวิเศษณ์แสดงความถี่ ขยาย “ฤดูฝน” และ “วันจันทร์” ซึ่งเป็นคำนามบอกเวลา

3.4.2 ประมาณวิเศษณ์

กำชัย ทองหล่อ (2550: 247) ได้กล่าวถึง ประมาณวิเศษณ์ ว่าเป็น คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกจำนวน ซึ่งมีได้บอกจำนวนชัดเจนไปว่าเท่านั้นเท่านั้น เป็นแต่กำหนดว่ามากหรือน้อย ซึ่งพอจะรู้ความหมายได้โดยปริมาณ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1) ประมาณวิเศษณ์บอกระดับสมบูรณ์

ประมาณวิเศษณ์บอกระดับสมบูรณ์ คือ ประมาณวิเศษณ์ที่ไม่มีการแสดงการเปรียบเทียบของสิ่งๆ นั้นกับสิ่งอื่น แต่บอกเพียงระดับเดียวๆ ของสิ่งๆ นั้น แบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ

ก) เกินความพอดี

คำประมาณวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ เช่น เหลือเกิน เกินไป แน่นนอน โดยสิ้นเชิง สุดๆ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

ครูคนนี้ระเบียบสุดๆ

เธอมีมืออาชีพเหลือเกิน

จากตัวอย่างข้างต้น “สุดๆ” และ “เหลือเกิน” เป็นประมาณวิเศษณ์บอกระดับสมบูรณ์ระดับเกินความพอดี ขยาย “ระเบียบ” และ “มืออาชีพ” ซึ่งเป็นคำนามทั่วไป

ข) ระดับสูง

คำประมาณวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ เช่น มาก เป็นพิเศษ อย่างยิ่ง ค่อนข้าง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

เธอสุภาพมากๆ ช่วยเหลือคนอื่นด้วยความเต็มใจเช่นนี้ ฉันภูมิใจในตัวเธอจริงๆ

หลังจากกลับจากต่างประเทศ นิสัยของหล่อนก็ค่อนข้างฝรั่ง

จากตัวอย่างข้างต้น “มาก” และ “ค่อนข้าง” เป็นประมาณวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์ระดับสูง ขยาย “สุภาพบุรุษ” ซึ่งเป็นคำนามทั่วไปและ “ฝรั่ง” ซึ่งเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคน

ค) ระดับต่ำ

คำประมาณวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ เช่น อยู่บ้าง นิดหน่อย เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

อาจผู้ชายอยู่บ้าง แต่แท้จริงเธอก็ยังผู้หญิงอยู่ดี

จากตัวอย่างข้างต้น “อยู่บ้าง” เป็นประมาณวิเศษณ์บอกระดับสัมบูรณ์ระดับต่ำ ขยาย “ผู้ชาย” ซึ่งเป็นคำนามทั่วไป

2) ประมาณวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์

ประมาณวิเศษณ์ที่บอกระดับสัมพัทธ์ คือ ประมาณวิเศษณ์ที่แสดงการเปรียบเทียบระดับของสิ่งต่างๆ ตั้งแต่ 2 สิ่งขึ้นไป แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

ก) ชั้นสูงสุด

คำประมาณวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ เช่น ที่สุด ตัวอย่างเช่น

หล่อนมีพี่น้องหลายคน แต่หล่อนแม่ค้าที่สุดแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้น “ที่สุด” เป็นคำประมาณวิเศษณ์ที่แสดงชั้นสูงสุดในการเปรียบเทียบ ทำหน้าที่ขยาย “แม่ค้า” ซึ่งเป็นคำนาม โดย “แม่ค้าที่สุด” ในประโยคนี้มีความหมายว่า “ในพี่น้องทั้งหมดของหล่อน ไม่มีใครที่มีลักษณะแจกเช่นเดียวกับแม่ค้ามากเทียบเท่าหล่อน”

ข) ชั้นเปรียบเทียบหรือชั้นกว่า

คำประมาณวิเศษณ์ที่พบในลักษณะนี้ เช่น กว่า ยิ่งกว่า ค่อนข้าง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) ครอบครัวนั้นก็ว่าเศรษฐกิจแล้ว พอเจอครอบครัวนี้เศรษฐกิจยิ่งกว่า
- (2) เมื่อเทียบกับภาคการศึกษาที่แล้ว ฉันว่าอาจารย์คนนี้ค่อนข้างแม่พระทีเดียว

ในตัวอย่างที่ (1) “ยิ่งกว่า” เป็นคำประมาณวิเศษณ์บอกการเปรียบเทียบ ทำหน้าที่ขยาย “เศรษฐกิจ” ซึ่งเป็นคำนาม “เศรษฐกิจยิ่งกว่า” ในประโยคนี้เป็นลักษณะการเปรียบเทียบของครอบครัว 2 ครอบครัว โดยครอบครัวหลังมีลักษณะที่ร้ายแรงมากกว่าครอบครัวแรก ส่วนตัวอย่างที่ (2) “ค่อนข้าง” ในที่นี้ใช้เป็นคำประมาณวิเศษณ์บอกการเปรียบเทียบ ทำหน้าที่ขยาย “แม่พระ” ซึ่งเป็นคำนาม “ค่อนข้างแม่พระ” ในประโยคนี้อาจมีความหมายว่า เมื่อเทียบกับอาจารย์ที่เราได้เรียนด้วยในภาคการศึกษาที่แล้ว อาจารย์คนที่สอนเราในภาคการศึกษานี้มีความอ่อนโยนและเมตตาคุณนามากกว่า

3.4.3 นิยมวิเศษณ์

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546:92) กล่าวถึงนิยมวิเศษณ์ว่าคือ คำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่บอกความชี้เฉพาะหรือจำกัดลงไปว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้นหรือสิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่แปรปรวนเป็นอย่างอื่น แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- 1) แสดงความหมายหนึ่งเดียว ตำแหน่งของคำวิเศษณ์ชนิดนี้พบทั้งวางด้านหน้าและด้านหลังคำนามที่ต้องการขยาย เช่น แค่ เพียง เท่านั้น เป็นต้น ตัวอย่างเช่น
 - (1) ค่าครองชีพสมัยนี้สูงขึ้นหลายเท่าตัวนัก แค่ค่าเดินทางวันหนึ่งก็ไม่รู้เท่าไรแล้ว
 - (2) คนที่สอบไม่ผ่านเท่านั้นต้องไปพบอาจารย์หลังหมดคาบเรียน

ในตัวอย่างที่ (1) “แค่” เป็น นิยมวิเศษณ์บอกการชี้เฉพาะหนึ่งเดียว ทำหน้าที่ขยายนามวลี “ค่าเดินทางวันหนึ่ง” มีความหมายว่า เฉพาะค่าเดินทางในวันหนึ่ง ยังไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายในส่วนอื่นๆ อีก ส่วนตัวอย่างที่ (2) “เท่านั้น” เป็นนิยมวิเศษณ์ ทำหน้าที่ขยายนามวลี “คนที่สอบไม่ผ่าน” เพื่อระบุเจาะจงว่า คนที่ต้องไปพบอาจารย์มีเฉพาะคนที่สอบไม่ผ่านเท่านั้น

2) แสดงความหมายทั้งหมดหรือโดยสรุป เช่น ล้วน หมด ทั้งหมด ทั้งนั้น ทั้งสิ้น เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) คนที่ร่วมรับประทานอาหารด้วยกันวันนี้ อาจารย์ทั้งสิ้น
- (2) เด็กทั้งนั้น กลุ่มที่อยู่ทางด้านโน้น

ในตัวอย่างที่ (1) “ทั้งสิ้น” เป็นนิยมวิเศษณ์ที่แสดงความหมายถึง ทั้งกลุ่ม ทั้งปวง ทำหน้าที่ขยายคำนาม “อาจารย์” ดังนั้น “อาจารย์ทั้งสิ้น” ในประโยคนี้จึงหมายถึง คนที่ร่วมรับประทานอาหารเป็นอาจารย์ทุกคน ไม่มีคนใดคนหนึ่งเลยที่ไม่ได้เป็นอาจารย์ และในตัวอย่างที่ (2) “ทั้งนั้น” ทำหน้าที่เป็นนิยมวิเศษณ์ ขยายคำนาม “เด็ก” หมายความว่า กลุ่มที่อยู่ทางด้านโน้นโดยรวมเป็นเด็กทั้งหมด

3.4.4 ประดิษะวิเศษณ์

พระยาอุปกิตติปลสาร (2546:94) กล่าวถึงประดิษะวิเศษณ์ ว่าเป็น คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกความห้ามหรือความไม่รับรอง เช่น ใช่ (ที่หมายความว่า ไม่ใช่ ไม่ถูก) ไม่ มิ ไม่ใช่ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) ร่างกายนี้ใช่สัตว์ ใช่บุคคล ใช่ตัวตนเราเขา (กำชัย ทองหล่อ, 2550:249)
- (2) ใช่กิจของนักเรียน (พระยาอุปกิตติปลสาร, 2546:94)
- (3) เธอทำแบบนี้ ไม่สุภาพบุรุษเลยนะ

ในตัวอย่างที่ (1) และ (2) “ใช่” เป็น ประดิษะวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า “ไม่” ทำหน้าที่ขยาย “สัตว์”, “บุคคล” และ “ตัวตน” ซึ่งเป็นคำนามในตัวอย่างที่ (1) และ “กิจของนักเรียน” ซึ่งเป็นนามวลีในตัวอย่างที่ (2) ส่วนตัวอย่างที่ (3) “ไม่” ทำหน้าที่เป็นประดิษะวิเศษณ์ ขยายคำนาม “สุภาพบุรุษ”

จากการศึกษาวิจัยข้างต้น เราสามารถสรุปชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย ได้ดังนี้

ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์
ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง

1. คำวิเศษณ์ บอกระดับ	บอก ระดับ สัมบูรณ์	ระดับเกินความพอดี	過, 過分, 過于, 極, 極其, 極為, 簡直, 絕對, 太, 至
		ระดับสูง	多, 多么, 非常, 格外, 夠, 好, 好不, 何等, 很, 十分, 特, 特別, 挺, 相當, 尤其
		ระดับต่ำ	不大, 不太, 有點, 有些
	บอก ระดับ สัมพัทธ์	ขั้นสูงสุด	頂, 最
		ขั้นเปรียบเทียบ (รวมทั้งคำวิเศษณ์พบในโครงสร้าง 比 และ 越來越)	比較, 更, 更加, 更為, 還, 稍微, 越發
2. คำวิเศษณ์ บอกขอบเขต	แสดงความหมายหนึ่งเดียว		才, 單, 單單, 光, 僅, 僅僅, 就, 唯, 唯獨, 只
	แสดงความหมายโดยสรุป		都, 凡, 凡是, 共, 淨, 全, 統, 共, 統統, 一律, 一共, 一總, 總共
3. คำวิเศษณ์ บอกเวลา	แสดงจุดเวลา		才, 剛, 剛剛, 即將, 將, 快, 快要, 馬上, 先
	แสดงระยะเวลา		从此, 新近, 先后, 業已, 已, 已經
4. คำวิเศษณ์ บอกความถี่	แสดงความถี่		老是, 偶尔, 通常, 一連
	แสดงการซ้ำ		也, 又
5. คำวิเศษณ์ บอกการประมาณ	แสดงการคาดคะเน หรือการประมาณการ		大概, 大約, 頂多, 多半, 將近, 可能, 恐怕, 起碼, 至多, 至少, 足足, 最多, 最少
6. คำวิเศษณ์ บอกความปฏิเสธ	แสดงความปฏิเสธ		甭, 別, 不, 無須

ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์
ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย

1. กาลวิเศษณ์	แสดงเวลา		เพิ่ง จวน เกือบ
	แสดงความถี่		เรื่อย บ่อย เสมอ อีกแล้ว
2. ประมาณวิเศษณ์	บอกระดับสัมบูรณ์	เกินความพอดี	เหลือเกิน เกินไป แน่นนอน โดยสิ้นเชิง สุดๆ
		ระดับสูง	มาก เป็นพิเศษ อย่างยิ่ง ค่อนข้าง
		ระดับต่ำ	อยู่บ้าง นิดหน่อย
	บอกระดับสัมพัทธ์	ขั้นสูงสุด	ที่สุด
		ขั้นเปรียบเทียบ หรือขั้นกว่า	กว่า ยิ่งกว่า ค่อนข้าง
3. นิยมวิเศษณ์	แสดงความหมายหนึ่งเดียว		แค่ เพียง เท่านั้น
	แสดงความหมายทั้งหมดหรือโดยสรุป		ล้วน หมด ทั้งหมด ทั้งนั้น ทั้งสิ้น
4. ประดิษะวิเศษณ์	แสดงความห้ามหรือความไม่รับรอง		ใช่ ไม่ มิ ไม่ใช่

ตารางเปรียบเทียบจำนวนคำวิเศษณ์แต่ละชนิด
ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

ภาษาจีน		ภาษาไทย	
ชนิดของคำวิเศษณ์	จำนวนที่พบ	ชนิดของคำวิเศษณ์	จำนวนที่พบ
程度副詞 chéngdù fùcí	37	ประมาณวิเศษณ์	16
範圍副詞 fànwéi fùcí	22	นิยมวิเศษณ์	8
時間副詞 shíjiān fùcí	15	กาลวิเศษณ์	7
頻率副詞 pínlǜ fùcí	13		
估量副詞 gūliàng fùcí	6		
否定副詞 fǒudìng fùcí	4	ประดิษะวิเศษณ์	4

จากการศึกษาวิจัยพบว่าการใช้คำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทยมีความคล้ายคลึงกัน และเมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำวิเศษณ์แต่ละชนิดที่ปรากฏในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย พบว่าชนิดของคำวิเศษณ์ที่พบมากที่สุด โครงสร้างดังกล่าวข้างต้นทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย (เรียงลำดับจากมากไปน้อย) เป็นดังนี้ อันดับแรก คือ คำวิเศษณ์บอกระดับ ซึ่งเทียบเท่ากับประมาณวิเศษณ์ในภาษาไทย รองลงมาคือ คำวิเศษณ์บอกขอบเขต ซึ่งเทียบได้กับนิยมิวิเศษณ์ในภาษาไทย ตามด้วยคำวิเศษณ์บอกเวลาซึ่งเทียบเท่ากับกาลวิเศษณ์ในภาษาไทย และที่พบน้อยที่สุดก็คือ คำวิเศษณ์บอกความปฏิเสธซึ่งเทียบเท่ากับประติเสธวิเศษณ์ในภาษาไทย

บทที่ 4

ชนิดและลักษณะของคำนาม

ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

บทนี้จะกล่าวถึงชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม ในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย เพื่อจะได้เรียนรู้และเข้าใจการใช้โครงสร้างนี้มากยิ่งขึ้น ดังนี้

4.1 คำนามในภาษาจีนกลาง

ในหนังสือ 現代漢語 Xiàndài Hànyǔ โดย 黃伯榮 Huáng Bóróng และ 廖序東 Liào Xùdōng (1999:11) กล่าวว่า คำนาม คือ คำที่แสดงชื่อของคนหรือสิ่งต่างๆ ตามปกติ แบ่งชนิดของคำนามได้เป็น 7 กลุ่ม คือ

1. คำนามธรรมดา (一般名詞 yībān míngcí) คือ คำนามรูปธรรมทั่วไปที่แสดงถึงคน สัตว์ สิ่งของ เช่น

貓	Māo	แมว
男孩	Nán hái	เด็กผู้ชาย
書	Shū	หนังสือ
水	Shuǐ	น้ำ

2. คำนามเฉพาะ (專有名詞 zhuānyǒu míngcí) เช่น

長城	Chángchéng	กำแพงเมืองจีน
孔子	Kǒngzǐ	ขงจื้อ
曼谷	Màngǔ	กรุงเทพมหานคร
中國	Zhōngguó	ประเทศจีน

3. คำนามบอกหมวดหมู่หรือประเภทเดียวกัน (集体名詞 jí tǐ míng cí) เช่น

班	Bān	ชั้นเรียน
家庭	Jiā tíng	ครอบครัว

人口	Rénkǒu	ประชากร
物資	Wùzī	วัสดุ

4. คำนามเชิงนามธรรม (抽象名詞 chōuxiàng míngcí) เช่น

愛情	Aiqíng	ความรัก
成就	Chéngjiù	ผลสำเร็จ
气氛	Qìfēn	บรรยากาศ
智慧	Zhìhuì	ความรู้

5. คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง (方位詞 fāngwèi cí) เช่น

內	Nèi	ใน
上	Shàng	บน
外面	Wàimiàn	ข้างนอก
左	Zuǒ	ซ้าย

6. คำนามบอกเวลา (時間詞 shíjiān cí) เช่น

今天	Jīntiān	วันนี้
明年	Míngnián	พรุ่งนี้
晚上	Wǎnshàng	ตอนเย็น
星期一	Xīngqīyī	วันจันทร์

7. คำนามบอกสถานที่ (處所詞 chùsuǒ cí) เช่น

超市	Chāoshì	ซูเปอร์มาร์เก็ต
商店	Shāngdiàn	ร้านขายของ
圖書館	Túshūguǎn	ห้องสมุด
學校	Xuéxiào	โรงเรียน

ลักษณะโดยทั่วไปของคำนามในภาษาจีน มีดังนี้

1. เมื่ออยู่ในประโยค โดยปกติมักมีหน้าที่เป็นประธานหรือกรรม และสามารถใช้เป็น
ส่วนขยายได้ เช่น

司機笑了。

Sījī xiào le.

คนขับรถหัวเราะ (“คนขับรถ” เป็นประธาน)

我認識那個司機。

Wǒ rènshi nà ge sījī.

ฉันรู้จักคนขับรถคนนั้น (“คนขับรถ” เป็นกรรม)

司機的性格很開朗。

Sījī de xìnggé hěn kāilǎng.

นิสัยของคนขับรถร่าเริงมาก (“คนขับรถ” เป็นส่วนขยาย)

2. สามารถใช้คำบอกจำนวนมาวางด้านหน้าเพื่อขยายได้ เช่น

兩張桌子

Liǎng zhāng zhuōzi

โต๊ะสองตัว

三個學生

Sān ge xuéshēng

นักเรียนสามคน

3. คำนามบอกเวลาสามารถใช้เป็นบทขยายภาคแสดง โดยจะวางด้านหน้าหรือ
ด้านหลังบทประธานก็ได้ เช่น

經理明天去香港。（明天經理去香港。）

Jīnglǐ míngtiān qù xiānggǎng.

พรุ่งนี้ผู้จัดการจะไปฮ่องกง

她下周就要結婚了。（下周她就要結婚了。）

Tā xiàzhōu jiù yào jiéhūn le.

อาทิตย์หน้าหล่อนก็จะแต่งงานแล้ว

4. คำนามบอกสถานที่ ถ้าจะใช้เป็นบทขยายภาคแสดง ต้องอาศัยคำบุพบทหน้าหน้า เช่น

媽媽在學校當老師。

Māma zài xuéxiào dāng lǎoshī.

แม่เป็นครูที่โรงเรียน

王先生剛從國外回來。

Wáng xiānshēng gāng cóng guówài huílái.

คุณหวางเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ

5. สามารถใช้คำคุณศัพท์มาขยายได้ เช่น

好消息

Hǎo xiāoxi

ข่าวดี

美人

Měi rén

คนสวย

6. คำนามโดยทั่วไปไม่สามารถใช้คำวิเศษณ์ขยายได้ เช่น

*不人

Bù rén

*很時間

Hěn shíjiān

*簡直思想

Jiǎnzhí sīxiǎng

*已經桌子

Yǐjīng zhuōzi

4.2 ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง

จากการศึกษาวิจัยที่อ้างอิงตามแนวทางการแบ่งชนิดและลักษณะของคำนามโดย Zhu Xiǎoli (2008:14-17) พบว่าสามารถแบ่งชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง ออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

4.2.1 คำนามที่เป็นนามธรรม (抽象名詞 chōuxiàng míngcí)

คำนามที่เป็นนามธรรม ซึ่งพบได้มากที่สุด ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม อาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มได้แก่ คำนามที่ให้ความหมายเป็นคำนามเพียงอย่างเดียว (名詞義項 míngcí yìxiàng) และคำนามที่ให้ความหมายเป็นได้ทั้งคำนามและคำคุณศัพท์ (形容詞義項 xíngróngcí yìxiàng) ดังนี้

- 1) คำนามที่ให้ความหมายเป็นคำนามเพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น

ภาษาจีน	ความหมายของคำนาม
<u>很感情</u> hěn gǎnqíng	感情: อารมณ์, ความชื่นชอบ
<u>十分傳統</u> shífēn chuántǒng	傳統: ขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ, ประเพณีอันตกทอดมาแต่โบราณ, ประเพณีนิยม
<u>特別詩意</u> tèbié shīyì	詩意: อารมณ์แห่งกวี, รสนิยมแห่งกวี, บรรยากาศแห่งกวี

จะเห็นว่า คำนาม 感情, 傳統, 詩意 ในตัวอย่างทั้งสามสามารถทำหน้าที่เป็นคำนามได้เพียงอย่างเดียว ไม่มีความหมายในแง่ของคำคุณศัพท์ แต่ในที่นี้สามารถใช้คำวิเศษณ์ 很, 十分, 特別 ตามลำดับมาขยายและนำมาใช้เพื่อบรรยายความหมายอย่างคำคุณศัพท์

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย¹ เช่น

本質 běnzhi	แก่นสาร	情感 qínggǎn	อารมณ์
出息 chūxi	ลมหายใจ	氣魄 qìpò	จิตวิญญาณ

¹ อ้างอิงคำนามในกลุ่มนี้จากพจนานุกรมจีน-ไทย (เขียวชัย เอี่ยมวณิช 2554)

風光	fēngguāng	ทัศนียภาพ	氣勢	qìshì	พลังที่แสดงออกมา
個性	gèxìng	อุปนิสัย	權威	quánwēi	อำนาจและบารมี
規範	guīfàn	มาตรฐาน	思想	sīxiǎng	ความคิด
規律	guīlǜ	หลักเกณฑ์	天才	tiāncái	พรสวรรค์
距离	jùlí	ระยะห่าง	信息	xìnxī	ข่าวสาร
軍閥	jūnfá	ขุนศึก	興趣	xìngqù	ความสนใจ
矛盾	máodùn	ความขัดแย้ง	學問	xuéwèn	วิชาความรู้
魅力	mèilì	เสน่ห์	文化	wénhuà	วัฒนธรรม
名望	míngwàng	ชื่อเสียง	原則	yuánzé	หลักการ

ตัวอย่างเช่น

- (1) 婚后生活我不想多說，我只說他很個性。(牛伯成《水杯，就在床上》，於根元 1991)

Hūn hòu shēnghuó wǒ bùxiǎng duō shuō, wǒ zhǐ shuō tā hěn gèxìng.

ชีวิตหลังแต่งงานฉันไม่อยากพูดมาก ฉันพูดได้แต่ว่า เขาบุคลิกนิสัยเฉพาะตัวมาก

- (2) 秘書只好說：首長，不要太書生氣了。（《作家文摘》1997年9月）

Mìshū zhǐhǎo shuō: shǒuzhǎng, búyào tài shūshēngqì le.

เลขานุการได้แต่พูดว่า หัวหน้า อย่าเป็นวิชาการเกินไปเลย

- (3) 我的老板很天才。

Wǒ de lǎobǎn hěn tiāncái.

เจ้านายของฉันมีพรสวรรค์มาก

เป็นที่น่าสังเกตว่า หากต้องการให้สอดคล้องตามหลักไวยากรณ์โดยทั่วไปก็มักจะต้องเติมคำกริยา “yǒu” (有) ไว้ข้างหน้าคำนามที่เป็นนามธรรมซึ่งให้ความหมายของคำนามเพียงอย่างเดียวในตัวอย่างข้างต้น² เป็น 很有個性，不要太有書生氣了，很有天才

² Zhāng Guó’ān (1995: 61-64) เห็นว่า เมื่อโครงสร้าง “คำวิเศษณ์+คำนาม” ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค คำกริยาของประโยคมักจะถูกละไป อย่างไรก็ตาม คำวิเศษณ์ที่อยู่หน้าคำนามในประโยคนั้นยังคงทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่ถูกละไปเช่นเดิม

2) คำนามที่ให้ความหมายเป็นทั้งคำนามและคำคุณศัพท์

คำนามบางคำ เมื่อนำมาใช้เหมือนอย่างคำคุณศัพท์เป็นระยะเวลาชาน ทำให้เกิดความเคยชิน จึงนิยมใช้คำวิเศษณ์บอกระดับมาขยาย จนภายหลังคำนามดังกล่าว จึงกลายเป็นเหมือนคำคุณศัพท์ ซึ่งในที่นี้จะเรียกปรากฏการณ์ดังกล่าวว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงของคำนามเป็นคำคุณศัพท์³ เช่น

คำศัพท์	ความหมาย	ตัวอย่าง
科學 kēxué	(นาม) วิทยาศาสตร์, วิชาความรู้ ที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์	冲天幹勁和科學分析相結合。 Chōngtiān gànjìng hé kēxué fēnxī xiāng jiéhé. พลังการทำงานอันฮึกเหิมได้เชื่อมผนึกกับ การวิเคราะห์ที่เป็นวิทยาศาสตร์
	(คุณศัพท์) เป็นวิทยาศาสตร์, สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์	這種工作方法很不科學。 Zhè zhǒng gōngzuò fāngfǎ hěn bù kēxué. วิธีการทำงานนี้ไม่เป็นวิทยาศาสตร์เลย
理想 lǐxiǎng	(นาม) อุดมการณ์, ความใฝ่ฝัน	他有一個理想。 Tā yǒu yíge lǐxiǎng. เขามีอุดมการณ์หนึ่ง
	(คุณศัพท์) ถูกอกถูกใจ, เป็นที่น่า พอใจ	你的事業很不理想。 Nǐ de shìyè hěn bù lǐxiǎng. การงานของคุณไม่เป็นที่น่าพอใจเลย
精神 jīngshén	(นาม) กำลังวังชา	他的精神很好。 Tā de jīngshén hěn hǎo. กำลังวังชาของเขาดีมาก
	(คุณศัพท์) มีชีวิตชีวา	你看上去很精神。 Nǐ kànshàngqu hěn jīngshén. คุณดูมีชีวิตชีวา

³ ในพจนานุกรมจะบัญญัติความหมายในเชิงคุณศัพท์ของคำนามที่เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงของคำนามเป็นคำคุณศัพท์ (名形兼類 Míng xíng jiān lèi) ไว้ชัดเจน เพื่อบ่งว่าสามารถนำคำนามนั้นมาใช้เช่นเดียวกับคำคุณศัพท์ทั่วไป โดยไม่ผิดหลักไวยากรณ์

คำศัพท์	ความหมาย	ตัวอย่าง
衛生 wèishēng	(นาม) ความสะอาด	要講究衛生! Yào jiǎngjiū wèishēng! ต้องใส่ใจในสุขอนามัย
	(คุณศัพท์) สะอาด	這種東西太不衛生。 Zhè zhǒng dōngxī tài bú wèishēng. ของสิ่งนี้สกปรกเกินไป

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น

คำศัพท์	ความหมายที่เป็นคำนาม	ความหมายที่เป็นเชิงคำคุณศัพท์
規矩 guīju	ประเพณี, คติที่ยึดถือกันมา	ประเพณีตัวถูกทำนองคลองธรรม
講究 jiǎngjiū	การศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน	งดงาม, มีรสนิยมสูง
客觀 kèguān	ภาววิสัย	มองปัญหาในทัศนะของภาววิสัย
秘密 mìmi	ความลับ, เรื่องลับ	ลับ
民主 mínzhǔ	ประชาธิปไตย	สอดคล้องต่อหลักการประชาธิปไตย
氣派 qìpài	มาด, บุคลิกลักษณะ, สไตล์	มีเอกลักษณ์, มีสไตล์
熱情 rèqíng	ความอบอุ่นใจ, ความกระตือรือร้น	แสดงความอบอุ่นใจ, มีจิตใจรักและเอื้ออารี
實際 shíjì	ความเป็นจริง, การปฏิบัติ	เป็นจริง, เกี่ยวกับรูปธรรม, สอดคล้องกับความเป็นจริง
水平 shuǐpíng	มาตรฐาน	เป็นมาตรฐาน
系統 xìtǒng	เครือข่าย, ระบบ	เป็นระเบียบ, เป็นระบบ
現實 xiànré	สภาพความเป็นจริง	สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง
運氣 yùnqì	ดวงชะตา, โชคชะตา	ดวงดี, โชคดี
專業 zhuānyè	วิชาเฉพาะ	มืออาชีพ

4.2.2 คำนามที่เป็นรูปธรรม (具体名词 jùtǐ míngcí)

ก) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน (指人名词 zhǐrén míngcí)

คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนมีจุดเด่นคือ ให้ภาพพจน์และลักษณะที่ชัดเจน เมื่อเอ่ยถึงคำนามนั้นๆ ผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจตรงกันได้ทันที คำนามในหมวดนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ชนิดย่อยเพื่อความชัดเจน ได้แก่ คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ และคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนทั่วไป ดังนี้

1) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ มีทั้งบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง และตัวละครในวรรณกรรมและนวนิยายต่างๆ โดยคำนามนี้จะต้องมีลักษณะนิสัยที่โดดเด่นและเป็นที่เข้าใจตรงกัน จึงนิยมนำเอาลักษณะนิสัยของบุคคลนั้นๆ มาใช้เพื่อสื่อความหมายของคำนามนั้น ตัวอย่างเช่น

很海倫·凱勒。⁴

hěn Hǎilún·Kǎilēi

เฮเลน เคลเลอร์ มาก

挺宋江。⁵

tǐng Sòng Jiāng

ซ่งเจียงอย่างยิ่ง

คำนามเกี่ยวข้องกับคนในลักษณะที่เป็นชื่อเฉพาะที่พบบ่อยในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม มีเช่น

阿Q

Ā Q

อาคิว

葛朗台

Gélǎngtái

กร็องเตต์

⁴ 海倫·凱勒 (Hǎilún·kǎilēi เฮเลน เคลเลอร์) ชื่อเต็มคือ Helen Adams Keller (ค.ศ.1890-1968) เป็นนักเขียนและนักมนุษยธรรมชาวอเมริกันที่พิการทั้งตาบอดและหูหนวก แต่เป็นตัวอย่างด้านความวิริยอุตสาหะแก่บุคคลโดยทั่วไป

⁵ 宋江 (Sòng Jiāng ซ่งเจียง) เป็นตัวละครหลักในวรรณกรรมเรื่อง 水浒传 Shuǐhǔ zhuàn หรือวีรบุรุษเขาเหลียงซาน ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีน คนไทยรู้จักกันดีในนาม ซ่งกั๋ง มีลักษณะเด่นคือ เป็นบัณฑิตผู้คงแก่เรียน และมีความยุติธรรมอย่างมาก

雷鋒	Léi Fēng	เหลยเฟิง
林黛玉	Lín Dàiyù	หลินไต้อวี
馬列	Mǎliè	มาร์กซ์และเลนิน
堂• 吉柯德	Táng•Jíkēdé	ดอนกิโฆเต้
唐僧	Táng Sēng	พระถังซัมจั๋ง
維納斯	Wéinàsī	เทพวีนัส
祥林嫂	Xiáng Lín sāo	นางเสียงหลินผู้เป็นพี่สะใภ้

ดั่งตัวอย่าง

(1) 他真夠雷鋒的哎!⁶ (電視劇《渴望》第一集)

Tā zhēn gòu Léi Fēng de āi!

เขาเหลยเฟิงจริงๆ

(2) 他也太阿 Q 了。⁷

Tā yě tài ā Q le.

เขาก็อาคิวเหลือเกิน

จะเห็นว่า ตัวอย่างทั้งสองข้างต้น เป็นการกล่าวขึ้นมาโดยไม่มีบริบทข้างเคียง ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะของคนนั้นๆ ว่าลักษณะพิเศษของบุคคลนั้นๆ เป็นอย่างไร เช่น ในตัวอย่างที่ (1) 雷鋒 เหลยเฟิง (Léi Fēng) เป็นแบบอย่างบุคคลที่อุทิศตนเพื่อผู้อื่นอย่างสุดจิตสุดใจตลอดชีวิตของตน เหลยเฟิงจึงกลายเป็นคำสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการเป็นคนมีจิตใจอารี มีน้ำใจ ช่วยเหลือผู้อื่น ดังนั้น “เขา” ในประโยคนี้จึงเป็นคนที่มีน้ำใจอารี ช่วยเหลือผู้อื่นอย่างมากเฉกเช่นเดียวกับเหลยเฟิง (黃冰 Huáng Bīng 2010:8)

ส่วนในตัวอย่างที่ (2) อาคิว เป็นแบบอย่างของบุคคลที่ดำเนินชีวิตด้วยความไม่รู้และโง่เขลา ประสบพบปัญหาต่างๆ แต่มีวิธีการมองโลกในลักษณะที่หลอกตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

⁶ 雷鋒 (Léi Fēng เหลยเฟิง) เข้าร่วมเป็นยุวสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเป็นทหารในสังกัดกองทัพปลดแอกประชาชนของสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งแต่อายุ 20 ปี ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ด้วยวัยเพียง 21 ปี เป็นประชาชนจีนตัวอย่าง ผู้สมถะ ห่มเท และอุทิศตนให้กับแนวทางของเหมา เจ๋อตง

⁷ อาคิว เป็นตัวละครหลักในนวนิยายเรื่อง 阿 Q 正传 (Ā Q zhèng zhuàn หรือ “ประวัติจริงของอา Q”) ซึ่ง 鲁迅 (Lǚ Xùn) แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1921 เป็นนวนิยายสะท้อนสังคมของชนชั้นล่าง ในช่วงที่ประเทศจีนเป็นสังคมศักดินาและอยู่ในช่วงตกต่ำ ตัวละครนี้แสดงถึงบุคคลที่โง่เขลา หลอกตนเอง และมักเลือกที่จะมองโลกในแบบที่ตนเองต้องการให้เป็น

เมื่อต้องเผชิญกับความอับอายหรือความพ่ายแพ้ (精神胜利法 Jīngshén shènglì fǎ) ดังนั้น“เขา” ในตัวอย่างนี้ จึงนำคำว่า “อาคิ่ว” มาใช้สื่อถึง คนโง่เขลาที่มองโลกแบบหลอกตัวเอง ในมุมมองที่ตนเองต้องการให้เป็น (嚴麗慧 Yán Lihui 2010:24)

(3) 別問他借錢，他這個人特葛朗台⁸。(黃冰 2010:13)

Bié wèn tā jiè qián, tā zhègè rén tè Gélǎngtái.

อย่าไปขอยืมเงินจากเขา เขาเนะกร็องเตต์มาก

(4) 她很林黛玉，總是一個人掉眼淚。

Tā hěn Lín Dàiyù, zǒngshì yí gè rén zài diào yǎnlèi.

หล่อนหลินได้อ้วีมาก เป็นคนเดียวที่น้ำตาตกอยู่เสมอ

จะเห็นว่า คำนาม กร็องเตต์ (葛朗台 Gélǎngtái) ในตัวอย่างที่ (3) และ คำนาม หลินได้อ้วี (林黛玉 Lín Dàiyù) ในตัวอย่างที่ (4) แม้บางคนจะไม่ทราบความหมายของคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะแต่ละชื่อนั้น เช่น ตัวละครกร็องเตต์ (ซึ่งเป็นคนขี้เหนียวอย่างมาก) และตัวละคร หลินได้อ้วี (ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ร่างกายอ่อนแอ มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย และเศร้าโศกอยู่ร่ำไป) แต่ก็อาจคาดเดาได้ว่าคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะดังกล่าวมีความหมายหรือลักษณะเด่นเป็นอย่างไร โดยการเชื่อมโยงเข้ากับบริบทที่แวดล้อมนั้น ดังนั้น บริบทที่ว่า “อย่าไปขอยืมเงินจากเขา” ในตัวอย่างที่ (3) จึงช่วยสื่อความหมายว่า “เขา” ซึ่งเหมือนกับกร็องเตต์เป็นคนขี้เหนียว (黃冰 Huáng Bīng 2010:18)

ส่วนบริบทที่ว่า “เป็นคนเดียวที่น้ำตาตกอยู่เสมอ” ในตัวอย่างที่ (4) ก็ช่วยสื่อความหมายว่า “หล่อน” ซึ่งคล้ายกับหลินได้อ้วี เป็นคนที่อ่อนแอ ร้องไห้ง่าย (嚴麗慧 Yán Lihui 2010:24)

2) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อทั่วไป คำนามชนิดนี้โดยส่วนใหญ่จะมีความหมายที่เด่นชัด ทุกคนสามารถเข้าใจลักษณะเด่นของคำนามนั้นๆ ได้ง่ายและตรงกัน โดยไม่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในพื้นฐานหรือลักษณะของคำนามนั้นๆ ตัวอย่างเช่น

⁸ 葛朗台 (Gélǎngtái กร็องเตต์) เป็นตัวละครหลักจากเรื่อง 欧也妮·葛朗台 Ōuyěni·Gélǎngtái หรือ เอมี่ กร็องเตต์ (Eugénie Grandet) ซึ่งเป็นนวนิยายฝรั่งเศสที่แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1833 โดย ออโนเร เดอ บาลซัค (Honoré de Balzac) ซึ่งตัวละครนี้มีอุปนิสัยคือ เป็นคนตระหนี่ขี้เหนียว

很紳士。

hěn shēnshì

สุภาพบุรุษมาก

太書呆子。

tài shūdāizi

หนอนหนังสือเกินไป

特傻瓜。

tè shǎguā

(เป็น) คนโง่อย่างยิ่ง

特別學究。

tèbié xuéjiū

(เป็น) คนอวดรู้/วางภูมิอย่างมาก

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า 紳士 (shēnshì สุภาพบุรุษ), 書呆子 (shūdāizi หนอนหนังสือ), 傻瓜 (shǎguā คนโง่) และ 學究 (xuéjiū คนอวดรู้) ล้วนมีลักษณะเด่นของคำนามที่คนทั่วไปสามารถเข้าใจได้ตรงกันทันที โดยไม่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ความเข้าใจอื่นใด

คำนามเกี่ยวข้องกับคนในลักษณะที่เป็นชื่อทั่วไปที่พบบ่อยในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง (關春芳 Guān Chūnfāng 2003:5) มีเช่น

笨蛋	bèndàn	คนโง่, ไอ้โง่
草包	cǎobāo	ถุงที่ถักด้วยฟางข้าว (คนสมองขี้เลื่อย)
大眾	dàzhòng	มหาชน
飯桶	fàntǒng	ถังข้าว (คนที่ใช้การไม่ได้)
廢物	fèiwù	ของเสีย
官僚	guānliáo	ข้าราชการ
孩子	háizi	ลูก, เด็ก
漢子	hànzi	บุรุษ
賤骨頭	jiàngútóu	คนसारเลว
江湖騙子	jiānghú piànzi	นักหลอกหลวงพเนจร

軍閥	jūnfá	ขุนศึก
老外	lǎowài	ฝรั่ง, คนต่างชาติ
流氓	liú máng	อันธพาล
男人	nán rén	ผู้ชาย
男子漢	nán zǐ hàn	ลูกผู้ชาย
農民	nóng mǐn	เกษตรกร
女孩	nǚ hái	เด็กผู้หญิง
市儈	shì kuài	พ่อค้าคนกลาง
淑女	shū nǚ	กุลสตรี
小市民	xiǎo shì mǐn	ประชาชนทั่วไป
學生	xué shēng	นักเรียน
英雄	yīng xióng	วีรบุรุษ

ดั่งตัวอย่าง

(1) 我擔心我那毫不掩飾愛笑的個性，會顯得很不淑女。

Wǒ dān xīn wǒ nà háo bù yǎn shì ài xiào de gè xìng, huì xiǎn de hěn bù shū nǚ.

ฉันเกรงว่านิสัยการหัวเราะแบบไม่ปิดบังอำพรางเสียเลยของฉัน จะดูไม่กุลสตรี
เอาซะเลย

(2) 她長得很男人。

Tā zhǎng de hěn nán rén.

หล่อผู้ชายมากๆ

จากตัวอย่างที่ (1) 淑女 (shū nǚ กุลสตรี) มีความหมายตามที่ปรากฏในพจนานุกรม คือ ผู้หญิง, คนที่มีเพศหญิง ในที่นี้ยังแฝงนัยถึงลักษณะท่าทางรวมไปถึงกิริยามารยาทอันดีงามของสตรี เนื่องจากไม่มีคำคุณศัพท์ใดในภาษาจีนที่สามารถให้ความหมายที่ครบถ้วนสมบูรณ์ถึงลักษณะของ 淑女 ได้ในคำเดียว จึงนำคำ 淑女 มาใช้ในเชิงคุณศัพท์

ส่วนตัวอย่างที่ (2) 男人 (nán rén ผู้ชาย) นอกจากความหมายตามที่ปรากฏในพจนานุกรม คือ คนที่มีเพศชายแล้ว ยังมีนัยแฝงถึงลักษณะท่าทาง รวมไปถึงกิริยามารยาท การแสดงออกเจกเช่นเดียวกับผู้ชาย แต่ในภาษาจีนกลางไม่มีคำคุณศัพท์ใดที่สามารถแสดงถึง

ความหมายโดยนัย และลักษณะคุณสมบัติของ 男人 ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ จึงนำคำนาม 男人 มาใช้ในเชิงคำคุณศัพท์เช่นเดียวกัน

ข) คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป (指物名詞 Zhǐwù míngcí)

คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป พบได้ทั้งในงานเขียนต่างๆ รวมไปถึงในภาษาพูดหรือภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ต ความหมายมักเป็นการเปรียบเทียบหรือสื่อถึงผลหรือประสิทธิผลของคำนามนั้นๆ แสดงถึงความเหมือนหรือคล้ายคลึงของคำนามรูปธรรมนั้นๆ (戴瑋 Dài Wēi 2008:44)

คำนามลักษณะนี้ที่พบบ่อยในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง มี เช่น

板桶	bǎntǒng	ถังไม้
寶貝	bǎobèi	สิ่งล้ำค่า
城市	chéngshì	เมือง
古董	gǔdǒng	เครื่องเคลือบลายคราม
鬼	guǐ	ผี
狐狸	húlí	สุนัขจิ้งจอก
垃圾	lājī	ขยะ
奶油	nǎiyóu	เนย
膿包	nóngbāo	ฝี
泡沫	pàomò	ฟอง
陽光	yángguāng	แสงแดด, แสงอาทิตย์

ดังตัวอย่าง

(1) 畢業時，他已經變得非常城市了。（《語文學習》1998年第6期38頁）

Bìyè shí, tā yǐjīng biànde fēicháng chéngshì le.

ตอนที่จบการศึกษา เขาได้กลายเป็นคนเมืองเต็มตัวแล้ว

- (2) 你的作品太泡沫、太無聊，辜負了你的青春紅顏，讓我們說你什麼好？（麥田《成名的“蜜月”》，《文匯報》1993年3月）

Nǐ de zuòpǐn tài pàomò, tài wúliáo, gūfùle nǐ de qīngchūn hóngyán, ràng wǒmen shuō nǐ shénme hǎo?

ผลงานของคุณฟองอากาศเกินไป น่าเบื่อเกินไป ไม่สมกับความเป็นหนุ่มสาวและความสวยงามของคุณ จะให้พวกเราพูดว่าคุณอย่างไรดีล่ะ?

- (3) 我告訴你，我的這隻時裝模特表演隊在湖南是最最牛皮的，我的十八位模特中有一半的人在全省的各種模特大賽中獲過獎。（何立偉《你在那裡》）

Wǒ gàosù nǐ, wǒ de zhè zhī shízhuāng móte biǎoyǎn duì zài húnán shì zuì zuì niú pí de, wǒ de shíbā wèi móte zhōng yǒu yībàn de rén zài quán shěng de gèzhǒng móte dàsài zhōng huò guò jiǎng.

ฉันจะบอกเธอนะ คณะแสดงแบบเสื้อผ้าล่าสุดที่หูหนานของฉันเป็นที่คุยโวโอ้อวดอย่างที่สุด ครั้งหนึ่งของนางแบบทั้ง 18 คนของฉันได้รับรางวัลใหญ่ประเภทต่างๆ ในการประกวดระดับมณฑล

นอกจากคำนามที่เป็นรูปธรรมโดยทั่วๆ ไปที่นิยมนำมาใช้แล้ว คำนามพยางค์เดียวที่ใช้หมายถึงวัตถุตามธรรมชาติ ก็เป็นที่พบเห็นได้เช่นเดียวกัน（關春芳 Guān Chūnfāng 2003:6）เช่น

板	bǎn	กระดาน	肉	ròu	เนื้อ
柴	chái	ฟืน	沙	shā	ทราย
海	hǎi	ทะเล	水	shuǐ	น้ำ
花	huā	ดอกไม้	鐵	tiě	เหล็ก
火	huǒ	ไฟ	土	tǔ	ดิน
皮	pí	หนัง, เปลือก	油	yóu	น้ำมัน

ดังตัวอย่าง

- (1) 我們的關係很鐵。

Wǒmen de guānxi hěn tiě.

ความสัมพันธ์ของพวกเราแน่นแฟ้นมาก (เหมือนดังเหล็ก)

(2) 你这设计师一定挺油的，社会经验丰富。（王朔《编辑部的故事》）

Nǐ zhè shèjìshī yīdìng tǐng yóu de, shèhuì jīngyàn fēngfù.

นักออกแบบอย่างคุณนี่ต้องไหลลื่นเป็นพิเศษ ประสบการณ์ทางสังคมเพียบพร้อม

ในตัวอย่างที่ (1) 鐵 (tiě “เหล็ก”) ตามความหมายในพจนานุกรม หมายถึง วัตถุที่มีสีเทาหรือสีชาเงิน แข็งแต่สามารถยืดขยายได้ แสดงคุณสมบัติเป็นแม่เหล็กได้ เมื่ออยู่ในที่ชื้นง่ายต่อการเป็นสนิม หากพิจารณาจากบริบทของประโยคจะเห็นว่า คำว่า 鐵 ในประโยคข้างต้นนี้ไม่ได้นำความหมายตรงตัวของ 鐵 มาใช้ แต่เป็นการนำลักษณะทางกายภาพมาประยุกต์ใช้ในการบรรยาย 關係 (guānxi “ความสัมพันธ์”) เพื่อสื่อความว่า ความสัมพันธ์มีความแน่นแฟ้นแข็งแกร่งเหมือนดังเหล็ก เป็นการนำคุณลักษณะที่แข็งแกร่งของเหล็กมาใช้ในการสร้างภาพพจน์

ส่วน 油 (yóu “น้ำมัน”) ในตัวอย่างที่ (2) ตามพจนานุกรม หมายถึง ของเหลวที่มีลักษณะเป็นมันลื่น ไม่ละลายน้ำ แต่ในที่นี้ได้นำลักษณะทางกายภาพที่ทั้งลื่นและเป็นมันของน้ำมัน มาใช้ในการบรรยายคน เพื่อหมายความว่า เป็นคนที่ไหลลื่น ปลิ้นปล้อน พูดจากกลับไปมาเรื่อยเปื่อย

เมื่อมีการใช้คำวิเศษณ์มาขยายคำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป ในโครงสร้างคำวิเศษณ์ขยายคำนาม โดยส่วนใหญ่จำเป็นต้องอาศัยบริบทแวดล้อม จึงจะสามารถเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อนั้นได้ เช่น

很香蕉。

Hěn xiāngjiāo

กล้วยมาก

หากไม่มีบริบทใดๆ ในตัวอย่างนี้ จะไม่สามารถเข้าใจว่า 香蕉 (xiāngjiāo “กล้วย”) ในที่นี้สื่อความถึงอะไร เนื่องจาก 香蕉 ตามพจนานุกรม คือผลไม้ชนิดหนึ่ง แต่หากกล่าวถึงคำดังกล่าวในสนามฟุตบอลแล้ว 很香蕉 “hěn xiāngjiāo” สื่อความถึง การบรรยายฝีเท้าการเตะของนักฟุตบอลว่าเตะได้ไค้งราวกับลักษณะของกล้วย (關春芳 Guān Chūnfāng 2003:6) เช่น

足球進球很香蕉。

Zúqiú jìn qiú hěn xiāngjiāo.

ฟุตบอลเข้าประตูเป็นวิถีโค้งมาก

ทั้งนี้ การนำคำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไปมาใช้ในลักษณะของคำคุณศัพท์ก็ทำให้ชนิดของคำนามนั้นๆ ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ จนกลายเป็นมีความหมายที่เป็นเชิงคำคุณศัพท์ได้เช่นเดียวกัน เช่น

คำศัพท์	นาม	คุณศัพท์
鬼 guǐ	ผี	ลับๆ ล่อๆ, หลบๆ ซ่อนๆ
虎 hǔ	เสือ	มีหน้าตาดุร้าย, องอาจ
火 huǒ	ไฟ	ด่วน, ได้รับความนิยมน
鐵 tiě	เหล็ก	แน่นอน, แข็งแกร่ง เด็ดขาด
油 yóu	น้ำมัน	คล่อง, ไหลลื่น

4.2.3 คำนามบอกสถานที่ (處所名詞 chùsuǒ míngcí)

คำนามบอกสถานที่ (ในที่นี้ไม่รวมถึง คำนามบอกตำแหน่งและทิศทาง) โดยมากมักเป็นคำนามชื่อเฉพาะ ทั้งที่เป็นชื่อสถานที่ ชื่อเมือง ชื่อทวีป ชื่อประเทศ โดยแต่ละสถานที่นั้นจะมีลักษณะและจุดเด่นของแต่ละที่แตกต่างกันไป เช่น

很日本。

hěn Riběn

ญี่ปุ่นมาก

很西藏。

hěn Xīzàng

ทิเบตมาก

真港。

zhēn Gǎng

ฮ่องกงจริงๆ

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น

德國	Déguó	ประเทศเยอรมัน
東方	Dōngfāng	โลกตะวันออก (หมายถึง เอเชีย)
廣東	Guǎngdōng	มณฑลกว่างตุง
歐美	Ōuměi	ทวีปยุโรปและอเมริกา
山東	Shāndōng	มณฑลซานตง
上海	Shànghǎi	เซี่ยงไฮ้
西方	Xīfāng	โลกตะวันตก (หมายถึง ยุโรป)
香港	Xiānggǎng	ฮ่องกง
中國	Zhōngguó	ประเทศจีน

ดังตัวอย่าง

(1) 什麼全齊了，比港人還“港”哪？

Shénme quán qíle, bǐ Gǎng rén hái “Gǎng” nǎ?

พร้อมขนาดนี้เลย ดูฮ่องกงมากกว่าคนฮ่องกงเองซะอีก

(2) 她的穿戴特香港。

Tā de chuāndài tè Xiānggǎng.

การแต่งตัวของหล่อนฮ่องกงมาก

(3) 大家都認為我的長相很中國，臉上刻著五千年的滄桑。

Dàjiā dōu rènwéi wǒ de zhǎngxiàng hěn Zhōngguó, liǎn shàng kèzhe wǔqiān nián de cāngsāng.

ทุกคนล้วนแต่คิดว่ารูปร่างหน้าตาฉันจีนมาก ใบหน้ามีร่องรอยเหมือนได้ผ่านโลกและประสบการณ์มาอย่างโชกโชนถึงห้าพันปี

ทั้ง 港 (Gǎng “ฮ่องกง”) ในตัวอย่างที่ (1) และ 香港 (Xiānggǎng “ฮ่องกง”) ในตัวอย่างที่ (2) ต่างเป็นชื่อสถานที่ทั้งคู่ แต่คำ Gǎng ในตัวอย่างที่ (1) สื่อความถึงชาวฮ่องกงโดยรวม ขณะที่ Xiānggǎng ในตัวอย่างที่ (2) จะสื่อความที่เน้นถึงรสนิยมในการแต่งตัวแบบชาวฮ่องกง

สำหรับ 中國 (Zhōngguó “ประเทศจีน”) ในตัวอย่างที่ (3) นี้ เป็นการใช้กลวิธีสร้างภาพพจน์ให้ดูเกินจริงของผู้พูด เนื่องจากจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ผู้พูดจึง

นำเอาความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ของจีนดังกล่าวนี้มาใช้ในการล้อเลียนตนเองในเชิงขำขัน แทนการกล่าวคำพูดโดยตรงว่า 我的臉上滿是皺紋 (Wǒ de liǎn shàng mǎn shì zhòuwén “หน้าของฉันเต็มไปด้วยริ้วรอย”) ซึ่งจะทำให้ภาพพจน์ที่สื่อความตลกขำขันหรือการเสียดสีนี้ หายไป

ทั้งนี้ การนำคำนามบอกสถานที่มาใช้ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามจำเป็นต้องดูบริบทโดยรอบด้วย เนื่องจากคำนามที่เป็นชื่อสถานที่ ส่วนใหญ่มีความความหมายสมบูรณ์ในตัวเองอยู่แล้ว ดังนั้นจึงต้องพิจารณาด้วยว่า ในบริบทประโยคที่นำคำนามบอกสถานที่มาใช้ นั้น มีการดึงลักษณะเด่นในด้านใดของคำนามดังกล่าวมาใช้ เพื่อให้เกิดความถูกต้องในการสื่อสาร

4.2.4 คำนามบอกเวลา (時間名詞 shíjiān míngcí)

คำนามที่เกี่ยวข้องกับเวลา เป็นคำนามที่ช่วยแสดงเวลาที่เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการอ้างอิงช่วงเวลาที่ไม่ได้ระบุบ่งชี้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น

很上古。
hěn shànggǔ
ดึกดำบรรพ์มาก

很未來。
hěn wèilái
อนาคตมาก

很現代。
hěn xiàndài
ปัจจุบันมาก

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย มีเช่น

春天	chūntiān	ฤดูใบไม้ผลิ	青春	qīngchūn	วัยหนุ่มสาว
當代	dāngdài	ยุคร่วมสมัย	上古	shànggǔ	ดึกดำบรรพ์
古代	gǔdài	ยุคโบราณ	現代	xiàndài	ยุคสมัยใหม่
歷史	lìshǐ	ประวัติศาสตร์	未來	wèilái	อนาคต

ตัวอย่างเช่น

- (1) 二叔跑去理了發，又換了一件新單衫，看上去顯得格外青春。(徐杏雨 2007:14)

Èr shū pǎo qù lǐle fā, yòu huànle yī jiàn xīn zhàoshān, kàn shàngqù xiǎnde géwài qīngchūn.

คุณอารองไปทำผม แล้วยังใส่เสื้อนอกตัวใหม่ ดูแล้ววัยรุ่นมากเป็นพิเศษ

- (2) 有一天，我在時裝店看上一雙咖啡色的女鞋，大邊，大跟，很當代的那種女式。(《天生女兒身》，《家庭》1997年)

Yǒu yītiān, wǒ zài shízhuāng diàn kàn shàng yī shuāng kāfēisè de nǚ xié, dà biān, dà gēn, hěn dāngdài dì nà zhǒng nǚ shì.

วันหนึ่ง ฉันเห็นรองเท้าผู้หญิงสีกาแฟคู่หนึ่งที่ร้านเสื้อผ้า ขอบใหญ่ ส้นสูง เป็นแบบของผู้หญิงร่วมสมัยมาก

- (3) 名字起的很個性，挺歐洲挺現代挺高檔的感覺，總讓我想起美國聯邦調查局，樓盤位置也不錯，出行和周圍配套都很完善。(焦點瀋陽房地產網談房論市 2006年2月10日)

Míngzi qǐ de hěn gèxìng, tǐng ōuzhōu tǐng xiàndài tǐng gāodàng de gǎnjué, zǒng ràng wǒ xiǎngqǐ měiguó liánbāng diàochá jú, lóupán wèizhì yě bùcuò, chūxíng hé zhōuwéi pèitào dōu hěn wánshàn.

ชื่อตั้งได้เฉพาะตัวมาก ให้ความรู้สึกทั้งยุโรป ทั้งสมัยใหม่และหรูหรามาก ทำให้ฉันคิดถึงหน่วย FBI ที่สถานที่ตั้งก็ดี การเดินทางและสิ่งแวดล้อมโดยรอบก็สมบูรณ์แบบทุกอย่าง

ในตัวอย่างที่ (1) คำนามบอกเวลาที่แสดงถึงวัยหรือยุคสมัยอย่าง 青春(qīngchūn “วัยรุ่น”) อาจมีความหมายรวมไปถึงความสดใส อ่อนวัย มีชีวิตชีวาอย่างวัยรุ่น เป็นต้น (嚴麗慧 Yán Lihui 2010:23) ส่วนคำนามบอกเวลา 當代(dāngdài “ยุคร่วมสมัย”) ในตัวอย่างที่ (2) และ 現代(xiàndài “ยุคสมัยใหม่”) ในตัวอย่างที่ (3) ต่างแสดงถึงความทันสมัยหรือเข้ากับยุคสมัยของแฟชั่นการแต่งกายและ/หรือแนวคิดที่เปิดกว้างในการตั้งชื่อที่เป็นตัวแทนแสดงถึงความ เป็นยุคใหม่

4.2.5 คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง (方位名詞 fāngwèi míngcí)

โดยทั่วไปแล้ว คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทางที่ปรากฏในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม มักใช้ร่วมกับคำวิเศษณ์ 大 (dà มาก), 頂 (dǐng อย่างยิ่ง), 盡 (jìn ที่สุด) และ 最 (zuì ที่สุด) ตัวอย่างเช่น

大前頭。

dà qiántou

หน้ามาก

頂南頭。

dǐng nántou

ใต้สุด

盡里頭。

jìn lǐtou

ในสุด

最上邊。

zuì shàngbiān

บนสุด

4.3 คำนามในภาษาไทย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544:70) ได้อธิบายความหมายของคำนามว่า คือ คำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เป็นคำที่ใช้เรียกคำพวกหนึ่งที่บอกชื่อของสิ่งที่มีรูป เช่น คน สัตว์ บ้านเมือง เป็นต้น หรือของสิ่งที่ไม่มียูรูป เช่น เวลา อายุ อำนาจ เป็นต้น และได้แบ่งคำนามออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

1. सामान्यนาม หมายถึง คำนามทั่วไป เช่น คน บ้าน เมือง ใจ ลม เวลา เป็นต้น
2. วิสามานยนาม หมายถึง คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น ประเทศไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จังหวัดเชียงใหม่ วันจันทร์ เดือนมิถุนายน เป็นต้น

3. สมุหนาม หมายถึง คำนามที่เป็นชื่อคน สัตว์และสิ่งของที่มีจำนวนมากรวมอยู่ด้วยกัน เช่น ฝูงปลา คณะกรรมการ สมาคมสตรีไทย โขลงช้าง กองทหาร หมู่บ้าน เป็นต้น

4. ลักษณะนาม หมายถึง คำนามที่บอกลักษณะของบุคคล สัตว์ สิ่งของ เช่น คน ตัว รูป ใบ เล่ม เล้า เครื่อง คำนามบอกลักษณะชนิดนี้ซ้ำรูปคำนาม เรียกว่า ลักษณะนามซ้ำชื่อด้วย เช่น ประเทศสองประเทศ เมืองสองเมือง เป็นต้น

5. อาการนาม หมายถึง คำนามที่เกิดจากการเติมคำ การ ความ หน้าคำกริยา (การ- ความ- ทางภาษาศาสตร์ถือว่าเป็นหน่วยคำไม่อิสระ) การ จะนำหน้าคำกริยาที่เป็นรูปธรรม เช่น การกิน การเดิน การออกกำลังกาย ส่วน ความ จะใช้นำหน้าคำกริยาที่เป็นนามธรรม ความดี ความงาม ความสุข ความรู้

ลักษณะโดยทั่วไปของคำนามในภาษาไทย มีดังนี้

1. เมื่ออยู่ในประโยค โดยปกติมักมีหน้าที่เป็นประธานหรือกรรม และสามารถใช้เป็นส่วนขยายได้ เช่น

ผู้จัดการเป็นคนที่ทำงานเก่ง (“ผู้จัดการ” เป็นประธาน)

ใครๆ ก็ชื่นชมผู้จัดการคนนี้ (“ผู้จัดการ” เป็นกรรม)

ความสามารถของผู้จัดการเป็นที่ยอมรับของลูกน้องทุกคน (“ผู้จัดการ” เป็นส่วนขยาย)

2. สามารถใช้คำบอกจำนวนมาวางด้านหลังเพื่อขยายได้ เช่น

สุนัขสามตัว

รถยนต์ห้าคัน

ดอกไม้เจ็ดช่อ

3. คำนามบอกเวลาสามารถใช้เป็นบทขยายภาคแสดง โดยจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังบทประธานก็ได้ เช่น

อาทิตย์หน้าเขาจะไปเรียนต่อที่ประเทศจีน
(เขาจะไปเรียนต่อที่ประเทศจีนอาทิตย์หน้า)

พรุ่งนี้เธอต้องเตรียมรายงานการประชุมให้เสร็จ
(เธอต้องเตรียมรายงานการประชุมให้เสร็จพรุ่งนี้)

4. คำนามบอกสถานที่ ถ้าจะใช้เป็นบทขยายภาคแสดง ต้องอาศัยคำบุพบทนำหน้า เช่น

คุณพ่อเพิ่งไปประชุมที่ประเทศญี่ปุ่น

เขาเป็นคุณหมอที่โรงพยาบาล

หล่อนไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ที่ห้างสรรพสินค้า

5. สามารถใช้คำคุณศัพท์ที่ขยายได้ เช่น

คนดี

หนังสือใหม่

ดอกไม้หอม

6. คำนามโดยทั่วไปไม่สามารถใช้คำวิเศษณ์¹⁰ ขยายได้ เช่น

*เวลาจริงๆ

⁹ แม้ในภาษาไทยจะรวมเรียกคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ว่า “คำวิเศษณ์” แต่ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า “คำคุณศัพท์” (ตรงกับภาษาอังกฤษ adjective) เพื่อให้เข้าใจง่ายและสามารถนำมาเปรียบเทียบกับภาษาจีนได้สะดวกขึ้น

¹⁰ แม้ในภาษาไทยจะรวมเรียกคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ว่า “คำวิเศษณ์” แต่ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า “คำวิเศษณ์” (ตรงกับภาษาอังกฤษ adverb) ในที่นี้ เพื่อให้เข้าใจง่ายและสามารถนำมาเปรียบเทียบกับภาษาจีนได้สะดวกขึ้น

*คนที่สุด

*ทะเลมาก

4.4 ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย

จากการศึกษาวิจัย พบว่าสามารถแบ่งชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย ออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

4.4.1 คำนามที่เป็นนามธรรม

คำนามที่เป็นนามธรรม จัดเป็นسامานยนามประเภทหนึ่ง หมายถึง สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่แสดงออกให้เห็นเป็นจริงไม่ได้ ไม่มีรูปร่าง ไม่สามารถจับต้องได้ และไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัส แต่สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้จากความรู้สึกนึกคิดและจิตใจ

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น หัวกะทิ (ชั้นดี/ชั้นเยี่ยม) หัวหอม (คนที่ชอบอ้างกฎหมายเพื่อประโยชน์ของตน) เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) คนอย่างเขายิ่งกว่าหัวกะทิเสียอีก ฉลาดขนาดนั้น
- (2) อย่าได้คิดจะไปลงทุนร่วมกับเขาเชียวนะ ใครๆ ก็ว่าเขาหัวหอมสุดๆ

จะเห็นว่าทั้ง “หัวกะทิ” และ “หัวหอม” ต่างเป็นคำนามที่เป็นนามธรรมและ “ยิ่งกว่า” และ “สุดๆ” ต่างก็เป็นประมาณวิเศษณ์บอกระดับสัมพัทธ์ที่มาขยายคำนามที่เป็นนามธรรมในแต่ละประโยคนั้น

4.4.2 คำนามที่เป็นรูปธรรม

ก) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน

คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน คือ คำนามที่มีความหมายสื่อถึงคน พบว่ามีทั้งคำนามที่กล่าวถึงคนโดยทั่วไป (เทียบได้กับسامานยนาม) และคำนามกล่าวถึงคนที่เป็นชื่อเฉพาะ (เทียบได้กับวิสามานยนาม)

1) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ

ลักษณะเด่นของคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ คือ การนำลักษณะนิสัยที่โดดเด่นของบุคคลหนึ่ง ๆ มาใช้เพื่อสื่อความหมาย เป็นที่เข้าใจตรงกันในสังคมของบุคคลนั้น ๆ อาจเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่งหรือเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ รวมไปถึงตัวละครจากทั้งวรรณคดีและนวนิยายต่าง ๆ

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย มีเช่น กากี¹¹ ชูชก วันทอง ล้ายอง¹² เป็นต้น ดังตัวอย่าง

- (1) วันทองเท่านั้นที่จะมีสามีหลายคนอย่างนี้ได้
- (2) ลูกสาวบ้านนั้น ล้ายองจริงๆ เม้าหัวร่าได้ทุกวัน

จะเห็นว่า ในตัวอย่างที่ (1) “วันทอง” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ และ “เท่านั้น” เป็นคำนิยมนิเทศน์ที่ขยายคำนาม ส่วนในตัวอย่างที่ (2) “ล้ายอง” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ และ “จริงๆ” เป็นคำประมาณิเทศน์ที่ขยายคำนามดังกล่าว

2) คำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อทั่วไป

ลักษณะเด่นของคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อทั่วไป มักเป็นคำนามที่แสดงถึงประเภทของกลุ่มคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยไม่ระบุเฉพาะเจาะจงว่าหมายถึงใครหรือผู้ใด แต่คนทั่วไปในสังคมก็สามารถเข้าใจลักษณะเด่นของคำนามนั้นได้ตรงกันโดยไม่ต้องอาศัยบริบทประกอบ

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น คุณชาย คุณหญิง คุณหนู คุณนาย นักเลง ลุง ป้า ผู้หญิง ผู้ชาย สุภาพบุรุษ เม้าหัวงู เม้าทารก ตาสีตาสา เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

¹¹ กากีเป็นตัวละครเอกหญิงในวรรณคดีไทยที่ได้ชื่อว่าเป็นหญิงชั่วเพราะความใจง่ายและมักมากในกามคุณ เรื่องราวของนางมีมาจากชาดกเรื่อง กากาดิชาดก และสุสันธิชาดก

¹² ล้ายองเป็นตัวละครเอกหญิงจากบทประพันธ์ของโศภน เรื่อง “ทองเนื้อเก้า” ลักษณะนิสัยของตัวละครนี้คือเป็นผู้หญิงขี้เมา ขี้เกียจ และล่าช้า

- (1) ผู้ชายคนนั้นนักเลงมาก ทุกคนล้วนไม่กล้าเข้าใกล้
- (2) ตาแก่บ้านนั้นไวใจไม่ได้เลยนะ เฒ่าหัวงูสุด ๆ
- (3) สุภาพบุรุษยิ่งกว่าสุภาพบุรุษ ใคร ๆ ก็ชื่นชอบเขา

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า “นักเลง”, “เฒ่าหัวงู” และ “สุภาพบุรุษ” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อทั่วไป มีค่าประมาณวิเศษณ์ ได้แก่ “มาก”, “สุด ๆ” และ “ยิ่งกว่า” มาขยายคำนามที่แสดงถึงประเภทของกลุ่มคนและลักษณะเด่นที่แฝงนัยอยู่ในคำนามดังกล่าว

- (4) ขาวนายคุใหม่หาใช้ตาสีตาสา¹³อีกต่อไป

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า “ตาสีตาสา” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อทั่วไป และ “ใช้” ใช้เป็นประติเศษวิเศษณ์ที่ขยายคำนามที่แสดงถึงประเภทของกลุ่มคนและลักษณะเด่นที่แฝงนัยอยู่ในคำนามดังกล่าว

นอกจากคำไทยแท้แล้ว ก็ยังมีคำยืมจากภาษาอื่น ๆ ที่นิยมนำมาใช้ในโครงสร้างคำวิเศษณ์ขยายคำนามด้วยเช่นกัน เช่น แมน หมวย ดี ป่าเสีย เขียน ตงฉิน กังฉิน เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) เขาเขียน¹⁴ขนาดนี้ เธอไม่มีทางตามเขาทัน
- (2) เธอดูการแต่งตัวของเขาเสียมาก
- (3) ป่า¹⁵สุด ๆ เลยนะเธอ จ่ายไม่อั้นขนาดนี้

¹³ ตาสีตาสา หมายถึง ชาวบ้าน คนธรรมดา หรือคนทั่วไปที่ไม่ใช่ข้าราชการ ไม่ใช่คนใหญ่คนโตหรือคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ คนเหล่านี้มักไม่ได้รับความเกรงใจ และอาจถูกข่มเหงได้ง่าย เพราะมักจะพากันคิดว่าเป็นคนที่ไม่มีความรู้หรือไม่มีพวกพ้อง

¹⁴ “เขียน” เป็นคำยืมมาจาก (山 xiān ในภาษาจีน แปลว่า เทวดาหรือผู้วิเศษมีฤทธิ์เดชต่าง ๆ มีปรากฏในหน้าหนังสือพวกพงศาวดารจีนจำนวนมาก เราเอามาใช้เป็นสำนวนพูดหมายถึงความเก่งกาจต่าง ๆ คือใครเก่งอะไรทางใดทางหนึ่งก็ว่าเป็นเขียนในทางนั้น ๆ ตามที่พูดกันมักจะเป็นไปในทางไม่ดี มุ่งไปทางเจ้าเล่ห์เพทุบายตลบตะแลงต่าง ๆ เช่น โกหกเป็นเขียน โกงเป็นเขียน ฯลฯ (ขุนวิจิตรมาตรา 2543:171)

¹⁵ คนไทยมักจะใช้คำว่า ป่า กับชายสูงวัยที่ชอบมีการยาเก็บหรือมีหญิงสาวหลายคน (ที่อาจมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งหรือไม่ก็ได้) มาห้อมล้อมเอาอกเอาใจ เนื่องจากหญิงเหล่านี้มักจะมีสาวและสวย การเรียกชื่อชายสูงวัยกว่าในลักษณะที่เท่าเทียมกันอาจดูไม่เหมาะสม ในที่นี้จึงใช้คำว่า ป่า (ซึ่งมีที่มาจากคำภาษาจีน 爸 (bà “พ่อ”) มาเรียกแทน

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า “เซี่ยน”, “เสี่ย” และ “ป้า” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่ เป็นชื่อทั่วไป มีคำประมาณวิเศษณ์ “ขนาดนี้”, “มาก” และ “สุดๆ” มาขยายคำนามที่แสดงถึง ประเภทของกลุ่มคนและลักษณะเด่นที่แฝงอยู่นัยคำนามดังกล่าว

ข) คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป

คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไปที่ปรากฏในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยาย คำนามในภาษาไทย มักพบในภาษาพูดหรือภาษาแสดงที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตเป็นหลัก โดยจะใช้ คำนามที่ใช้เรียกชื่อสัตว์มาแทนการสื่อความหมายถึงธรรมชาติ หรือพฤติกรรมที่เป็นลักษณะ เด่นๆ อันเกี่ยวเนื่องกับสัตว์แต่ละชนิดนั้น หรือใช้คำนามเรียกชื่อสิ่งของมาแทนการสื่อ ความหมายถึงลักษณะทางกายภาพเด่นๆ อันเกี่ยวเนื่องกับสิ่งของแต่ละชนิดนั้น

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น หิน กระดาน เสือ หมู แมงดา¹⁶ กล้วย สตรอเบอรี่ ปลาไหล เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) หมู¹⁷ ขนาดนี้ เขารับมือสบาย
- (2) ผู้ชายคนที่เธอเห็นวันนั้น เสือก มากเลยนะ อย่าได้คิดจะคบเลยทีเดียวนะ
- (3) งานที่มอบหมายให้เขา กล้วย เกินไป ไปกระมัง ยังไม่ทันไรก็ทำเสร็จแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า “หมู”, “เสือก” และ “กล้วย” เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ และสิ่งของทั่วไป และในประโยคข้างต้น “ขนาดนี้”, “มาก” และ “เกินไป” ต่างก็เป็นคำประมาณ วิเศษณ์ที่มาขยายคำนามดังกล่าว

¹⁶ “แมงดา” เป็นสำนวนหมายถึง ผู้ชายที่อาศัยน้ำพักน้ำแรงเมียเป็นผู้หามาเลี้ยงชีพ ผู้ชายที่เกะเมียดกิน ตนเองไม่ได้ ทำอะไรเป็นอาชีพ สำนวนนี้เอาธรรมชาติของแมงดาทะเลมาเปรียบ แสดงถึงธรรมชาติของแมงดาว่าตัวเมียให้ตัวผู้หลังไป เทียวหากิน คนที่อาศัยเกะเมียดกินจึงเรียกกันว่า “แมงดา” ส่วนมากมักใช้กับผู้ชายที่เมียเป็นหญิงโสเภณี อาศัยเงินที่เมียหามา ได้ เป็นเครื่องเลี้ยงตัว (ขุนวิจิตรมาตรา 2543:432)

¹⁷ “หมู” เมื่อใช้เป็นสำนวนหมายความว่า ง่าย สะดวก จะทำอะไรก็ได้คล่องๆ ฯลฯ หมูเป็นสัตว์เลี้ยงสำหรับกินเป็น อาหาร เนื้อหมูเป็นของหาง่าย มีขายทั่วไปเป็นประจำทุกวัน คนนิยมกินทุกบ้านทุกเรือน คำว่า “หมู” จึงกลายเป็นสำนวนอะไรที่ จะเห็นว่าทำได้ง่าย ทำได้สะดวก ทำได้คล่อง ไม่มีทางที่จะติดขัดเลยแล้วก็พูดว่า “หมู” เป็นที่เข้าใจกันดี (ขุนวิจิตรมาตรา 2543: 611)

4.4.3 คำนามบอกสถานที่

คำนามที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ในภาษาไทย (ในที่นี้ไม่รวมถึง คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง) มักเป็นคำนามชื่อเฉพาะ (วิสามานยนาม) ทั้งที่เป็นชื่อสถานที่ ชื่อเมือง ชื่อทวีป ชื่อประเทศ โดยแต่ละสถานที่นั้นจะมีลักษณะและจุดเด่นของแต่ละที่แตกต่างกันไป มักใช้ในลักษณะขยายความเพื่อแสดงถึงลักษณะนิสัย ความรู้สึกนึกคิดของชนในชาตินั้น

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น ยิว¹⁸ จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

แถบนี้มีแม่ค้าอยู่เจ้าเดียวยิวชะมัด ของก็ไม่ค่อยดี แล้วยังขายแพงเอากำไรชูดเลือดชิบๆ ที่เดียว (กาญจนา นาคสกุล 2544: 65)

ในที่นี้อาจมองว่า ได้นำคำนามที่เกี่ยวข้องกับสถานที่คือ Jewish State หรือ “รัฐยิว” มาใช้ในลักษณะขยายความ เพื่อแสดงถึงลักษณะนิสัย ความรู้สึกนึกคิดของชนชาตียิว ผู้พูดประโยคดังกล่าวข้างต้นนำคำนามนี้มาใช้สื่อความถึงลักษณะนิสัยในแง่ลบของ “แม่ค้า” ที่ค่อนข้างตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมเสียเปรียบผู้ใด โดยมี “ชะมัด” เป็นคำประมาณวิเศษณ์ที่มาขยายคำนามดังกล่าว

4.4.4 คำนามบอกเวลา

คำนามบอกเวลาในภาษาไทย มีลักษณะเช่นเดียวกับคำนามที่เกี่ยวข้องกับเวลาในภาษาจีนกลาง กล่าวคือ เป็นคำนามที่ช่วยแสดงเวลาที่เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการอ้างอิงช่วงเวลาที่ไม่มีการระบุบ่งชี้ชัดเจน

คำนามในลักษณะนี้ที่พบบ่อย เช่น ประวัติศาสตร์ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ยุคโบราณ ยุคปัจจุบัน ยุคร่วมสมัย เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

¹⁸ ยิว เป็นคำเรียกชนชาติหนึ่งซึ่งมีถิ่นฐานเดิมอยู่ในแถบตะวันออกกลาง นับถือศาสนาซึ่งมีชื่อว่า ยูดาเยน Judaism ในเรื่องเวนิสวานิช มีตัวละครสำคัญตัวหนึ่งเป็นยิว ชื่อ ไชลือก เป็นคนที่มีความละเอียดถี่ถ้วนในเรื่องเงินทอง ไม่ยอมเสียเปรียบ ไม่ยอมผ่อนผันหนี้ให้ลูกหนี้ ลักษณะของตัวละครตัวนี้ทำให้คำว่า ยิว กลายมาเป็นสำนวนเปรียบเทียบกับคนที่ละเอียดถี่ถ้วนหรือ คิดเล็กคิดน้อยในเรื่องเงินทอง และขยายความไปถึง คนที่ตระหนี่ถี่เหนียว ขูดรีดเอาเปรียบผู้อื่นด้วย (กาญจนา นาคสกุล 2544:65)

- (1) แดดแรงขนาดนี้ ยิ่งกว่าฤดูร้อนเสียอีก
 (2) ความคิดอย่างคุณยายเธอนะ ยุคโบราณเหลือเกิน

จะเห็นว่า “ฤดูร้อน” และ “ยุคโบราณ” ในตัวอย่างข้างต้น เป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับเวลา มีคำ “ยิ่งกว่า” และ “เหลือเกิน” ซึ่งเป็นคำประมาณวิเศษณ์ที่มาขยายคำนามดังกล่าว

จากการศึกษาวิจัยข้างต้น เราสามารถสรุปชนิดและลักษณะของคำนามที่พบใน โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำนามที่พบใน โครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย ได้ดังนี้

ชนิดและลักษณะของคำนาม ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง

1. คำนามที่เป็น นามธรรม	คำนามที่ให้ความหมาย เป็นคำนามเพียงอย่างเดียว		本質, 出息, 風光, 個性, 規範, 規律, 距離, 軍閥, 困難, 禮貌, 理想, 理智, 矛盾, 魅力, 名望, 情感, 氣魄, 氣勢, 權威, 思想, 天才, 信息, 興趣, 學問, 原則, 文化
	คำนามที่ให้ความหมาย เป็นทั้งคำนามและ คำคุณศัพท์		規矩, 講究, 精神, 科學, 客觀, 理想, 秘密, 民主, 氣派, 熱情, 實際, 水平, 衛生, 系統, 現實, 運氣, 專業
2. คำนามที่เป็น รูปธรรม	คำนามที่ เกี่ยวข้องกับ คน	ก) ที่เป็น ชื่อเฉพาะ	阿Q, 葛朗台, 雷鋒, 林黛玉, 馬列, 唐僧, 堂·吉柯德, 維納斯, 祥林嫂
		ข) ที่เป็น ชื่อทั่วไป	笨蛋, 草包, 大眾, 飯桶, 廢物, 官僚, 孩子, 漢子, 賤骨頭, 江湖騙子, 軍閥, 老外, 流氓, 男人, 男子漢, 農民, 女孩, 市儈, 淑女, 小市民, 學生, 英雄
	คำนามที่เกี่ยวข้องกับ สัตว์และสิ่งของทั่วไป		板, 柴, 海, 花, 皮, 肉, 沙, 水, 鐵, 土, 油, 板桶, 寶貝, 城市, 古董, 鬼, 狐狸, 垃圾, 奶油, 膿包, 泡沫, 陽光
3. คำนามบอกสถานที่			德國, 東方, 廣東, 歐美, 山東, 上海, 西方, 香港, 中國

4. คำนามบอกเวลา		春天, 古代, 歷史, 青春, 上古, 現代, 未來
5. คำนามบอกตำแหน่งหรือทิศทาง		東, 西, 南, 北, 上, 下, 左, 右, 前, 後, 裏, 外, 內, 旁, 中, 東邊, 西邊, 南方, 北方, 上面, 下面, 左面, 右面, 前頭, 後頭, 裏頭, 外頭

**ชนิดและลักษณะของคำนาม
ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย**

1. คำนามที่เป็นนามธรรม				หวักะทิ (ชั้นดี/ชั้นเยี่ยม) หวัหมอ (คนที่ชอบอ้างกฎหมายเพื่อประโยชน์ของตน)
2. คำนามที่เป็นรูปธรรม	คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน	ก) ที่เป็นชื่อเฉพาะ		กากี ชูชก วันทอง ล้ายอง
		ข) ที่เป็นชื่อทั่วไป	คำไทย	คุณชาย คุณหญิง คุณหนู คุณนาย นักเลง ลุง ป้า ผู้หญิง ผู้ชาย สุภาพบุรุษ เฒ่าหัวงู เฒ่า ทารก ตาสีตาสา
		คำยืมจากภาษาอื่น ๆ	แมน หมวย ดี ป้า เสี่ย เซียน ตงฉิน กังฉิน	
	คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป			หีน กระดาน เสือ หมู แมงดา กล้วย สตรอเบอร์รี่ ปลาไหล
3. คำนามบอกสถานที่				ยิว จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น
4. คำนามบอกเวลา				ประวัติศาสตร์ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ยุคโบราณ ยุคปัจจุบัน ยุคร่วมสมัย

จากการศึกษาวิจัยพบว่า เช่นเดียวกับกรณีของคำวิเศษณ์ในบทที่ 3 ชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง กับชนิดและลักษณะของคำนามที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทยก็มีความคล้ายคลึงกัน สามารถนำมาเทียบเคียงกันได้เป็นส่วนใหญ่ จะมีข้อยกเว้นบ้างก็คือ กรณีคำนามที่ถือว่าเป็นคำนามบอก

ตำแหน่งหรือทิศทางในภาษาจีน ซึ่งเมื่อนำมาเทียบกับคำลักษณะเดียวกันในภาษาไทย พบว่าในภาษาไทยจะถือคำเหล่านั้นเป็นคำบุพบท ดังนั้น ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำมารวมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

บทที่ 5

การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้ โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทยในบทที่ 3 และการศึกษาเปรียบเทียบชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทยในบทที่ 4 ผู้วิจัยพบว่าโดยส่วนใหญ่ ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามที่ปรากฏในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง กับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนามในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย มีความคล้ายคลึงกันค่อนข้างมาก ในบทนี้จะศึกษาเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้ของโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับความหมายและบริบทการใช้ของโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย

5.1 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย: การศึกษาเปรียบเทียบความหมายโดยนัย

การเปรียบเทียบความหมายโดยนัยของโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับความหมายโดยนัยของโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทยสามารถแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

5.1.1 เปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามทั่วไปในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

ความหมายโดยนัยของคำนามทั่วไปที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง หากนำมาเปรียบเทียบกับความหมายโดยนัยของคำนามทั่วไปที่พบในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย อาจแบ่งย่อยเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน และมีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้

คำนามทั่วไปที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทยส่วนใหญ่ มักจัดอยู่ในลักษณะนี้ คือคำนามที่ใช้ในภาษาทั้งสองเป็นคำที่เหมือนกัน และสื่อความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ มักเป็นคำนามที่มีความหมายโดยนัยบ่ง

บอกถึงคุณสมบัติหรือลักษณะเด่นของคำนามดังกล่าว ซึ่งสามารถเทียบเคียงกันได้ทั้งสองภาษาและสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกันของผู้คนในแต่ละสังคม ตัวอย่างเช่น

จีน / ไทย	ตัวอย่าง
天才 (tiāncái) พรสวรรค์	我的老闆很天才。 Wǒ de lǎobǎn hěn tiāncái. เจ้านายของฉันมีพรสวรรค์มาก เธอร้องเพลงเพราะขนาดนั้น <u>พรสวรรค์จริง ๆ</u>
書呆子 (shūdāizi) นอนหนังสือ	很宅，很書呆子，怎麼改變？（2010年7月4日 百度知道） Hěn zhái, hěn shūdāizi, zěnmě gǎibiàn? ติดบ้านมาก นอนหนังสือมาก จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร <u>นอนหนังสือขนาดนั้น</u> จะไม่ใส่แว่นหนาก็คงเป็นไปได้แล้ว

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า คำนามที่เป็นนามธรรม 天才 (tiāncái) ในภาษาจีนกลาง และ “พรสวรรค์” ในภาษาไทย ต่างมีความหมายโดยนัยที่บ่งบอกถึงคุณลักษณะของ “เจ้านายของฉัน” และ “เธอ” ว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษหรือคุณสมบัติเด่นอย่างมากเหมือนมีความสามารถนั้นมาแต่กำเนิด

ส่วนตัวอย่าง 書呆子 (shūdāizi) ในภาษาจีนกลางและ “นอนหนังสือ” ในภาษาไทย สะท้อนให้เห็นว่าทั้งสองภาษาต่างเลือกใช้คำนามทั่วไปที่เหมือนกันคือ 書 หรือ “หนังสือ” มาทำหน้าที่ขยายคำนามหลักคือ 呆子 ซึ่งเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนในภาษาจีน และขยายคำนามหลัก “นอน” ซึ่งเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ในภาษาไทย เพื่อใช้ในการบรรยายลักษณะของคนที่ชอบอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ หมกมุ่นอยู่กับการอ่านหนังสือ

2. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน แต่มีความหมายโดยนัยแตกต่างกัน

แม้ว่าบางครั้งในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม ทั้งภาษาจีนกลางและภาษาไทย จะใช้คำนามทั่วไปซึ่งเป็นคำที่เหมือนกัน แต่ความหมายโดยนัยที่สื่อออกมา ก็อาจแตกต่างกันได้ ตัวอย่างเช่น

จีน / ไทย	ตัวอย่าง
香蕉 (xiāngjiāo) กล้วย	足球進球很香蕉。(關春芳 2003:6) Zúqiú jìn qiú hěn xiāngjiāo. ฟุตบอลเข้าประตูเป็นวิถีโค้งมาก งานที่มอบหมายให้เขา <u>กล้วย</u> เกินไปกระมัง ยังไม่ทันไรก็ทำเสร็จแล้ว
狐狸 (húlí) จิ้งจอก	皮秀英瓜子臉，吊梢眉，相當狐狸。 (莫言《三十年前的一次長跑》) Pí Xiùyīng guāzǐ liǎn, diào shāo méi, xiāngdāng húlí. ผีชี่วิ่งหน้าคม คิ้วโก่ง ดูโฉบเฉี่ยว (เหมือน) <u>จิ้งจอก</u> ทีเดียว นิสัยอย่างแฟนของเธอ <u>จิ้งจอก</u> ชัดๆ เธอมองไม่ออกหรืออย่างไร

ตัวอย่าง 香蕉 (xiāngjiāo “กล้วย”) ที่ใช้ในประโยคภาษาจีนข้างต้น เป็นการนำเอาลักษณะของกล้วยที่ภายนอกดูโค้งมาใช้เปรียบเทียบกับวิถีการเตะฟุตบอลของนักฟุตบอล ซึ่งการเปรียบเทียบลักษณะนี้ไม่เป็นที่คุ้นเคยของคนในสังคมไทย เนื่องจากในภาษาไทยคำ “กล้วย” มักใช้เปรียบกับการดำเนินการใดๆ ที่สามารถกระทำได้ง่ายๆ ไม่มีความยากลำบาก ดังที่นิยมใช้ในสำนวนว่า ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

ส่วนการใช้คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์คือ 狐狸 (húlí) ในภาษาจีนกลางหรือ “จิ้งจอก” ในภาษาไทย จะเห็นว่า ในที่นี้ผู้ประพันธ์ชาวจีนคือ 莫言 (Mò Yán) เพียงแต่นำ 狐狸 มาใช้เปรียบเทียบกับหน้าตาหรือรูปลักษณ์ภายนอกของตัวละครที่ชื่อ 皮秀英 (Pí Xiùyīng) แต่ในภาษาไทยคำ “จิ้งจอก” นิยมนำมาใช้เปรียบกับลักษณะนิสัยของบุคคลที่มีความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เช่นเดียวกับสุนัขจิ้งจอก

3. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่ต่างกัน แต่มีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้

นอกจากทั้งสองกรณีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็ยังพบว่าในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนาม ยังมีกรณีที่แม้ในภาษาจีนกลางและภาษาไทยจะใช้คำนามทั่วไปซึ่งเป็นคำที่ต่างกัน แต่อาจมีความหมายโดยนัยที่เหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น

จีน ไทย	ตัวอย่าง
鐵 (tiě) เหล็ก ปาท่องโก๋	我們的關係很鐵。 Wǒmen de guānxi hěn tiě. ความสัมพันธ์ของพวกเราแน่นแฟ้น (เฉกเช่นเหล็ก) เขาสองคนนั้น <u>ปาท่องโก๋</u> สุดๆ
泡沫 (pàomò) ฟองอากาศ น้ำ	你的作品 <u>太泡沫</u> 、太無聊，辜負了你的青春紅顏，讓我們說你什麼好？（麥田《成名的“蜜月”》，《文匯報》1993年3月） Nǐ de zuòpǐn tài pàomò, tài wúliáo, gūfùle nǐ de qīngchūn hóngyán, ràng wǒmen shuō nǐ shénme hǎo? ผลงานของคุณฟองอากาศเกินไป น่าเบื่อเกินไป ไม่สมกับความเป็นหนุ่มสาวและความสวยงามของคุณ จะให้พวกเราพูดว่าคุณอย่างไรดีล่ะ? งานที่เธอเขียนส่งครูมานะ <u>น้ำทั้งนั้น</u>

ความหมายโดยนัยของ 鐵 (tiě “เหล็ก”) ในประโยคภาษาจีนข้างต้น เป็นการนำเอาลักษณะทางกายภาพของ 鐵 มาประยุกต์ใช้ในการบรรยาย 關係 (guānxi “ความสัมพันธ์”) ว่ามีความแน่นแฟ้นแข็งแกร่งเหมือนดังเหล็ก ส่วนในภาษาไทย ได้นำคำว่า “ปาท่องโก๋” ซึ่งเป็นอาหารว่างชนิดหนึ่งทำจากแป้งสาลีตัดเป็นท่อนๆ จับติดกันในลักษณะเป็นคู่แล้วนำไปทอด เพื่อนำมาใช้บรรยายความสัมพันธ์ของคนสนิทสนมกันอย่างแน่นแฟ้น ประหนึ่งว่าตัวติดกัน เช่นเดียวกับลักษณะของปาท่องโก๋

ส่วน 泡沫 (pàomò “ฟองอากาศ”) ในประโยคภาษาจีนข้างต้น เป็นการนำเอาลักษณะทางกายภาพของ 泡沫 มาประยุกต์ใช้ในการบรรยาย 作品 (zuòpǐn “ผลงาน”) ว่าเป็นงานที่ไม่น่าสนใจ น่าเบื่อ ไม่มีประเด็นที่เป็นแก่นสารในผลงานชิ้นนั้นๆ ส่วนในภาษาไทยก็นำคำว่า “น้ำ” มาใช้บรรยายลักษณะของงานเขียนว่าไม่ค่อยมีประเด็นที่เป็นสาระดีตะเช่นเดียวกันกับการใช้คำ 泡沫 ในภาษาจีน

5.1.2 เปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามเฉพาะในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

ความหมายโดยนัยของคำนามเฉพาะที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลาง หากนำมาเปรียบเทียบกับความหมายโดยนัยของคำนามเฉพาะที่พบในโครงสร้างที่มีลักษณะเดียวกันในภาษาไทย อาจแบ่งย่อยเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่เป็นที่รู้จักกันภายในแต่ละสังคมหรือวัฒนธรรม

คำนามเฉพาะประเภทนี้โดยมากมักเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นชื่อเฉพาะ ที่พบบ่อยมักเป็นชื่อตัวละครที่นำมาจากนวนิยาย วรรณกรรม หรือวรรณคดีต่างๆ ที่มีชื่อเสียงของแต่ละประเทศหรือในแต่ละชนชาติ ดังนั้น หากผู้คนที่อยู่ในต่างวัฒนธรรมไม่คุ้นเคยหรือรู้จักผลงานทางวรรณกรรมเหล่านั้นมาก่อน ก็อาจไม่เข้าใจความหมายโดยนัยที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กับคำนามเฉพาะนั้นๆ ตัวอย่างเช่น

ชนิดของคำนาม	ตัวอย่าง
<u>คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน</u> ภาษาจีน - 阿 Q (Ā Q) - 林黛玉 (Lín Dàiyù) ภาษาไทย - วันทอง - ล้ายอง	他也太阿 Q 了。 Tā yě tài ā Q le. เขาก็อาคิวเหลือเกิน 她很林黛玉，總是一個人人在掉眼淚。 Tā hěn Lín Dàiyù, zǒngshì yí gè rén zài diào yǎnlèi. หล่อนหลินไต่อวี่มาก เป็นคนเดียวที่น้ำตาตกอยู่เสมอ <u>วันทอง</u> เท่านั้นที่จะมีสามี่หลายคนอย่างนี้ได้ ลูกสาวบ้านนั้น <u>ล้ายอง</u> จริงๆ เม้าหั่วราน้ำได้ทุกวัน
<u>คำนามบอกสถานที่</u> ภาษาจีน - 山東 (Shāndōng ชานตง)	大概山東人吧，聽口音有點像。(王雲昀 2006:9) Dàgài Shāndōng rén ba, tīng kǒuyīn yǒudiǎn xiàng. อาจจะคนชานตงกระมัง ฟังสำเนียงดูคล้ายๆ

ชนิดของคำนาม	ตัวอย่าง
<u>คำนามบอกสถานที่</u> ภาษาไทย - เชียงใหม่	เธอดูท่าทางหล่อนสิ <u>ยิ่งกว่าคนเชียงใหม่เองเสียอีก</u>

คำนามเฉพาะ 阿 Q (Ā Q “อาคิว”) และ 林黛玉 (Lín Dàiyù “หลินได้อวี”) ในตัวอย่างภาษาจีนกลาง ต่างเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคน ขยายด้วย 太 และ 很 ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์บอกระดับ ส่วนในตัวอย่างภาษาไทย “วันทอง” และ “ลำยอง” ก็เป็นคำนามเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับคน ขยายด้วย “เท่านั้น” และ “จริงๆ” ซึ่งเป็นนิยมวิเศษณ์และประมาณวิเศษณ์ตามลำดับความหมายโดยนัยที่คำนามเฉพาะที่เป็นชื่อตัวละครเหล่านี้บ่งบอกถึงก็คือคุณลักษณะหรือลักษณะเด่นของตัวละครแต่ละตัวนั้น

สำหรับตัวอย่างภาษาจีนกลาง 山東 (Shāndōng “ซานตง”) เป็นคำนามบอกสถานที่ ขยายด้วย 大概 (dàgài) ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์บอกการประมาณ ส่วนในภาษาไทย “เชียงใหม่” เป็นคำนามบอกสถานที่ ขยายด้วย “เท่านั้น” ซึ่งเป็นนิยมวิเศษณ์ ความหมายโดยนัยที่คำนามบอกสถานที่เฉพาะเหล่านี้บ่งบอกถึงก็คือ คุณลักษณะเด่นที่เชื่อมโยงกับผู้คนในแต่ละสถานที่นั้น เช่น สำเนียงของคน 山東 มีลักษณะคล้ายคลึงกับสำเนียงของคนจีนทางตอนเหนือ หรือท่าทางของคนเชียงใหม่ จะดูซ้าๆ เนิบๆ อ่อนช้อยตามลักษณะของคนไทยทางเหนือ ทั้งนี้ หากผู้คนที่ต่างวัฒนธรรมไม่มีความคุ้นเคยหรือมีความรู้ความเข้าใจในคำนามเฉพาะนั้นๆ ก็อาจไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยนัยที่เป็นสาระหลักในการใช้คำนามดังกล่าวในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามของแต่ละภาษา

2. กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่มีลักษณะข้ามวัฒนธรรมหรือเป็นที่รู้จักกันในระดับสากล

คำนามเฉพาะประเภทนี้ทั้งในภาษาจีนกลางและภาษาไทยเป็นคำนามที่มีความเป็นสากล โดยมากมักเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับคนและสถานที่ ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ตัวอย่างเช่น

ชนิดของคำนาม	ตัวอย่าง
<u>คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน</u> - 馬列 (Mǎliè)	你這樣處理事情的方針挺 <u>馬列</u> 。(黃冰 2010:13) Nǐ zhèyàng chǔlǐ shìqíng de fāngzhēn tǐng Mǎliè. แนวทางที่คุณจัดการเรื่องนี้ <u>มาร์กซ์และเลนินเป็นพิเศษ</u>

<p>- 希特勒 (Xītèlè)</p>	<p>你的老板比希特勒还希特勒。 Nǐ de lǎobǎn bǐ Xītèlè hái Xītèlè เจ้านายของเธอเป็นฮิตเลอร์ยิ่งกว่าฮิตเลอร์</p>
<p><u>คำนามบอกสถานที่</u></p> <p>- 巴黎 (Bālí)</p> <p>- 蘇格蘭 (Sūgélán)</p>	<p>曾經在一個風格很巴黎的咖啡館裡看見掛在門口的小黑板上寫著：世上無絕對，只有真情流轉。（黃冰 2010:13） Céngjīng zài yīgè fēnggé hěn bālí de kāfēiguǎn lǐ kànjiàn guà zài ménkǒu de xiǎo hēibǎn shàng xiězhe: shìshàng wú juéduì, zhǐyǒu zhēnqíng liúzhuàn. เคยเห็นกระดานดำเล็กๆ อันหนึ่งแขวนอยู่ที่ประตูร้านกาแฟ สไตล์ปารีสมากร้านหนึ่ง เขียนว่า โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน มี แต่ความจริงเท่านั้นที่ไหลเวียน</p> <p>你的穿著很蘇格蘭啊！（黃冰 2010:13） Nǐ de chuānzhuó hěn Sūgélán a! การแต่งกายของเธอสก๊อตแลนด์มาก</p>

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าทั้ง 馬列 (Mǎliè “มาร์กซ์และเลนิน”), 希特勒 (Xītèlè “ฮิตเลอร์”), 巴黎 (Bālí ปารีส) และ 蘇格蘭 (Sūgélán สกอตแลนด์) ล้วนเป็นคำนามเฉพาะที่เป็นที่รู้จักกันในระดับสากล ความหมายโดยนัยที่คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ 馬列 บ่งบอกถึงความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันของคนในสังคม ในขณะที่คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ 希特勒 บ่งบอกถึงความเป็นเผด็จการที่ใช้อำนาจกดขี่ ส่วนความหมายโดยนัยที่คำนามบอกสถานที่เฉพาะ 巴黎 บ่งบอกถึงลักษณะบ้านช่องร้านค้ามักสร้างด้วยปูน ดูเรียบง่าย แต่ทันสมัย ส่วน 蘇格蘭 บ่งบอกก็คือการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดลายตารางหรือลายสก๊อต มีสีสันสะดุดตา

5.2 โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย: การศึกษาเปรียบเทียบบริบทการใช้

จากการศึกษาเปรียบเทียบบริบทการใช้โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับภาษาไทย พบว่ามีบริบทการใช้ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่น่าสนใจในหลายลักษณะดังเช่น

那個人很女人。

Nàge rén hěn nǚrén.

คนๆ นั้นเป็นผู้หญิงมาก

ในที่นี้ เราอาจไม่สามารถตัดสินได้อย่างแน่ชัดว่า 那個人 (nàge rén “คนๆ นั้น”) ในประโยคข้างต้นหมายความว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย และผู้พูดข้อความดังกล่าวพูดด้วยอารมณ์และความรู้สึกอย่างไร แต่หากมีการปรับเปลี่ยนบริบทการใช้ในประโยคดังกล่าว ก็อาจทำให้เราสามารถตีความอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด ซึ่งมีความเป็นไปได้ทั้งแง่บวกหรือแง่ลบ ตัวอย่างเช่น

那個男人很女人。

Nàge nánrén hěn nǚrén.

ผู้ชายคนนั้นเป็นผู้หญิงมาก

จะเห็นว่า ผู้พูดคำพูดนี้ค่อนข้างแสดงความรู้สึกในแง่ลบต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง ในลักษณะว่า แทนที่ผู้ชายคนดังกล่าวนั้นจะมีความเป็นผู้ชายตามเพศสภาพของตนเอง แต่กลับมีที่ทำลักษณะที่แสดงความเป็นหญิงอยู่มาก มักหมายถึงลักษณะท่าทางหรือการแสดงออกมาที่กระตุงกระตัง คล้ายผู้หญิง ซึ่งเป็นลักษณะที่ขัดต่อหรือไม่สมกับความเป็นชาย

那個女人很女人。

Nàge nǚrén hěn nǚrén.

ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงมาก

ในบริบทของประโยคข้างต้น อาจมองได้เป็น 2 ลักษณะคือ 1) เป็นการแสดงความรู้สึกในแง่บวกของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง สื่อความหมายในเชิงชื่นชมว่า ผู้หญิงคนดังกล่าวนี้มีลักษณะความเป็นหญิงมาก อาจมีท่าทางเป็นสตรีผู้บอบบาง มีกิริยามารยาทอ่อนหวาน แซมซ้อย หรือ 2) เป็นการแสดงความรู้สึกในแง่ลบของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง สื่อความหมายในเชิงเสียดสีว่า โดยทั่วไปผู้หญิงเราต่างก็มีลักษณะความเป็นหญิงอยู่พอตัวแล้ว แต่ผู้หญิงคนดังกล่าวนั้นแสดงลักษณะความเป็นหญิงที่เลยเกินความพอดี จนดูเหมือนเป็นคนดัดจริตหรือมีจริตจก้านที่เกินงาม อาจเป็นไปเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจของเพศตรงข้ามหรือเพื่อข่มผู้หญิงด้วยกันเอง

นอกจากนี้ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์มาขยายคำนามในภาษาจีนกลางและในภาษาไทย ยังพบบริบทการใช้ที่เกี่ยวข้องกับอายุซึ่งสะท้อนทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่พูดด้วยหรือต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง เช่น

今天是兒童節，你在孩子中看起來也很兒童。（黃冰 2010:18）

Jīntiān shì értóng jié, nǐ zài háizi zhòng kàn qǐlái yě hěn értóng.

วันนี้เป็นวันเด็ก เธออยู่ท่ามกลางเด็ก ๆ ดูๆแล้วเด็กมาก

ในตัวอย่างข้างต้น เป็นการแสดงความรู้สึกในแง่บวกของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่พูดด้วย สื่อความหมายในเชิงชื่นชมว่า “เธอ” มีรูปร่างหน้าตาหรือลักษณะท่าทางที่ดูอ่อนวัยเหมือนเด็ก ๆ ทำให้เมื่ออยู่ร่วมกับเด็ก ๆ ดูกลมกลืนเข้ากันได้

你怎麼能這樣想問題呢？看起來很兒童。

Nǐ zěnmě néng zhèyàng xiǎng wèntí ne? Kàn qǐlái hěn értóng.

เธอคิดคำถามอย่างนี้ได้อย่างไรกัน ดูๆแล้วเด็กมาก

ในตัวอย่างข้างต้น เป็นการแสดงความรู้สึกในแง่ลบของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่พูดด้วย สื่อความหมายในเชิงตำหนิติเตียนว่า “เธอ” ที่โตจนเป็นผู้ใหญ่แล้ว คิดคำถามเหมือนกับเด็ก ๆ แบบนี้ได้อย่างไร เนื่องจากผู้พูดรู้สึกว่า ถ้าเราโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ควรตั้งคำถามอย่างมีวิจารณญาณมากกว่านี้ ไม่ใช่คิดอะไรง่าย ๆ หรือไม่คิดอะไรมากเหมือนกับผู้เยาว์ที่มีอายุน้อยหรือเหมือนกับเด็ก ๆ ที่ยังมีประสบการณ์ไม่มากพอ

นอกจากบริบทการใช้ที่สะท้อนทัศนคติที่เกี่ยวกับเพศและอายุแล้ว ในการใช้โครงสร้างคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับภาษาไทย ยังพบว่ามีการใช้ซึ่งสะท้อนทัศนคติของผู้พูดที่เกี่ยวกับเชื้อชาติด้วย เช่น

他長得很美國。

Tā zhǎng de hěn Měiguó.

เขา (เป็น) อเมริกามาก

จากบริบทที่เห็น ในที่นี้เราอาจไม่สามารถตัดสินได้อย่างแน่ชัดว่า 美國 (Měiguó “อเมริกา”) ในประโยคข้างต้นสื่อความหมายในแง่บวกหรือแง่ลบ และผู้พูดข้อความดังกล่าวพูดด้วยอารมณ์และความรู้สึกอย่างไร เนื่องจากอาจเกี่ยวข้องกับเบื้องหลังความรู้ความเข้าใจของผู้พูดด้วย คำว่า 美國 ในทัศนคติหรือมุมมองของคนจีนโดยทั่วไป อาจใช้สะท้อนถึงความบ้าอำนาจ ชอบกระทำการใดๆ ในลักษณะวางอำนาจข่มผู้อื่น โลกไม่รู้จักพอและเอาัดเอาเปรียบ แต่สำหรับคำว่า “อเมริกา” ในทัศนคติหรือมุมมองของคนไทยโดยส่วนใหญ่ อาจใช้สะท้อนถึงความเป็นมหาอำนาจหรือผู้นำยิ่งใหญ่ ความเจริญรุ่งเรืองทันสมัย เป็นประเทศที่เจริญแล้ว

อนึ่ง ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่า โครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทย มีบริบทการใช้ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพซึ่งสะท้อนทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ที่พูดด้วยหรือต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง เช่น

ผู้หญิงคนนั้นแม่คำปากคลองตลาดจริง ๆ

ในที่นี้ ผู้พูดคำพูดดังกล่าวค่อนข้างแสดงความรู้สึกในแง่ลบต่อผู้ที่ถูกกล่าวถึง มีการนำนามวลี “แม่คำปากคลองตลาด” ที่บ่งบอกถึงลักษณะอาชีพการงาน มาสื่อความว่าผู้หญิงคนดังกล่าวมีกิริยาวาจาที่ไม่สุภาพ ปากคอเราะร้าย ต่ำได้เหมือนแม่คำปากคลองตลาด ซึ่งอาจสืบเนื่องประสบการณ์ในชีวิตจริงของผู้พูดที่อาจเคยทะเลาะ มีปากเสียงกับแม่คำ เมื่อการต่อรองราคาไม่ประสบผลก็เป็นได้

โดยสรุปจะเห็นว่า คำนามที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย เมื่อพิจารณาความหมายโดยนัยสำหรับคำนามทั่วไป มีทั้ง 1) กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน และมีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ 2) กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน แต่มีความหมายโดยนัยแตกต่างกัน และ 3) กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่ต่างกัน แต่มีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ ส่วนความหมายโดยนัยสำหรับคำนามเฉพาะ มีทั้ง 1) กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่เป็นที่รู้จักกันภายในแต่ละสังคมหรือวัฒนธรรม และ 2) กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่มีลักษณะข้ามวัฒนธรรมหรือเป็นที่รู้จักกันในระดับสากล

นอกจากนี้ โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย ยังมีบริบทการใช้ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่น่าสนใจในหลายลักษณะ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับเพศสภาพ อายุ เชื้อชาติ อาชีพการงาน ซึ่งอาจสื่อความหมายโดยนัยที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ขึ้นอยู่กับโลกทัศน์ แนวความคิด ความเชื่อ ความรู้ความเข้าใจ และความคุ้นเคยของคนในแต่ละสังคมวัฒนธรรมนั้น

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาเปรียบเทียบกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย แม้ดูจะไม่สอดคล้องกับหลักไวยากรณ์ทั่วไป แต่เป็นโครงสร้างที่พบเห็นได้อย่างแพร่หลายทั้งในภาษาจีนกลางและภาษาไทย ไม่ว่าจะในภาษาพูดหรือภาษาเขียน ในที่นี้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

6.1 ชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ที่พบในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

คำวิเศษณ์ในภาษาจีนกลางคือ คำที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ด้วยกัน แต่ไม่สามารถทำหน้าที่ขยายคำนาม ส่วนคำวิเศษณ์ในภาษาไทยนั้น เราใช้เรียกรวมทั้งคำคุณศัพท์ (คำที่ใช้ขยายคำนามและคำสรรพนาม) และคำกริยวิเศษณ์ (คำที่ใช้ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์) ดังนั้นคำวิเศษณ์ในภาษาไทย คือ คำที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ด้วยกันให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับคำวิเศษณ์ในภาษาจีนกลางเท่านั้น

เมื่อนำชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์ในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกัน พบว่ามีลักษณะที่เหมือนกันหรือค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ดังตารางต่อไปนี้

ชนิดของคำวิเศษณ์		ลักษณะ
ภาษาจีนกลาง	ภาษาไทย	
程度副詞 chéngdù fùcí	ประมาณวิเศษณ์	บอกปริมาณของคำนามนั้นๆ แต่มีได้บอกจำนวนชัดเจนไปว่าเท่านั้นเท่านี้
範圍副詞 fànwéi fùcí	นิยมวิเศษณ์	บอกความชี้เฉพาะหรือจำกัดลงไปว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น
時間副詞 shíjiān fùcí	กาลวิเศษณ์	บรรยายสถานการณ์ที่ต้องการบ่งเวลาเป็นหลัก
頻率副詞 pínlǜ fùcí	กาลวิเศษณ์	บอกความถี่หรือจำนวนครั้งที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกกระทำอย่างต่อเนื่อง

ชนิดของคำวิเศษณ์		ลักษณะ
ภาษาจีนกลาง	ภาษาไทย	
估量副詞 gūliàng fùcí	-	บอกถึงการประเมินหรือการคาดเดาของผู้พูด
否定副詞 fǒudìng fùcí	ประติเศษวิเศษณ์	บอกความห้ามหรือความไม่รับรอง

6.2 ชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

คำนามในภาษาจีนกลางคือ คำที่แสดงชื่อของคนหรือสิ่งต่างๆ ตามปกติ แบ่งออกเป็น 6 กลุ่มตามแนวทางการแบ่งชนิดและลักษณะของคำนามโดย Zhū Xiǎoli (2008:14-17) ส่วนคำนามในภาษาไทยนั้น หมายถึง คำบอกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ เป็นคำที่ใช้เรียกคำพวกหนึ่งที่มีชื่อบอกชื่อของสิ่งที่มีรูปหรือของสิ่งที่ไม่มีรูป และได้แบ่งคำนามออกเป็น 5 ชนิด

เมื่อนำชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับชนิดและลักษณะของคำนามในโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกัน ก็พบว่ามึลักษณะที่เหมือนกันหรือค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ดังตารางต่อไปนี้

ชนิดของคำนาม	
ภาษาจีนกลาง	ภาษาไทย
抽象名詞 chōuxiàng míngcí	คำนามที่เป็นนามธรรม
具体名詞 jùtǐ míngcí -指人名詞 zhǐrén míngcí -指物名詞 zhǐwù míngcí	คำนามที่เป็นรูปธรรม -คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน -คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป
處所名詞 chùsuǒ míngcí	คำนามบอกสถานที่
時間名詞 shíjiān míngcí	คำนามบอกเวลา
方位名詞 fāngwèi míngcí	-

6.3 การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและบริบทการใช้โครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางและภาษาไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบความหมายโดยนัยของคำนามในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย พบว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

ก) ความหมายโดยนัยสำหรับคำนามทั่วไป สามารถแบ่งย่อยเป็น 3 กรณี ดังนี้

1. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน และมีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้
2. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่เหมือนกัน แต่มีความหมายโดยนัยแตกต่างกัน
3. กรณีที่คำนามทั่วไปที่ใช้เป็นคำที่ต่างกัน แต่มีความหมายโดยนัยเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้

ข) ความหมายโดยนัยสำหรับคำนามเฉพาะ สามารถแบ่งย่อยเป็น 2 กรณี ดังนี้

1. กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่เป็นที่รู้จักกันภายในแต่ละสังคมหรือวัฒนธรรม
2. กรณีเป็นคำนามเฉพาะที่มีลักษณะข้ามวัฒนธรรมหรือเป็นที่รู้จักกันในระดับสากล

สำหรับบริบทการใช้ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางกับโครงสร้างลักษณะเดียวกันในภาษาไทย ก็พบว่ามีการใช้ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่น่าสนใจอยู่หลายลักษณะ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเรื่องเพศสภาพ อายุ เชื้อชาติ อาชีพการงาน เป็นต้น ซึ่งความหมายโดยนัยที่สื่อออกมานั้นอาจเหมือนกันหรือต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับโลกทัศน์ แนวความคิด ความเชื่อ ความรู้ความเข้าใจ ฯลฯ ของคนในแต่ละสังคมวัฒนธรรมนั้น

6.4 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยเห็นว่า นอกจากการศึกษาเปรียบเทียบชนิดและลักษณะของคำวิเศษณ์และคำนาม รวมทั้งความหมาย และบริบทการใช้ในโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในทั้งสองภาษา (คือภาษาจีนกลางและภาษาไทย) แล้ว ยังควรศึกษาถึงปัจจัยอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว จนกลายเป็นโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในทั้งสองภาษาอีกด้วย อนึ่ง ผู้วิจัยพบว่า เอกสารและงานวิจัยโครงสร้างที่มีคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาไทยยังมีน้อยมากเมื่อเทียบกับภาษาจีน ดังนั้น การศึกษาโครงสร้างดังกล่าวในภาษาไทยอย่างเป็นทางการก็เป็นสิ่งที่น่าศึกษาวิจัยเช่นกัน

รายการอ้างอิง

- ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ. 2530. หลักภาษาจีนกลาง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กำชัย ทองหล่อ. 2550. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: จรัญสนิทวงศ์.
- เชียรชัย เอี่ยมวรเมธ. 2554. พจนานุกรมจีน-ไทย (ฉบับใหม่). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์รวมสาส์น.
- นววรรณ พันธุมธา. 2553. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์น.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. 2541. ไวยากรณ์จีนกลาง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. 2543. โครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนันท์ อัญชลีนุกูล. 2546. ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2546. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ภาษาจีน

- Dài Wēi 戴瑋. 2008. Xiàndài Hànyǔ “chéngdù fùcí + míngcí” jiégòu de rènzhī fēnxī 現代漢語“程度副詞+名詞”結構的認知分析. Húnán shifàn dàxué xuéwèi píngdìng wěiyuánhui bàngōngshì, 44.
- Guān Chūnfāng 關春芳. 2003. Chéngdù fùcí xiūshì míngcí wèntí tàntǎo 程度副詞修飾名詞問題探討, Dōngběi shifàn dàxué xuéwèipíngdìng wěiyuánhui, 4-8.
- Guì Shīchūn 桂詩春. 1995. Cóng “zhègè dìfāng hěn jiāoqū” tán qǐ 從“這個地方很郊區”談起. Yǔyán wénzì yìngyòng, 24-28.
- Hú Míngyáng 胡明揚. 1992. “Hěn jīqíng” “hěn qīngchūn” děng “很激情” “很青春”等. Yǔwén jiànshè, 35.
- Hú Yùshù 胡裕樹. 1981. “Xiàndài Hànyǔ” (zēngdìng běn) 現代漢語(增訂本). Shànghǎi jiàoyù chūbǎn shè, 1981.
- Huáng Bīng 黃冰. 2010. Xiàndài Hànyǔ “chéngdù fùcí + míngcí” de duō jiǎodù yánjiū 現代漢語“程度副詞+名詞”的多角度研究. Liáoníng shifàn dàxué yánshì xuéwèi lùnwén, 8.
- Huáng Bóróng 黃伯榮, Liào Xùdōng 廖序東. 1991. “Xiàndài Hànyǔ” (zēngdìng běn) 現代漢語(增訂版). Běijīng: Gāoděng jiàoyù chūbǎn shè.

- Huáng Bóróng 黃伯榮, Liào Xùdōng 廖序東. 1999. “Xiàndài Hànyǔ” (zēngdìng bǎn) 現代漢語(增訂版). Běijīng: Gāoděng jiàoyù chūbǎn shè, 11, 23-24.
- Lí Jīnxī 黎錦熙. 2000. Xīnzhe guóyǔ wénfǎ 新著國語文法. Shāngwù yìn shūguān, 20.
- Liú Lì 劉麗. 2010. “Fù + míng” jiégòu de duō jiǎodù yánjiū “副+名”結構的多角度研究. Yǔwén jiànshè, Hēilóngjiāng dàxué yánshì xuéwèi lùnwén, 9-12.
- Lǚ Shūxiāng 呂淑相. 1999. Xiàndài Hànyǔ Bābǎicí 現代漢語八百詞. 2nd.ed. Běijīng: Shāngwù yìn shūguǎn.
- Lǚ Shūxiāng 呂淑湘, Zhū Déxī 朱德熙. 2002. Yǔfǎ xiūcí jiǎnghuà 語法修辭講話. Shěnyáng liáoníng jiàoyù chūbǎnshè, 9.
- Qí Shūlíng 祁淑玲、Láo Liruí 勞麗蕊. 2004. Yě tán chéngdù fùcí xiūshì míngcí 也談程度副詞修飾名詞. Táocí yánjiū yǔ zhíyè jiàoyù, 2.
- Shào Jìngmǐn 邵敬敏. 2001. Xiàndài Hànyǔ tōnglùn 現代漢語通論. Shànghǎi jiàoyù chūbǎn shè.
- Wáng Yúnyún 王雲昀. 2006. Fùcí xiànxàng zhōng fùcí, míngcí dì xìngzhì jí qí zǔhé guīlǜ 副詞現像中副詞、名詞的性質及其組合規律, Dōngběi shīfàn dàxué xuéwèipíngdìng wěiyuánhui, 4-13.
- Xíng Fúyì 邢福義. 1962. Guānyú fùcí xiūshì míngcí 關於副詞修飾名詞. Zhōngguó Yǔwén 中國語文, 215-217.
- Yán Lihui 嚴麗慧. 2010. Xiàndài Hànyǔ “chéngdù fùcí + míngcí” zǔhé yánjiū 現代漢語“程度副詞+名詞”組合研究. Fùdàn dàxué yánshì xuéwèi lùnwén, 24.
- Yú Gēnyuán 于根元. 1991. Fù+míng 副+名. Yǔwén jiànshè, 19-22.
- Zhāng Guó’ān 張國安. 1995. Guānyú fùcí xiūshì míngcí wèntí 關於副詞修飾名詞問題. Hànyǔ xuéxí 漢語學習, 61-64.
- Zhāng Jìng 張靜. 1961. Lùn Hànyǔ fùcí de fànwéi 論漢語副詞的範圍. Zhōngguó Yǔwén 中國語文, 2.
- Zhāng Yìshēng 張誼生. 1996. Míngcí de yǔyì jīchǔ jí gōngnéng zhuǎnhuà yǔ fùcí xiūshì míngcí 名詞的語義基礎及功能轉化與副詞修飾名詞. Yǔyán jiàoxué yǔ yánjiū, 57-75.
- Zhāng Yìshēng 張誼生. 1997. Míngcí de yǔyì jīchǔ jí gōngnéng zhuǎnhuà yǔ fùcí xiūshì míngcí 名詞的語義基礎及功能轉化與副詞修飾名詞. Yǔyán jiàoxué yǔ yánjiū, 135-141.
- Zhào Yuánrèn 趙元任. 1979. Hànyǔ kǒuyǔ yǔfǎ 漢語口語語法. Shāngwù yìn shūguǎn.

- Zhū Xiǎoli 朱小麗. 2008. Xiàndài Hànyǔ “chéngdù fùcí +míngcí” jiégòu de shēncéng yǔyì fēnxī 現代漢語“程度副詞+名詞”結構的深層語義分析. Jílín dàxué wénxué yánshì, 14-17.
- Zōu Sháohuá 鄒韶華. 1990. Míngcí xìngzhuàng tèzhèng de wài huà wèntí 名詞性狀特徵的外化問題. Yǔwén jiànshè, 21-26.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ในภาคผนวก ก เป็นการรวบรวมตัวอย่างคำวิเศษณ์ขยายคำนามในภาษาจีนกลางที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ดังนี้

ตัวอย่างภาษาจีน	ความหมายของคำนามที่ปรากฏ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ ขยายคำนามในภาษาจีน
甬廢話 bēng fèihuà	พูดไร้สาระ
比阿 Q 還阿 Q bǐ ā Q hái ā Q	อาคิว
比港人還 “港” bǐ Gǎng rén hái “Gǎng”	ฮ่องกง
比集中營還集中營 bǐ jízhōngyíng hái jízhōngyíng	ค่ายกักกัน
比女人更女人 bǐ nǚrén gèng nǚrén	ผู้หญิง
比希特勒還希特勒 bǐ Xītèlè hái Xītèlè	ฮิตเลอร์
別五塊 bié wǔ kuài	5 บาท
不科學 bù kēxué	วิทยาศาสตร์
不前不后 bù qián bú hòu	หน้า / หลัง
不人不鬼 bù rén bù guǐ	คน / ผี
不人情 bù rénqíng	ความรู้สึกของคน
不上不下 bú shàng bú xià	บน / ล่าง
不淑女 bù shūnǚ	กุลสตรี
不左不右 bù zuǒ bú yòu	ซ้าย / ขวา
人不人鬼不鬼 rén bù rén guǐ bù guǐ	คน / ผี
不大專業 bú dà zhuānyè	มืออาชีพ
不太狀態 bú tài zhuàngtài	สภาพ
比較女性 bǐjiào nǚxìng	แบบผู้หญิง
才兩頁 cái liǎng yè	สองหน้า
才兩張桌子 cái liǎng zhāng zhuōzi	โต๊ะสองตัว
大前頭 dà qiántou	ด้านหน้า
大概山東人 dàgài Shāndōng rén	คนซานตง
頂東頭 dǐng dōngtou	ทิศตะวันออก
頂南頭 dǐng nántou	ทิศใต้
頂上頭 dǐng shàngtou	ข้างบน
都七十歲 dōu qīshí	เจ็ดสิบ

ตัวอย่างภาษาจีน		ความหมายของคำนามที่ปรากฏ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ ขยายคำนามในภาษาจีน
凡是黨員	fánshì dǎngyuán	สมาชิกพรรค
非常城市	fēicháng chéngshì	เมือง
非常邏輯	fēicháng luójí	เหตุผล
非常興趣	fēicháng xìngqù	ความสนใจ
剛剛三年	gānggāng sān nián	สามปี
格外青春	géwài qīngchūn	วัยรุ่น
格外淑女	géwài shūnǚ	กุลสตรี
更女人	gèng nǚrén	ผู้หญิง
更詩情畫意	gèng shīqíng huàyì	อารมณ์กวีและภาพวาด
共三十人	gòng sānshí rén	สามสิบคน
夠雷鋒	gòu Léi Fēng	เหลยเฟิง
夠中央	gòu zhōngyāng	ส่วนกลาง
光官司	guāng gūansi	คดี
好幾年	hǎojǐ nián	ปี
很當代	hěn dāngdài	ยุคร่วมสมัย
很感情	hěn gǎnqíng	อารมณ์ / ความชื่นชอบ
很個性	hěn gèxìng	ตัวของตัวเอง
很海倫·凱勒	hěn Hǎilún·kǎilēi	เฮเลน เคลเลอร์
很郊區	hěn jiāoqū	ชานเมือง
很款式	hěn kuǎnshì.	สไตล์
很理智	hěn lǐzhì	เหตุผล
很林黛玉	hěn Lín Dàiyù	หลินได้อวี่
很模范	hěn mófàn	แบบอย่าง
很男人	hěn nánrén	ผู้ชาย
很女人	hěn nǚrén	ผู้หญิง
很青春	hěn qīngchūn	วัยรุ่นสาว
很情緒	hěn qíngxù	อารมณ์
很日本	hěn Riběn	ญี่ปุ่น
很上古	hěn shànggǔ	ดึกดำบรรพ์
很天才	hěn tiāncái.	พรสวรรค์

ตัวอย่างภาษาจีน	ความหมายของคำนามที่ปรากฏ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ ขยายคำนามในภาษาจีน	
很鐵	hěn tiě	เหล็ก
很外國	hěn wàiguó	ต่างชาติ
很未來	hěn wèilái	อนาคต
很西藏	hěn Xīzàng	ทิเบต
很現代	hěn xiàndài	ยุคสมัยใหม่
很香蕉	hěn xiāngjiāo	กล้วย
很中國	hěn Zhōngguó	ประเทศจีน
假日不假日	jià rì bù jià rì	วันหยุด
將盛夏	jiāng shèngxià	หน้าร้อน
僅僅包裝紙	jǐnjǐn bāozhuāng zhǐ	กระดาษห่อ
淨草	jìng cǎo	หญ้า
淨石頭	jìng shítou	หิน
淨土	jìng tǔ	ดิน
极其規律	jíqí guīlǜ	กฎเกณฑ์
盡里頭	jìn lǐtōu	ข้างใน
就你	jiù nǐ	คุณ
就老李一家	jiù lǎo lǐ yījiā	คุณหลี่บ้านเดียว
絕對專業	juéduì zhuānyè	มืออาชีพ
快要冬天	kuàiyào dōngtiān	ฤดูหนาว
起碼一百公斤	qǐmǎ yībǎi gōngjīn	หนึ่งร้อยกิโลกรัม
全副教授	quán fù jiàoshòu	รองศาสตราจารย์
人不人鬼不鬼	rén bù rén guǐ bù guǐ	คน / ผี
稍微孩子氣	shāowéi háiziqì	ความอ่อนต่อโลก
十分傳統	shífēn chuántǒng	ขนบธรรมเนียมประเพณี
十分堂 • 吉訶德	shífēn Táng Jíhēdé	ดอนกิโฆเต้
太阿 Q	tài ā Q	อาคิว
太癩三	tài biēsān	ขอทาน
太近視眼	tài jìnshìyǎn	สายตาสั้น
太女人	tài nǚrén	ผู้หญิง
太泡沫	tài pàomò	ฟอง

ตัวอย่างภาษาจีน	ความหมายของคำนามที่ปรากฏ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ ขยายคำนามในภาษาจีน	
太書生氣	tài shūshēngqì	วิชาการ
太書呆子	tài shūdāizi	หนอนหนังสือ
特葛朗台	tè Gélǎngtái	กร็องแต็ต
特傻瓜	tè shǎguā	คนโง่
特香港	tè Xiānggǎng	ฮ่องกง
特別詩意	tèbié shīyì	อารมณ์แห่งกวี
特別學究	tèbié xuéjiū	อวดรู้/วางภูมิ
特別陽光	tèbié yángguāng	ความสดใส
挺宋江	tǐng Sòng Jiāng	ซ่งเจียง
挺陰陽	tǐng yīnyáng	หยินหยาง
挺油	tǐng yóu	น้ำมัน
通常 7 時或 7 時半	tōngcháng qī shí huò qī shí bàn	7 โมงหรือ 7 โมงครึ่ง
統統單身漢	tǒngtǒng dānshēnhàn	โสด
唯長城	wéi chángchéng	กำแพงเมืองจีน
無須十分鐘	wúxū shí fēnzhōng	สิบนาที
相當狐狸	xiāngdāng húli	สุนัขจิ้งจอก
新近 5 年	xīnjìn 5 nián	ห้าปี
一共三百頁	yígòng sānbǎi yè	สามร้อยหน้า
已七十多	yǐ qīshí duō	เจ็ดสิบกว่า
已經半夜	yǐjīng bànyè	เที่ยงคืน
已經四月天	yǐjīng sì yuè tiān	เดือนเมษายน
已經星期一	yǐjīng xīngqīyī	วันจันทร์
有些女人	yǒuxiē nǚrén	ผู้หญิง
又星期天	yòu xīngqītiān	วันอาทิตย์
又星期一	yòu xīngqīyī	วันจันทร์
又一年	yòu yìnián	หนึ่งปี
又中秋	yòu zhōngqiū	เทศกาลไหว้พระจันทร์
越來越女氣	yuè lái yuè nǚqì	ผู้หญิง
越來越“淑女”	yuè lái yuè “shū nǚ”	กุลสตรี
只我們班學生	zhǐ wǒmen bān xuéshēng	นักเรียนห้องเรา

ตัวอย่างภาษาจีน		ความหมายของคำนามที่ปรากฏ ในโครงสร้างที่มีการใช้คำวิเศษณ์ ขยายคำนามในภาษาจีน
只我一個人	zhǐ wǒ yíge rén	ฉันคนเดียว
真港	zhēn gǎng	ฮ่องกง
真傻瓜	zhēn shǎguā	คนโง่
至少五百頁	zhìshǎo wǔbǎi yè	ห้าร้อยหน้า
總共十個億	zǒnggòng shí ge yì	พันล้านบาท
最本質	zuì běnzhí	ธรรมชาติ
最感情	zuì gǎnqíng	อารมณ์
最根本	zuì gēnběn	พื้นฐาน
最后邊	zuì hòubiān	ด้านหลัง
最里邊	zuì lǐbiān	ด้านใน
最前面	zuì qiánmiàn	ด้านหน้า
最上邊	zuì shàngbiān	ข้างบน
最營養	zuì yíngyǎng	คุณค่าทางอาหาร
最中國	zuì Zhōngguó	ประเทศจีน
最中心	zuì zhōngxīn	ศูนย์กลาง
最最牛皮	zuìzuì niú pí	คนขี้มั่ว

ภาคผนวก ข

ภาคผนวกนี้เป็นกรแปลสรุปความวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นภาษาไทย

漢泰 “副詞+名詞” 與 “名詞+副詞” 結構的深層語義比較研究

1. 引言

1.1 問題的提出

在現代漢語中副詞只能修飾動詞、形容詞和副詞，不能修飾名詞，可是發現在口語中有“程度副詞+名詞”結構的用法，包括漢語文章與雜誌，所以這種結構就不符合漢語的語法。如：

他已經變得很中國了。

他也太阿Q了。

他是一個特別陽光的男孩子。

除了“程度副詞”以外，還發現別的副詞的種類修飾名詞的用法。如：

這本書一共三百頁，三天之內，你能翻譯完嗎？

僅僅包裝紙，一年計算下來也不少錢。

時間過得真快，眨眼間大雪小雪又一年了。

由此可見，在副詞修飾名詞結構中，有很多副詞和名詞種類。如果拿現代漢語中的副詞和名詞與泰語中的來對比，為了能夠讓學習漢語的泰國學生了解。因此，應該對漢泰副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的類型和語境作更加深入的研究。

1.2 研究目的

1. 研究現代漢語和泰語副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的類型和語境。
2. 把副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的類型和語境與泰語相似的結構作比較研究。

1.3 研究假設

1. 現代漢語副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的類型和功能跟泰語的相似。
2. 現代漢語副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的語境跟泰語的相似。

1.4 研究範圍

只以現代漢語副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞與泰語作比較研究。

1.5 研究材料

有關現代漢語的副詞和名詞的研究和泰語的副詞和名詞研究、現代漢語和泰語語法書、現代漢語和泰語報刊的例子。

1.6 研究方法

首先收集關於副詞修飾名詞結構有關的語料和前人對副詞修飾名詞結構的研究如《現代漢語語法〔實用本〕》、黎錦熙、呂叔湘、朱德熙、於根元等人的論述和泰語裡學者研究泰語副詞和名詞的理論再對叢中國文學作品選出來的例句作研究，進行比較，總結寫成本論文。

1.7 研究的作用

1. 深層理解漢泰副詞修飾名詞結構中的副詞和名詞的類型和功能。
2. 能對比漢泰副詞修飾名詞結構中的意思和語境。
3. 有利於具有興趣的學習者能將同樣的結構與其他語言進行研究。

2. 前人的研究

2.1 前人對漢語中副詞修飾名詞結構的研究

漢語中副詞修飾名詞結構可以分為兩類：副詞不能修飾名詞的論述和副詞能修飾名詞的論述。

2.1.1 副詞不能修飾名詞的論述

黎錦熙 (2000:20) 指出：副詞是“就事物的動作、形態性質等，再加以區別或限制的；所以必附加於動詞、形容詞或旁的副詞等。”呂叔湘、朱德熙在《語法修辭講話》(2002:9)，還有 Korsak Thammacharoenkit 在《現代漢語語法》(1987:9-10,14) 也指出：名詞與副詞的定義和功能，名詞是表示人或事物名稱的詞。名詞的主要語法功能就是能受數、量詞、形容詞的修飾。可是，一般不能受副詞修飾。同時，副詞的主要語法功能就是可以修飾動詞、形容詞，但不能修飾名詞。比如：

一本書	美人
非常美麗	不去
* 很曼谷	* 不時間
* 不人	* 很人

于根元 (1991:19-22) 認為在“副詞+名詞”結構中一部分副詞修飾的是被省略的動詞，並非直接修飾名詞。張國安(1995: 61-64) 認為在動態的句子中副詞修飾的動詞常常被省去，不能認為副詞是修飾名詞的。任景文《比較漢語語法》(2008:35,135) 指出：大部分的名詞不能作單獨動詞，除了時間名詞或者專有名詞（家鄉）之外，並省略了“是”或者“到”。例如：

小鎮至今大約（有）兩萬來人。

今天（是）星期二。

那時已經（是/到）秋天了。

此外，副詞一般不修飾代詞、名詞、或者名詞性短語。可是，如果詞或者短語在句子中作謂語，這樣能省略句子中的動詞。如：

那家公司僅僅（有）十几个職員。

人家都（長成）大姑娘了，你還把人家當小孩。

現在她已經（成）那樣了，你還這樣（做/說），太狠心了！

胡裕樹 (1981) 認為副詞的主要語法功能是修飾動詞或形容詞，但不能修飾名詞，有一些名詞活用為形容詞，可以受程度副詞的修飾。黃伯榮、廖序東 (1991) 也持相同觀點。鄒韶華《名詞性狀特征的外化問題》(1990: 21-26) 雖然“副詞+名詞”結構的名詞經常以名詞的身份出現，但是偶爾會用作形容詞或者俱備了形容詞的部分語法特徵，亦即名詞形化。邵敬敏 (2001) 認為“副詞+名詞”結構中的名詞偶爾會用作形容詞或者俱備了形容詞的部分語法特徵，即名詞形化。胡明揚 (1992:35) 指出下列句子，

很青春

從例句來看“青春”在句子中當形容詞。

別太近視眼了

确实十分堂·吉訶德的了

這些句子，“近視眼”和“堂·吉訶德”是當形容詞的名詞，“太”和“十分”當程度副詞放在名詞前。

山述蘭 (2003:86-88) 和林君峰 (2003) 認為“副詞+名詞”結構是“一種突破語法規範的修辭現象”。于根元 (1991:19-22) 也認為：一部分“副詞+名詞”結構是“臨時的修辭用法”如：最感情、太癩三。

副詞修飾名詞時，實際上是修飾句子成分，持這個觀點的學者以趙元任為代表，趙元任 (1979) 認為：“副詞一般不能修飾名詞。副詞修飾名詞的時候，實際上是修飾名詞或名詞性短語做謂語，或者做主語（這還有點疑問）。”如：

這個消息只我們班學生知道。

家里只我一個人，你來玩吧。

“我們班學生”和“我一個人”當句子的主語，有“只”來修飾。

2.1.2 副詞能修飾名詞的論述

根據前人的研究認為，副詞除了能修飾動詞、形容詞以及副詞之外，是否還能修飾名詞，前人已提供了相當多的結構角度。即：

張靜《論漢語副詞的範圍》(1960)認為，修飾動詞或者形容詞並不代表形容詞的特色能動性。形容詞能單獨使用，跟其他詞語不同的狀況；不能作主語或者謂語。不過能作修飾補語。還發現修飾名詞、代詞、介詞以及其他副詞，並且還能修飾句子或者不完整的主語與謂語而成的結構。所以使用副詞修飾名詞不是特殊情況，而是跟著副詞修飾動詞語形容詞具有同樣的狀況。邢福義(1962)也認為副詞能修飾名詞，但他的觀點跟張靜的完全不一樣。他雖然認為副詞能修飾名詞，擔不是全名詞會被副詞修飾，所以副詞修飾名詞只能算是特殊現象。如：非常興趣、很模范、最營養。

張誼生(1996,1997)認為在普通話裡“副詞+名詞”是一般的狀況，而且能正常地使用。副詞+名詞的做法不僅是能使用再副詞，不過重點要放在被修飾的名詞上；需要研究到名詞的意義與名詞的代換能動性為主，分析到意義以及翻譯了副詞+名詞之類型。目前副詞+名詞的做法非常受歡迎。祁淑玲與勞麗蕊(2004)認為，程度副詞修飾名詞的出現，反映了語言變動的過程，導致了習慣性的發展。同桂詩春(1995:24-28)所提的想法一致，由於人類使用了語言，不僅需要按照語言的規則而沿用，還需要根據使用語言的狀況必須適當。上述所提的語言狀況也叫做語言的發展變化。如：很郊區。

王雲昀(2006:4-13)指出：在“副詞+名詞”結構中的副詞與名詞的類型，副詞可分為3類就是1.程度副詞 2.否定副詞和3.非程度副詞（範圍副詞、頻率副詞、時間副詞、估量副詞）。名詞可分為2類就是抽象名詞和具體名詞。

在“副詞+名詞”結構中，教育專家們都認為進行研究“副詞+名詞”只能研究程度副詞修飾名詞而已，不過此次研究需要研究到出現在此結構的名詞例如：劉麗(2010:9-12)將出現在程度副詞修飾名詞結構的名詞分成3種類型。即：1.一般名詞：專有名詞、普通名詞、具體名詞和抽象名詞 2.時間名詞和3.方位、處所名詞。關春芳(2003:4-8)認為程度副詞+名詞結構能分為5種。即：1.抽象名詞 2.指人名詞 3.指物名詞 4.專有名詞和 5.方位名詞。朱小麗

(2008:14-17) 認為程度副詞+名詞結構能分為 6 種。即：1. 抽象名詞 2. 表人名詞 3. 表物名詞 4. 時間名詞 5. 處所名詞和 6. 方位名詞。例如：

他長就一張很西藏的臉。（余純順《走出阿里》）

這樣答問題，太公式了吧！（陳浩泉《選美前後》）

今天已經星期天了。

2.2 前人對泰語中副詞修飾名詞結構的研究

泰語沒有對副詞修飾名詞結構深層研究是因為泰語沒有把形容詞與副詞分開，但包括叫“副詞”，所以按照泰語語法，副詞可以修飾名詞。

Praya Aupakit Sillapasan (2546: 87-88) 在《泰語語法》中指出：副詞是修飾名詞、代詞、動詞與副詞。

例如：

- (1) 時間副詞，如：คนโบราณ เวลาเช้า
- (2) 地點副詞，如：บ้านใกล้ สัตว์น้ำ
- (3) 估量副詞，如：คนมาก บางคน
- (4) 指定副詞，如：คนนี้ ฉันเอง
- (5) 否定副詞，如：ใ้กิจของนักเรียน

从上述的例子，例子 (1), (2) 和 (4) 的底線詞就像形容詞，例子(3) 和 (5) 的底線詞就像副詞。

Kamchai Thonglo (2550:246) 指出：“副詞”的定義是用跟名詞、代詞、動詞與副詞組合為了讓意思更清楚。

例如：

- (1) คนอ้วนเป็นเพื่อนกับคนผอม
- (2) ร่างกายนี้ ใ้สัตว์ ใ้บุคคล ใ้ตัวตนเราเขา

从上述的例子，例子 (1) 裡面的副詞“อ้วน”和“ผอม”修飾名詞“คน”，這些副詞等於形容詞，但是例子(2) 裡面的副詞“ใ้”修飾名詞“สัตว์”，“บุคคล”和“ตัวตน”這個副詞等於副詞。

Sunant Anchaleenukoon (2546:121-123) 指出：副詞的定義是用來修飾名詞、代詞動詞或者副詞，將內容有不同的表達方式或者讓表達出老的內容傾向於時間及地點。例如：

- (1) วัวแก่อยากกินหญ้าอ่อน
老牛想吃嫩草。
- (2) งานวันนี้ผู้คนล้นหลาม
今天的宴会人多得是。

从上述的例子看看，例子 (1) 的底線跟形容詞的特征一樣。例子 (2) 的底線詞就像副詞。

2.3 總結前人的研究

通過前人所分析及研究關於漢語中副詞修飾名詞結構，在中國的研究出現相同與具有差別的分析角度，可以分為兩類： 1) 副詞不能修飾名詞的論述與 2) 副詞能修飾名詞的論述

關於往前的研究泰語中副詞修飾名詞結構，之所以出現的研究並不多，是因為在泰文裡將形容詞與副詞合成在一個詞類中，所以研究者進行蒐集及研究在泰文裡出現的副詞修飾名詞結構，並且將泰文裡所出現的結構與中文裡所出現的同樣的結構進行對比研究。

除此之外，還出現了副詞修飾名詞結構的研究，尤其是研究在結構中出現的副詞與名詞的類型。由於在中國研究所出現這樣的結構，會常出現程度副詞修飾名詞較多，所以研究者將拓寬研究範圍，為了能收集更多的“副詞+名詞”結構。並以王雲昀的思路研究副詞的分類與型，而以朱小麗的思路研究名詞的分類與類型。

3. 副詞修飾名詞結構中的副詞

3.1 現代漢語中的副詞

副詞：用以修飾動詞、形容詞、其他副詞或全句。副詞可分為 7 類。

1. 程度副詞：表示程度。
如：比較、頂、非常、更、怪、很、極、稍、十分、太、特別、最
2. 範圍副詞：表示範圍。
如：單、都、共、光、淨、全、統統、唯獨、一共、一起、只、總共
3. 時間副詞：表示時間。
如：頓時、剛、將、就、一時、一直、已、已經、正
4. 頻率副詞：表示頻率。
如：不斷、常常、反復、還、經常、老是、屢次、往往、也、又、再、總是
5. 語氣副詞：表示語氣。
如：大約、到底、反正、簡直、究竟、居然、可、難道、却、幸亏、也許
6. 情狀副詞：表示情狀。
如：互相、仍然、依然、毅然、逐步、逐漸
7. 肯定、否定副詞
如：不、沒、沒有、未必、未定、一定、准

副詞的主要語法功能：

1. 修飾動詞或形容詞為主。如：常來、總是遲到
2. 一般不能修飾名詞。如：*不錢、*很曼谷
3. 在句中可以起關聯作用，常用來連接兩個動詞或形容詞，也可以連接兩個短語或分句。如：

說乾就乾。

死也不投降。

再困難他也不怕。

如果你想事業成功，就得努力奮鬥。

4. 副詞不能單獨成句，一般也難以單獨回答問題。如：不、沒有、也許、有點兒 等。

他喜歡游泳嗎？丕。

你去過上海嗎？沒有。

5. 有些副詞能作為問句 如：多，而反問句 如：難道、何必、豈 等。如：

他今年多大？

都 9 點了，難道你今天不上班？

3.2 現代漢語“副詞+名詞”與“名詞+副詞”結構中的副詞分類

在現代漢語的副詞修飾名詞當中出現的副詞能分為 6 種類型。(王雲昀 2006:4-9)

3.2.1 程度副詞

現代漢語當中出現的程度副詞較少出現，不過各有特色的意義以及運用的方式。例如：

二叔跑去理了發，又換了一件新罩衫，看上去顯得格外青春。(徐杏雨2007:14)

中央政策不許可？他們覺得自己就夠中央。

現代漢語中“程度副詞+名詞”結構是一種較為常見的結構之一，能夠分為2組：

- 1) 絕對程度副詞：絕對程度副詞的特點是表示某東西的明顯程度，只描述道一般的程度，不能表示對比，所以未出現與其他事物對比，分為3級：

- 1) 表示程度過高：過、過分、過于、極、極其、極為、簡直、絕對、太。

如：極其規律、絕對專業、太女人

- 2) 表示程度很高：多、多么、非常、格外、夠、好、好不、何等、很、十分、特、特別、挺、相當、尤其。

如：非常邏輯、格外淑女、很女人

- 3) 表示程度不高：不大、不太、有點、有些。

如：不大專業、不太狀態、有點市儈

- 2) 相對程度副詞：分為最高級和更高級：

- 1) 表示程度最高：頂、最。

如：頂上頭、最前面

- 2) 表示程度更高：比較、更、更加、更為、越、越發。

如：更青春、稍微孩子氣

現代漢語中，除了單純方位詞或者合成方位詞以外，還出現對比的結構。

- 1) “比”結構

副詞“還”和“更”可常見在“比……還……”或者“比……更……”結構。通常用這種結構來表示性質較重的程度。“比”後面表示比較的對象，副詞“還”和“更”後面加強性質的程度。例如：

比集中營還集中營，比希特勒還希特勒！

比明星更明星

2) “越來越”結構

“越來越”結構表示的是程度的遞進加深，這種說法體現的是不斷發展的態勢。例如：

你的作風怎麼越來越流氓？

絕對程度副詞和相對程度副詞的區別就是絕對程度副詞不能放在方位名詞前，但相對程度副詞普遍使用。常見的有：最、頂。例如：

最后邊

* 很后邊

頂上頭

* 很上頭

3.2.2 範圍副詞

範圍副詞經常放在作主語的名詞前，為了強調或者限制名詞的範圍，分為2類。

1) 唯一性範圍副詞

唯一性範圍副詞，常見的有：才、單、單單、光、僅、僅僅、就、唯、唯獨、只。例如：

僅僅包裝紙，一年算計下來也不少錢。

我游覽過許多名勝古跡，唯長城最難忘。

表示唯一性範圍副詞也放在作謂語的名詞前，強調在一定範圍內某種主觀態度。(王雲昀 2006:5) 例如：

每到春天刮沙塵暴的時候，大家都不敢出門，一出門就身上臉上淨土。

锅里光肉，放点青菜吧，你现在高血脂不能吃那么多肉。

2) 統括性範圍副詞

統括性範圍副詞，常見的有：都、凡、凡是、共、淨、全、統共、統統、一律、一共、一總、總共。例如：

我們教研室全副教授了。

這裡清一色男人，而且統統單身漢。

統括性範圍也用在作謂語的名詞前，表示事物的數量，描述一個客觀情況。（王雲昀 2006:8）如：

今年整個經濟形勢走勢十分好，年底實現利稅總共十個億。

這本書一共三百頁，三天之內你能翻譯完嗎？

3.2.3 時間副詞

描述的就是時間的情況，通常表示的是時間點的鄰近。時間副詞平常修飾時間名詞，分為 2 類。

1) 表示時點

時間副詞表示時點，常見的有：才、剛、剛剛、即將、將、快、快要、馬上、先。如：

快要冬天了，該儲冬白菜了。

時將盛夏，望各部門做好防暑降溫工作。

2) 表示時段

時間副詞表示時段，常見的有：从此、新近、先后、業已、已、已經。如：

他已七十多了，身體還那麼硬朗。

新近 5 年，桂林的文化藝術創作和表演，在省級以上評選中得獎 226 項。

從上述的例子，出現了時間副詞平常跟時間名詞組合，但根據漢語語法結構就出現副名結構其實是動詞被隱藏。例如：

快要（到）冬天了。

已經（是）四月天了。

3.2.4 頻率副詞

頻率副詞用來表示個動作所發生的頻率與次數有關，常出現的名詞是時間名詞與地點名詞，因為這兩個類型的名詞都是表達出相近的意義，還與頻率副詞的性質具有相同的概念。通過 (徐杏雨 2007:13-14) 的研究能分為 2 類型。即：

1) 表示頻率，常見的有：老是、偶爾、通常、一連。如：

通常 7 時或 7 時半，他因飢餓醒來，要一杯薄荷茶，再吃午餐。

2) 表示重復，常見的有：也、又。如：

又中秋了，時間過得真快，不過今年不比往年人丁興旺啦。

3.2.5 估量副詞

大部分的估量副詞表示的是估計，不表示名詞意思的變化。估量副詞，常見的有：大概、大約、頂多、多半、將近、可能、恐怕、起碼、至多、至少、足足、最多、最少。如：

大概山東人吧，聽口音有點像。

看這厚度，這本書至少五百頁，要在三天之內看完有點困難。

3.2.6 否定副詞

否定副詞，常見的有：甬、別、不、無須。如：

甬廢話，來幫把手。

別五塊了，兩塊吧。

這不人情，太不人情。

無須十分鐘，機器就可以修好。

此外，“不”平常用在把單音節的反義詞來對比的結構，如：不前不后，不上不下，不左不右，還有用在“不+名詞”或者“名詞+不+名詞”結構，如：

為了躲避薩達姆的政治迫害，他每天在狹窄的夾牆里不人不鬼地生活了二十年。

什麼假日不假日的，需要我就去吧。

3.3 泰語中的副詞

Praya Aupakit Sillapasan (2546: 87-88) 指出副詞是表達出與其他內容不同的詞語，與其他詞語構成。即：

1. 修飾名詞，如：‘ม้าเร็ว’
2. 修飾代詞，如：‘ใครบ้าง’
3. 修飾動詞，如：‘เดินช้า’
4. 修飾形容詞或者副詞，如：‘เร็วมาก’

副詞包括了名詞、代詞、動詞及副詞構成能分為 10 類。即：

1. 性質副詞表示事物的特性。

2. 時間副詞表示時間的前後，目前、以前、將來、快慢、早、上午、下午、晚上的時間。
3. 地點副詞表示地方、地點、地址、位置如：上、下、東、西、南、北、遠近。
4. 程度副詞表示數量的副詞。能分為 4 形式。即：
 - 1) 表示無限數量，說明若干的數量，沒有明確的表達出準確數量。如： มาก น้อย ทั้งหลาย
 - 2) 表示有限數量，說明準確的數量。如： หมด ทั้งหมด ทั้งปวง ทุก
表示分裂數量，說明分裂數量成類型。如： คนละ ละคน
 - 3) 表示數量，說明表達出很準確的數量。如： หนึ่ง สอง ที่หนึ่ง ที่สอง
5. 指示副詞表示專名指示的副詞，具有明顯的範圍、意義正確。專名指示事物，不能變動。能分為 2 種形式。即：
 - 1) 指定地點。如： นี่ นั่น โน่น
 - 2) 指定意義。如： ที่เดียว แน่นอน แท้จริง
6. 未指示副詞表示沒有定制範圍，能分為 2 種形式。即：
 - 1) 指示副詞的反義。如： อื่น ใช้อื่น
 - 2) 表示沒有固定的副詞。如： ไต อะไร ไหน ทำไม，這些詞語並不代表疑問或者問題，而是用來表示不固定或不穩定的事件。
7. 疑問副詞是懷疑或者提出問題的副詞。如： ไต อะไร ก็คน อย่างไร
8. 語氣副詞是用來表示答复的語氣詞。如： จำ ขอรับ
9. 否定副詞是用來說明否定或者不接受的副詞。如： ใช่ ไม่ใช่ หาไม่
10. 連接副詞 如： ที่ ซึ่ง อัน

研究者將分析與說明到在泰語與漢語出現相近的副詞形式。在漢語這樣的形式跟形容詞是有同樣的性質。

1. 副詞的位置

1.1 在主要動詞前 如：

เขาไม่สบายใจ
他心里苦悶

1.2 在主要動詞後

Vichin Panupong (2532:63) 指出當副詞出現在動詞後面，副詞作為名詞的空格，這個名詞後接不及物動詞。不過出現的詞語必須不是動詞、補語等。如：

(1) เธอ สวย เหลือเกิน
你非常漂亮。

(2) เพื่อน มา ก่อน
朋友先來。

(3) เขา ไป อีก
他又去。

上述的例子裡面的“เธอ”，“เพื่อน”和“เขา”都是名詞，“สวย”，“มา”和“ไป”都是不及物動詞，所以“เหลือเกิน”，“ก่อน”和“อีก”就算是副詞。

2. 副詞能修飾者

Sunant Anchaleenukoon (2003:159-161) 認為副詞一般不能修飾名詞，如：*很火、*不人。此外，有些副詞並不能修飾一般動詞，可是只能修飾有的動詞類型：

- 1) 副詞修飾表示顏色的及物動詞。如：แดงกว่า เหลืองอ้อย
- 2) 副詞修飾表示品味的及物動詞。如：เปรี้ยวจัด หวานจ้อย
- 3) 副詞修飾表示性質的及物動詞。如：สว่างจ้า สูงปรี๊ด
- 4) 副詞修飾表示症狀的及物動詞。如：หมუნตัว ผอมโซ
- 5) 副詞修飾表示氣味的及物動詞。如：หอมฟุ้งเหม็นคั่ง

3. 能夠單獨達題的能動性

有一些副詞能夠單獨地回答問題。例如：ไม่ นิดหน่อย แน่นอน。此外的詞語需要與其他詞語一起搭配才能使用。如：

เธอหิวข้าวไหม?	<u>นิดหน่อย</u>
你餓嗎?	<u>一點兒</u>

3.4 泰語副詞修飾名詞結構中的副詞分類

通過研究者的研究發現，在泰語出現的“副詞＋名詞”與“名詞＋副詞”的結構能分為 4 類。即：

3.4.1 時間副詞

時間副詞是表示時間的副詞，常用於修飾表示時間的名詞，能分為 2 種形式。即：

- 1) 表示時間，常出現在名詞前面或者後面，都表示時點。如：เพิ่ง, จวน, เกือบ

เพิ่งต้นเดือน เงินเดือนของเขาก็เกือบหมดแล้ว
剛月初，他的薪水差點花光了。

上述的例子裡面的“เพิ่ง”都是時間副詞，修飾時間名詞“ต้นเดือน”。

- 2) 表示頻率，形容頻率或重疊表示時間的名詞，常出現在名詞的後面。如：บ่อย เสมอ อีกแล้ว

ฤดูฝนอีกแล้ว เวลาช่างผ่านไปไวเหลือเกิน
又雨季了，時間過得非常快。

เปลอพักเดียว วันจันทร์อีกแล้ว
一眨眼，又星期天了。

上述的例子裡面的 "อีกแล้ว" 是時間副詞表示頻率，修飾時間名詞 "ฤดูฝน" 和 "วันจันทร์"。

3.4.2 程度副詞

Kamchai Thonglo (2550: 247) 程度副詞指的是大概的數量，沒有說明到準確的數字之副詞。能分為 2 種。即：

1) 絕對程度副詞

絕對程度副詞說明未與其它事物對比，指提出某事物得程度，分為 3 級：

ก) 表示程度過高。如：

เธอนี่มีอาชีพเหลือเกิน
你內行得很。

上述的例子裡面的 “เหลือเกิน” 是絕對程度副詞表示程度過高，修飾抽象名詞 “มีอาชีพ”。

ข) 表示程度很高。如：

หลังจากกลับจากต่างประเทศ นิสัยของหล่อนก็ค่อนข้างฝรั่ง
從國外回來之後，她的性格比較洋人似的。

上述的例子裡面的 “ค่อนข้าง” 都是絕對程度副詞表示程度很高，修飾處所名詞 “ฝรั่ง”。

ค) 表示程度不高。如：

อาจผู้ชายอยู่บ้าง แต่แท้จริงเธอก็ยังผู้หญิงอยู่ดี
有點兒男人，確實還是女人。

上述的例子裡面的 “อยู่บ้าง” 是絕對程度副詞表示程度不高，修飾指人名詞 “ผู้ชาย”。

2) 相對程度副詞

相對程度副詞表示兩個事物以上的程度對比，能分为 2 种。即：

ก) 表示程度最高。如：

หล่อนมีพี่น้องหลายคน แต่หล่อนแม่ค้าที่สุดแล้ว
她有很多兄弟姐妹，不过她最商人。

上述的例子裡面的“ที่สุด”是相對程度副詞表示程度最高，修飾指人名詞“แม่ค้า”。

ข) 表示程度更高，常見的有：กว่า ยิ่งกว่า ก่อนข้าง。如：

ครอบครัวนั้นก็ว่าเศรษฐีแล้ว พอเจอครอบครัวนี้เศรษฐียิ่งกว่า
那一家算是富翁了，这一家比较富翁了。

在例子“ยิ่งกว่า”是個用來做比較的副詞，修飾“เศรษฐี”，在句子出現的“比较富翁”是與前一句對比，說明到第二個家庭比第一個家庭富翁。

3.4.3 指示副詞

指示副詞能分為 2 種。即：

1) 唯一性，這樣的結構都可以出現在需要修飾的名詞之前便與後邊。
如：

ค่าครองชีพสมัยนี้สูงขึ้นหลายเท่าตัวนัก แต่ค่าเดินทางวันหนึ่งก็ไม่รู้
เท่าไรแล้ว
现代的生活费用一天比一天高，就一天的交通费用就难以数清。

從上述的例子所提，“แต่”用來強調某個事物的唯一，沒有別的，用於修飾名詞短語。“ค่าเดินทางวันหนึ่ง”意思是強調唯一的費用就是交通，還沒包括其他費用。

2) 統括性。如：

คนที่ร่วมรับประทานอาหารด้วยกันวันนี้ อาจารย์ทั้งสิ้น
在一起共同的用餐完全都老師。

從上述的例子所提，“ทั้งสิ้น”是一個統括性副詞，作為修飾“อาจารย์”，“อาจารย์ทั้งสิ้น”用來說明餐桌都是老師，沒有一位不是。

3.4.4 否定副詞

否定副詞說明否定或者不接受的副詞。如：ใช่ ไม่ มิ ไม่ใช่ 等詞語。例如：

เธอทำแบบนี้ ไม่สุภาพบุรุษเลยนะ
你所作所为简直不君子呀！

從上述所提的“ไม่”作為否定副詞修飾“สุภาพบุรุษ”。

通過上述所研究之後能總結在漢語與泰語出現的副詞修飾名詞結構能總結如下：

漢語副詞出現在副詞修飾名詞結構的類型

1. 程度副詞	絕對程度副詞	程度過高	過、過分、過于、極、極其、極為、簡直、絕對、太、至
		程度很高	多、多么、非常、格外、夠、好、好不、何等、很、十分、特、特別、挺、相當、尤其
		程度不高	不大、不太、有點、有些
	相對程度副詞	程度最高	頂、最
		程度更高	比較、更、更加、更為、稍微、越發
		用在“比”字句	比…還 / 比…更…
	用在“越來越”結構	越來越…	
2. 範圍副詞	唯一性	才、單、單單、光、僅、僅僅、就、唯、唯獨、只	
	統括性	都、凡、凡是、共、淨、全、統共、統統、一律、一共、一總、總共	
3. 時間副詞	表示時點	才、剛、剛剛、即將、將、快、快要、馬上、先	
	表示時段	从此、新近、先后、業已、已、已經	

4. 頻率副詞	表示頻率	老是、偶尔、通常、一連
	表示重复	也、又
5. 估量副詞	表示概率、沒有確定的事物	大概、大約、頂多、多半、將近、可能、恐怕、起碼、至多、至少、足足、最多、最少
6. 否定副詞	表示否定	甬、別、不、無須

泰語副詞出現在副詞修飾名詞結構的類型

1. 時間副詞	表示時間		ก่อน เพิ่ง ทันที
	表示頻率		อีก อีกแล้ว
2. 程度副詞	絕對程度副詞	程度最高	เหลือเกิน เกินไป แน่นนอน โดยสิ้นเชิง สุดๆ
		程度很高	มาก เป็นพิเศษ อย่างยิ่ง ค่อนข้าง
		程度不高	อยู่บ้าง นิดหน่อย
	相對程度副詞	程度最高	ที่สุด
		程度更高	กว่า ยิ่งกว่า ค่อนข้าง
3. 指示副詞	唯一性	แค่ เพียง เท่านั้น	
	統括性	ล้วน หมด ทั้งหมด ทั้งนั้น ทั้งสิ้น	
4. 否定副詞	表示否定或者不接受		ใช่ ไม่ มิ ไม่ใช่

漢泰出現在副詞修飾名詞的副詞類型對比表格

漢語		泰語	
副詞類型	數量	名詞類型	數量
程度副詞	37	程度副詞	16
範圍副詞	22	指示副詞	8
時間副詞	15	時間副詞	7
頻率副詞	13		
估量副詞	6		
否定副詞	4	否定副詞	4

通過對比研究之後發現，漢語與泰語的副詞修飾名詞出現相近的結構，然而在副詞修飾名詞結構出現的副詞類型進行對比之後，能從在出現多的數量到出現小的數量。即：第一是程度副詞，與泰語裡面出現的相當同的數目，此

次是在漢語出現的範圍副詞能與在泰語出現的指示副詞相比，接下來在漢語出現的時點副詞能與在泰語出現的時間副詞相比，最後出現最少是在漢語出現的否定副詞能與在泰語出現的否定副詞相比。

4. 副詞修飾名詞結構中的名詞

4.1 現代漢語中的名詞

名詞：表示人和事物的名稱的實詞。名詞可分為 7 類。

1. 一般名詞 如：貓、男孩、書、水等。
2. 專有名詞 如：長城、孔子、曼谷、中國等。
3. 集體名詞 如：班、家庭、人口、物資等。
4. 抽象名詞 如：愛情、成就、氣氛、智慧等。
5. 方位詞 如：內、上、外面、左等。
6. 時間詞 如：今天、明年、晚上、星期一等。
7. 處所詞 如：超市、商店、圖書館、學校等。

名詞的主要語法功能：

1. 在句子中，平常作為主語、賓語或者定語。如：

司機笑了。（“司機”作為主語）

我認識那個司機。（“司機”作為賓語）

司機的性格很開朗。（“司機”作為定語）

2. 可以將數量的詞語作為修飾。如：兩張桌子、三個學生
3. 時間名詞可以用來修飾謂語，都可以放在主語的前後都可以。如：

經理明天去香港。（明天經理去香港。）

她下周就要結婚了。（下周她就要結婚了。）

4. 處所名詞如果作為修飾謂語，必須使用介詞放在前面。如：

媽媽在學校當老師。

王先生剛從國外回來。

5. 能受形容詞修飾。如：好消息、美人

6. 名詞一般不能受副詞修飾。如：*不人、*很時間、*簡直思想、

4.2 現代漢語副詞修飾名詞結構中的名詞分類

通過朱小麗 (2008:14-17) 的概念分析發現，在漢語出現的副詞修飾名詞結構能分為 6 種。即：

4.2.1 抽象名詞

抽象名詞在“副詞+名詞”與“名詞+副詞”結構出現最多，分為 2 類就是名詞義項和形容詞義項。(關春芳 2003: 4-5)

- 1) 名詞義項。常見的有：本質、出息、風光、個性、規範、規律、距離、軍閥、困難、禮貌、理想、理智、矛盾、魅力、名望、情感、氣魄、氣勢、權威、思想、天才、信息、興趣、學問、原則、文化。
如：

(1) 秘書只好說：首長，不要太書生氣了。（《作家文摘》1997年9月）

(2) 我的老板很天才。

從上述的例子可以認為，若是需要按照語法結構的正確法一定在抽象名詞前面放“有”字，不要太有書生氣了，很有天才

2) 形容詞義項

有的名詞，如果以形容詞的用法來使用很長時間，成為了習慣性，並且以程度副詞來用，最後名詞就變成了形容詞，這樣的狀況叫作“名形兼類”如：

生詞	例子
科學	(名) 沖天幹勁和 <u>科學</u> 分析相結合。
	(形) 這種工作方法很 <u>不科學</u> 。
理想	(名) 他有一個 <u>理想</u> 。
	(形) 你的事業很 <u>不理想</u> 。

生詞	例子
精神	(名) 他的 <u>精神</u> 很好。
	(形) 你看上去 <u>很精神</u> 。
衛生	(名) 要講究 <u>衛生</u> !
	(形) 這種東西太 <u>不衛生</u> 。

常見的有：規矩、講究、客觀、秘密、民主、氣派、熱情、實際、水平、系統、現實、運氣、專業。

4.2.2 具体名詞

a) 指人名詞

指人名詞的特色就是很明顯的表達出非常明顯的性質，當提到名詞，演講的人與觀眾的人能有共同的語言，這一類的名詞，研究者將分為 2 形式。即：專有名詞與指人名詞。如下：

1) 專有指人名詞有的是名人，有的是在小說中出現的角色。這樣的名詞出現得非常突出，所以常使用某人或某角色的性格，為了容易表達意義。如：

很海倫·凱勒

挺宋江

副詞修飾名詞結構中的專有指人名詞，常見的有：阿Q、葛朗台、雷鋒、林黛玉、馬列、堂·吉柯德、唐僧、維納斯、祥林嫂等。

例如：

(1) 他真夠雷鋒的哎！

(2) 他也太阿Q了。

從上面可以看兩個例子獨立出現，沒有其他語境，況且還必須要了解專有名詞的意義才能理解意義。例如例子1出現的雷鋒，需要了解到雷鋒的意義，雷鋒是誰，性格如何，在這兒雷鋒意味著心理很寬容、愛人以德的人。例 (2) 出現的阿Q這樣的名詞就意味著愚蠢的人等。（嚴麗慧 2010:24）

(3) 別問他借錢，他這個人特葛朗台。

(4) 她很林黛玉，總是一個人掉眼淚。

從在例 (3) 與例 (4) 出現的名詞葛朗台和林黛玉是小說裡面出現的角色，意味著非常小氣、吝嗇的人，至於林黛玉的角色是在中國古代的小說出現，意味著懦弱、敏感、容易受世外的事情打動的女人。不過例 (3) 與例 (4) 不光可以理解角色的個性，還能從句子裡出現的語境來分析。（黃冰 2010:18）

2) 普通指人名詞，比較容易理解，只看到名詞的特色就容易理解。不用了解到名詞的背景，常見的有：笨蛋、草包、大眾、飯桶、廢物、官僚、孩子、漢子、賤骨頭、江湖騙子、軍閥、老外、流氓、男人、男子漢、農民、女孩、市儈、淑女、小市民、學生、英雄等。

例如：

(1) 我擔心我那毫不掩飾愛笑的個性，會顯得很不淑女。

(2) 他長得很男人。

從例 (1) 出現的淑女，淑女的含義表示具有文雅的性格與動作。就像在例 (2) 出現的男人，男人的含義表示狀態或情態簡直是男人的摸樣。

b) 指物名詞

指物名詞往往出現在文章或者寫作裡，有時還在口語或者在網絡上使用的語言，表示名詞的結果以及表示相同或者相近的具體名詞。（戴瑋 2008:44），常見的有：板桶、寶貝、城市、古董、鬼、狐狸、垃圾、奶油、膿包、泡沫、陽光等。

例如：

你的作品太泡沫、太無聊，辜負了你的青春紅顏，讓我們說你什麼好？（麥田《成名的“蜜月”》，《文匯報》1993年3月）

除了普通的具體名詞以外，還有表示自然物質的單音節名詞，如：板、柴、海、花、火、皮、肉、沙、水、鐵、土、油等。（關春芳 2003:6）

例如：

- (1) 我們的關係很鐵。
- (2) 你这设计师一定挺油的，社会经验丰富。（王朔《编辑部的故事》）

從上面所提的例 (1) 鐵的抽象意義是灰色或者白銀色的物品，還可以使磁鐵的意義，不過從語境來分析才發現意味著關係，表示非常堅強如磁鐵的關係。

從例 (2) 出現的油字，表面上是流動的東西，不過將運用於人是表示不可信、不诚实的人。

在副詞修飾名詞結構使用的副詞來修飾名詞，並與一般事物有關時，一定要以語境才能理解句子隱藏的意義。例如：

很香蕉

從上述所提出的例子，不能光理解到“香蕉”的意思，因為香蕉的意義指的是一種水果，不過如果在足球比賽時使用“很香蕉”會意味著踢足球人體進球時的狀態非常像香蕉的形狀。(關春芳 2003:6)，如：

足球進球很香蕉。

4.2.3 處所名詞

處所名詞（不包括方位名詞）大部分都是專有名詞，常見的有：德國、東方、廣東、歐美、山東、上海、西方、香港、中國。

例如：

- (1) 什麼全齊了，比港人還“港”哪？
- (2) 她的穿戴特香港。

從上述的“港”與“香港”都表示地點，不過出現的例 (1) 意味著香港人，例 (2) 香港意味著香港人的風俗。

4.2.4 時間名詞

時間名詞，常見的有：春天、當代、古代、歷史、青春、現代、未來。

例如：

二叔跑去理了發，又換了一件新單衫，看上去顯得格外青春。

從上述所提的例子可以發現表示時間的名詞往往表達年齡或時代，還包括了開朗活潑好像年輕少年時代。(嚴麗慧 2010:23)

4.2.5 方位名詞

在副詞修飾名詞結構中的方位名詞通常跟“大、頂、盡”組合，例如：大前頭、頂南頭、盡里頭、最上邊

4.3 現代泰語中的名詞

Praya Aupakit Sillapasan (2544:70) 指出：名詞表示人、動物、植物名字的名詞，能分為 5 種。即：

1. 普通名詞，如：คน บ้าน
2. 專有名詞，如：ประเทศไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. 表示計算單位的名詞（放在名詞前），如：ฝูงปลา คณะกรรมการ
4. 表示計算單位的名詞（放在名詞或者數量後），如：คน ตัว
5. 抽象名詞，如：การกิน การเดิน ความดี ความสุข

名詞的主要語法功能：

1. 在句中總是作主語、賓語與定語。例如：

ผู้จัดการเป็นคนที่ทำงานเก่ง
經理是熟練工人。
 （“經理”作主語）

ใครๆ ก็ชื่นชมผู้จัดการคนนี้
 誰都表揚這個經理。
 （“經理”作賓語）

ความสามารถของผู้จัดการเป็นที่ยอมรับของลูกน้องทุกคน
每個人都接受經理的才能。
(“經理”作定語)

2. 一般可以受數量短語的修飾。如：三隻狗、一束花
3. 時間名詞可以作壯語、放在主語前或者主語後。如：

下個星期他去中國學習。
(他下個星期去中國學習。)

4. 處所名詞修飾謂語的話，要放在介詞後。如：他在醫院當醫生。
5. 能受形容詞修飾。如： หนังสือใหม่
6. 一般不能受副詞修飾。如： * เวลาจริงๆ * ทะเลมาก

4.4 泰語副詞修飾名詞結構中的名詞分類

在泰語出現的副詞修飾名詞結構能分為 4 種。即：

4.4.1 抽象名詞

抽象名詞指的是沒有形狀的東西，看不見摸不著的東西，不過能通過感覺與思想來理解意義。如：

(1) คนอย่างเขายิ่งกว่าห้วกะทิเสียอีก ฉลาดขนาดนั้น
像他這樣的人才比耶漿更耶漿。

(2) อย่าได้คิดจะไปลงทุนร่วมกับเขาเชียวนะ ใครๆ ก็ว่าเขาห้วหมอสุดๆ
千萬別跟他做生意，誰都知道他腦子簡直醫生了。

從上述可以看到“ห้วกะทิ”與“ห้วหมอ”都意味著抽象名詞，“ยิ่งกว่า”與“สุดๆ”都是大概副詞來修飾在句子裡出現的抽象名詞。

4.4.2 具体名詞

a) 指人名詞

指人名詞，研究者將分為 2 形式。即：專有指人名詞與普通指人名詞。
如下：

1) 專有指人名詞

專有指人名詞的特色就是很明顯的表達出非常明顯的性質，當提到名詞，有的古代的著名人，有的在小說出現的角色。如：

(1) วันทอง เท่านั้นที่จะมีสามีหลายคนอย่างนี้ได้
只 Wanthong 才能有好幾個老公。

(2) ลูกสาวบ้านนั้น ลำยอง จริงๆ เม้าหัวราน้ำได้ทุกวัน
那一家女兒簡直只 Lamyong 天天都喝醉酒。

從上述說提的例 (1) “วันทอง” 是專名詞，“เท่านั้น” 是副詞修飾名詞，在例 (2) 出現的 “ลำยอง” 是專名詞，“จริงๆ” 是副詞修飾名詞。

2) 普通指人名詞

普通指人名詞，對某個人都比較容易理解，只看到名詞的特色就容易理解。不用了解到名詞的背景，如：

(1) ผู้ชายคนนั้น นักเลง มาก ทุกคนล้วนไม่กล้าเข้าใกล้
那個男人太小人了，誰都不敢靠近他。

(2) สุภาพบุรุษ ยิ่งกว่า สุภาพบุรุษ ใครๆ ก็ชื่นชอบเขา
君子得更君子，誰都喜歡。

上述的例子裡面的 “นักเลง” 和 “สุภาพบุรุษ” 都是指人普通名詞，有程度副詞 “มาก” 和 “ยิ่งกว่า” 來修飾。

b) 指物名詞

在副詞修飾名詞結構出現的植物名詞大部分會意味著大自然或者與人或動物有關的特別的行為。例如：

- (1) หมูขนาดนี้ เขารับมือสบาย
這麼豬，他可以！
- (2) ผู้ชายคนที่เธอเห็นวันนั้นเสือมากเลยนะ อย่าได้คิดจะคบเลยทีเดียวนะ
那天的男人非常虎，別再跟他有一毛關係。

上述的例子裡面的“หมู”和“เสือ”都是指物名詞，有程度副詞“ขนาดนี้”和“มาก”來修飾。

4.4.3 處所名詞

處所名詞在泰語當中一般是專有名詞，大部分錶示地點的名字或者說明到地點的著名與特徵，根據各城市的概念及理解。如：

- แถบนี้มีแม่ค้าอยู่เจ้าเดียวยิวชะมัด ของก็ไม่ค่อยดี แล้วยังขายแพงเอากำไรขาด เลือดซิบๆ ทีเดียวนะ (กาญจนา นาคสกุล 2544: 65)
附近只有一家商店太猶太了，東西也不好，還賣出那麼高的價錢。

上述的例子裡面的“ยิว”是處所名詞，有程度副詞“ชะมัด”來修飾。

4.4.4 時間名詞

泰語的時間名詞跟漢語的時間名詞一樣，就表示在發生情況的時間，指代表著沒有確定的時間。如：

- (1) แดดแรงขนาดนี้ ยิ่งกว่าฤดูร้อนเสียอีก
太陽那麼大，比夏天還夏天。
- (2) ความคิดอย่างคุณยายเธอนะ ยุคโบราณเหลือเกิน
你外婆的想法，簡直是太古代了。

上述的例子裡面的“ฤดูร้อน”和“ยุคโบราณ”都是時間名詞，有程度副詞“ยิ่งกว่า”和“เหลือเกิน”來修飾。

現代漢語副詞修飾名詞結構中的名詞分類

1. 抽象名詞	名詞義項		本質，出息，風光，個性，規範，規律，距離，軍閥，困難，禮貌，理想，理智，矛盾，魅力，名望，情感，氣魄，氣勢，權威，思想，天才，信息，興趣，學問，原則，文化
	名詞兼形容詞義項		規矩，講究，精神，科學，客觀，理想，秘密，民主，氣派，熱情，實際，水平，衛生，系統，現實，運氣，專業
2. 具体名詞	指人名詞	a) 專有指人名詞	阿Q，葛朗台，雷鋒，林黛玉，馬列，唐僧，堂·吉柯德，維納斯，祥林嫂
		b) 普通指人名詞	笨蛋，草包，大眾，飯桶，廢物，官僚，孩子，漢子，賤骨頭，江湖騙子，軍閥，老外，流氓，男人，男子漢，農民，女孩，市儈，淑女，小市民，學生，英雄
	指物名詞		板，柴，海，花，皮，肉，沙，水，鐵，土，油，板桶，寶貝，城市，古董，鬼，狐狸，垃圾，奶油，膿包，泡沫，陽光
3. 處所名詞			德國，東方，廣東，歐美，山東，上海，西方，香港，中國
4. 時間名詞			春天，古代，歷史，青春，上古，現代，未來
5. 方位名詞			東，西，南，北，上，下，左，右，前，後，裏，外，內，旁，中，東邊，西邊，南方，北方，上面，下面，左面，右面，前頭，後頭，裏頭，外頭

現代泰語副詞修飾名詞結構中的名詞分類

1. คำนามที่เป็นนามธรรม			หวักะที (ชั้นดี/ชั้นเยี่ยม) หวัหมอ (คนที่ชอบอ้างกฎหมายเพื่อประโยชน์ของตน)
2. คำนามที่เป็นรูปธรรม	คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน	ก) ที่เป็นชื่อเฉพาะ	กาก็ ชูชก วันทอง ล้ายอง
		ข) ที่เป็นชื่อทั่วไป	คำไทย คุณชาย คุณหญิง คุณหนู คุณนาย นักเลง ลุง ป้า ผู้หญิง ผู้ชาย สุภาพบุรุษ เฒ่าหัวงู เฒ่า ทารก ตาสีตาสา
	คำยืมจากภาษาอื่นๆ	แมน หมวย ดี ป้า เสี่ย เซียน ตงฉิน กังฉิน	
	คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป		หีน กระดาน เสือ หมู แมงดา กล้วย สตรอเบอร์รี่ ปลาไหล
3. คำนามบอกสถานที่			ยิว จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น
4. คำนามบอกเวลา			ประวัติศาสตร์ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ยุคโบราณ ยุคปัจจุบัน ยุคร่วมสมัย

5. 漢泰語中副詞修飾名詞結構 使用的語境與語義

第三章與第四章已經介紹了漢泰語副詞修飾名詞結構中副詞與名詞的類型與特征，研究發現副詞與名詞在該結構上出現的大部分類型與特征在兩種語言中相類似。這一章將從使用的語境和語義的角度進行對比。

5.1 漢泰語中副詞修飾名詞結構的含義

可分為以下兩種：

5.1.1 漢泰語副詞修飾名詞結構中普通名詞的含義對比

可分為以下三種類型：

1. 相同的普通名詞，其含義相同或具有可比性的大多數的名詞都屬於這種類型，即兩種語言中都用同樣的名詞，並其含義相同或具有可比性的，大致為表示性能及其特正、社會公認的名詞。比如，

漢語 泰語	例句
天才 พรสวรรค์	我的老闆很 <u>天才</u> 。 เธอร้องเพลงเพราะขนาดนั้น <u>พรสวรรค์</u> จริงๆ

從以上例句可見，漢語中具有抽象意義的“天才”與泰語中的“พรสวรรค์”，都具有一定的意義，都指“เจ้านายของฉัน”與“เธอ”的性格，都是具有先天的才能或某種特點的意思。

2. 相同的普通名詞，其含義不同

雖然漢泰語中副詞修飾名詞結構所使用的名詞相同，可是含義可能不同。例如：

漢語 泰語	例句
香蕉	足球進球很 <u>香蕉</u> 。
กล้วย	งานที่มอบหมายให้เขา <u>กล้วยเกินไป</u> กระทบง ยังไม่ทันไรก็ทำเสร็จแล้ว

漢語例句中的“香蕉”是以香蕉外觀彎彎的形狀來跟射球的方向進行對比，而這種比較泰國人都不熟悉。泰語中的“กล้วย 香蕉”一般用來表示容易完成的任務。

3. 不同的普通名詞，含義相同或具有可比性的

除了以上提出的兩種類型以外，還有另一種，即不同的普通名詞，可是其含義相同或具有可比性的。例如：

漢語 泰語	例句
鐵 (tiě) เหล็ก	我們的關係很 <u>鐵</u> 。
ปาท่องโก๋	เขาสองคนนั้น <u>ปาท่องโก๋</u> สุดๆ

以上漢語例句中“鐵”的含義是從鐵的基本類型來對比的，表示關係像鐵一樣非常密切，而泰語中用“ปาท่องโก๋ 油條”來比喻。“油條”的做法就是將兩根面貼在一起，然後拿去油炸。其含義為兩個關係非常好的人像油條一樣經常粘在一起。

5.1.2 漢泰語副詞修飾名詞結構中專有名詞的含義對比

可分為以下兩種：

1. 在某一種文化或社會通用的專有名詞

這種專有名詞大致為與在某一個國家具有一定的知名度的人或處所相關的專有名詞，若是不同的文化的人或不夠熟悉的，可能不了解其相關的含義。例如：

名詞的類型	例句
<u>小說人物的專有名詞</u> 漢語 - 阿 Q(Ā Q) 泰語 - วันทอง	他也太 <u>阿 Q</u> 了。 <u>วันทอง</u> เท่านั้นที่จะมีสามีหลายคนอย่างนี้ได้
<u>表示處所的專有名詞</u> 漢語 - 山東 泰語 - เชียงใหม่	大概 <u>山東人</u> 吧，聽口音有點像。 เธอดูท่าทางหล่อนสิ <u>ยิ่งกว่าคนเชียงใหม่</u> เองเสียอีก

漢語例句中的“阿 Q”是與人有關的名詞，受程度副詞“太”修飾；泰語例句中的“วันทอง”也是與人有關的名詞，受範圍副詞“只”修飾。其含義為這些文學作品人物的性格特征。

漢語例句中的“山東”是處所名詞，受估量副詞修飾，其含義為與生活在此處的人的特征有關，比如，“山東”人的口音與北方口音相似，或泰國清邁人緩慢溫柔的動作是泰國北方人的特征。這一點，若是不同文化背景或對這些專有名詞的含義有所不明的人，可能也不了解其含義。

2. 國際公認的或具有跨文化類型專有名詞

這種專有名詞在漢泰語中都是國際公認的名詞，大部分為與人或處所有關的，是大家公認的。例如：

名詞的類型	例句
<u>與人有關的</u> - 希特勒	你的老板比希特勒 <u>还希特勒</u> 。
<u>處所名詞</u> - 蘇格蘭	你的穿著很 <u>蘇格蘭</u> 啊！

從以上例句可見，“希特勒”與“蘇格蘭”都是國際公認的專有名詞，“希特勒”的含義為霸道地逼迫他人的主義，“蘇格蘭”的含義為鮮艷代格的蘇格蘭民族服裝。

5.2 漢泰語中副詞修飾名詞結構的語境對比

將漢泰語中副詞修飾名詞結構的語境進行對比研究後，發現該結構使用的語境具有許多值得研究的特點。

那個人很女人。

在以上的句子中，我們不能確定“那個人”是男的還是女的，而且說話人有什麼樣的感情與態度，可是如果換了使用語境，可能對說話人的感情或積極或消極的態度會更清楚一些。例如：

- (1) 那個男人很女人。
- (2) 那個女人很女人。

例句 (1)，說話人對說話的對象具有比較消極的態度，即對那個男人的帶有女人味的動作有所不滿意。例句 (2) 可以從兩個角度分析。1) 很欣賞說話對象的溫柔動作 2) 具有諷刺的感情，對說話對象的動作感覺過度溫柔，認為是為了勾引異性朋友的手段。

除此之外，漢泰語中“副詞+名詞”的結構還可以使用在說話人對說話對象年齡觀念的語境。如：

- (1) 今天是兒童節，你在孩子中看起來也很兒童。
- (2) 你怎麼能這樣想問題呢？看起來很兒童。

例句 (1) 表示說話人對說話對象具有積極的態度，即說話人欣賞說話對象看起來還很年輕的感覺，使她在孩子之間都沒有年齡差距。例句 (2) 表示說話人對說話對象具有消積的態度，即說話人認為說話對象已經不是小孩子了，思維方式應該比孩子要複雜，不應該像小孩子一樣問這些問題。

除了性別與年齡，還有一些與民族有關的語境。例如：

他長得很美國。

從以上的語境可見，我們很難確定這個例句的“美國”是褒義的還是貶義的。這涉及到說話人對美國的個人知識背景，中國人對“美國”一詞的觀念

是霸道、貪心、威脅、占別人便宜等感情，而泰國人對美國的觀念是世界權威國家、世界領導、發達國家等看法。

研究者發現，泰語中的“副詞+名詞”結構的使用語境還有反映職業的角度。例如：

ผู้หญิงคนนั้นแม่ค้าปากคลองตลาดจริงๆ

在這個例句中，說話人對說話對象有消極的態度，以表示職業的“แม่ค้าปากคลองตลาด”的名詞詞組來說其他女人的無禮缺德的態度，並指說話對象像在菜市場裏的賣菜阿姨一樣嘴裏總是罵人的。這可能因為說話人親自被賣菜阿姨罵過或吵過架引起的。

總而言之，漢泰語中“副詞+名詞”及“名詞+副詞”結構普通名詞的含義為 1) 相同的普通名詞，含義相同或具有可比性的 2) 相同的普通名詞，可是其含義不同 3) 不同的普通名詞，可是其含義相同或具有可比性的。對於專有名詞的含義包括 1) 在某一種文化或社會通用的專有名詞 2) 國際公認的或具有跨文化類型的專有名詞。此外，漢泰語中“副詞+名詞”及“名詞+副詞”結構的使用語境包括性別、年齡、民族及職業。兩種語言中專有名詞的含義相同或不同取決於文化背景、對事物的觀念欲了解等原因。

6. 結論與題外語

本文研究副詞修飾名詞的漢語結構，並將其與泰語相類似的結構進行對比，雖然看起來不符合語法規律，可是在漢語和泰語中，無論是口語或者書面語中，都是比較普遍的結構。研究結果可以總結如下：

6.1 在漢語和泰語的副詞修飾名詞的結構中常見的副詞類型

漢語的副詞是用來修飾動詞、形容詞、副詞的詞語，不能用來修飾名詞。泰語的副詞是形容詞和副詞的合稱。所以，泰語的副詞即與名詞、代詞、動詞和副詞一起用，使得話語意思更加清晰。本文將以泰語中具有同樣類型的副詞與漢語的副詞進行對比，內容如下：

本文將漢語中副詞修飾名詞的結構的常用副詞的類型與泰語的同樣類型的副詞進行對比分析，發現兩種語言中的副詞類型幾乎相同，能在表中對比如下：

副詞的類型		特征
漢語	泰語	
程度副詞	估計副詞	用來指定某個名詞的量
範圍副詞	指定副詞	指定某個範圍
時間副詞	時間副詞	用來描寫具有時間限制的活動
頻率副詞	時間副詞	指頻率
估量副詞	-	用來估量對方的身份
否定副詞	否定副詞	表示否定

6.2 漢泰語副詞修飾名詞結構中名詞的類型與其特征

漢語中的名詞是表示人或物的一般名稱，泰語中的名詞是表示人、動物、東西的名稱，是用來稱呼有形或無形的東西，可分為五種，以下表格將進行對比：

將漢語中的副詞修飾名詞結構中的名詞與泰語中的同類詞語進行對比後，發現兩種語言中的名詞具有相同的或相類似的特征，如下：

名詞的類型		特征
漢語	泰語	
抽象名詞	คำนามที่เป็นนามธรรม	將其突出並公認的特征來表意
具体名詞	คำนามที่เป็นรูปธรรม	將其突出並公認的性格來表意
-指人名詞	-คำนามที่เกี่ยวข้องกับคน	
-指物名詞	-คำนามที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสิ่งของทั่วไป	將名詞的相同或相類似之處來進行對比
處所名詞	คำนามบอกสถานที่	將其處所的特征與類型來表意
時間名詞	คำนามบอกเวลา	將時間段來進行對比
方位名詞	-	將方向或位置來進行對比

6.3 漢泰語中副詞修飾名詞結構使用的語境與語義

經研究發現，漢泰語副詞修飾名詞結構中，名詞的含義可分為以下幾種：

普通名詞的含義可分為以下三種情況：

- 一、同一個普通名詞具有相同或可相比的含義
- 二、同一個普通名詞具有不同的含義
- 三、不同的普通名詞，可具有相同或可相比的含義

專有名詞的含義可分為以下兩種：

- 一、只在某一種文化或社會通用的專有名詞
- 二、國際公認的或具有跨文化類型的專有名詞

漢泰語中副詞修飾名詞結構使用的語境也是造成名詞語義變化，如，性別、年齡、國籍等原因。

6.4 提出的建議

研究者認為漢泰語副詞修飾名詞結構中，除了研究其類型與特征，以及語境和語義以外，還應該針對產生副詞修飾名詞結構現象的原因進行研究。此外，研究者還發現，泰語中的副詞修飾名詞結構的相關資料與研究沒有漢語的多。因此，這種結構在泰國還值得繼續研究。

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาววิลาสิณี จันท์สว่าง เกิดเมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ.2531 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชา ภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2553 และเข้า ศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2554